C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Madrax_2-Mesto_prokletych.pdb

PDB Name: Madrax 2
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.11.1938
Modification Date: 30.11.1938
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

MADRAX 2
Město prokletých

Přes zledovatělé skalní pukliny se hnala bouře. Často to znělo tak, jako by vzduchem svištěly stovky mečů zároveň. Pak se to zase podobalo žalostnému skřeku umírající Eluu. Obloha visela šedě a těžce nad vrcholky rozeklaných hor. Jako by byla ze špinavého cínu.
Malý vstupní otvor do jeskyně v příkrém svahu nad ledovcem se dal z naproti ležících skal jen těžko rozeznat. Úzký a stěží dosahující výšky muže se otvíral ve vzdálenosti zhruba tak polovičního vrhu kamenem odtud vysoko ve zledovatělé skále.
Dva, tři kroky od jeskynního vchodu dřepěla postava, zahalená v ošumělých hnědých kůžích: Baloor, mluvčí bohů.
Jako v transu kolébal horní částí svého trupu sem a tam. Ušní klapky jeho kožené kapuce mu drhly o ramena. Napjatá koncentrace zkřivila jeho kostnatý, nesčetnými vráskami zbrázděný obličej do šklebu masky. Jeho oči byly napůl zavřené; úzké, bezkrevné rty se pohybovaly téměř beze zvuku. Jen občas se z jeho hrdla vydralo ochraptělé mumlání: „Slyš mě, pane temnot. Slyš mě, ó strašlivý Orguudoo...“
Asi krok před jeho kůžemi omotanýma nohama ležela v kruhu z hrudek usušeného trusu odřezaná lidská hlava. Malé chomáčky sněhu ulpívaly v jejím rozježeném plnovousu. Na jejích modrých a zkřivených rtech se zdál ještě zachvívat poslední smrtelný výkřik a v běli jejích nehybných očí se občas zatřpytil odraz slabého světla, prosakujícího zvenčí.
„Baloor, tvůj otrok, tě volá,“ mumlal muž v kůžích. „Slyš mě, pane nejtemnějších hlubin!“
Kousek za Baloorem, opřena o stěnu jeskyně, stála bitevní sekera mluvčího bohů s dlouhým topůrkem a

jeho luk. Vedle ležel smotaný uzel s koženými stanovými plachtami a dřevěnými tyčemi, se šípy a s usušeným trusem. Kromě trusu zde v ledových regionech nad sněhovou hranicí neexistovalo žádné jiné palivo.
Vpravo vedle sebe měl Baloor položeny dva kožené vaky, jeden velký a jeden velmi malý. Ten velký obsahoval nůž, železné hroty k šípům, pazourek, pár klubek zvířecích šlach a nějaké sáčky a balíčky s listy, kořínky, rostlinými extrakty a prášky z vysušených zvířecích orgánů – všechno věci, které potřeboval ke svým zaklínacím rituálům nebo k ošetřování nemocných.
Sekeru, luk, stanové plachty a kožený vak – více si s sebou nemohl vzít, když před týdnem musel opustit hordu.
Baloorova kostnatá ruka se vsunula do malého koženého váčku. „Vyjdi ze své úděsné temnoty.“ Kolébavé pohyby jeho trupu byly rychlejší, jeho hlas naléhavější. „Prokaž svému otroku čest tvé vznešené přítomnosti...“ Vytáhl ruku zase ven s třemi, čtyřmi špetkami jakési sušené hmoty mezi špičkami prstů a zvedl ji k ústům.
Usušená červená houba chutnala trpce i sladce. Baloor používal tuto jedovatou substanci pouze aby utišil bolesti u těžce zraněných. Nebo aby při obzvlášť těžkých zaklínacích obřadech vešel do kontaktu se světem duchů.
Poté, co ho náčelník Sorban vyhnal z hordy, putoval Baloor celé tři dny přes sněhem pokrytá horská pásma, ledovce a zledovatělé průsmyky nazpět k místu, kde horda tábořila po téměř dva měsíce předtím, než ji napadly Rraarovy taratsy. A kde viděli letět po obloze ohnivého ptáka.
Baloor zde vyhrabal jednoho z padlých válečníků z jeho sněhového hrobu a sekerou oddělil od trupu jeho hlavu. Tělo pečlivě rozporcoval a postupně nechal roztát. Sorban mu dal s sebou zásoby jenom na tři dny. Maso mrtvého udrží mluvčího bohů naživu ještě týdny. Neměl ale vůbec v úmyslu v této ledové divočině zůstat.
Ještě předtím, než slunce tohoto dne vrhlo svůj první rudý záblesk na noční oblohu, slezl Baloor dolů na sněhové pole před ledovcem a vyhrabal hlavu padlého bojovníka.
Aby mohl vyvolat démona nejtemnějších hlubin tak blízko, jak měl v úmyslu, bylo potřeba mít aspoň hlavu nějakého mrtvého. Lepší by bylo ovšem živé zvíře. A přirozeně ze všeho nejlepší živý člověk.
Baloorovo tělo se napjalo. Ústa se mu otevřela, jako by měl bolesti. Vycenil své dlouhé zažloutlé zuby. Obrátil oční bulvy a z hrdla se mu vydralo klokotavé chrčení. Červená houba začala účinkovat.
Úplně pomalu se jeho trup začal znovu kolébavě pohybovat, ruce se zaťaly do tvrdé kůže jeho pláště. Těžce oddechuje, začal znovu mumlat: „Přijď, Orguudoo. Ukaž se mi, ó Strašlivý...“
Už od východu slunce dřepěl před odseknutou hlavou. Zbývaly ještě tak dvě tři hodiny a rozmazaná sluneční skvrna znovu zmizí z vodnaté oblohy.
Náhle mluvčí bohů zmlkl. Prudce otevřel oči, spodní čelist mu poklesla a začala se třást. Strnule zíral na hlavu, ležící na ledové skále.
Místo sněhu visely teď v jejích vousech vodní kapky. Slabé stružky vody kapaly z vousů, hledaly si cestu přes modravě bílou kůži na tvářích a stékaly i do téměř fialových uší odřezané hlavy.
Jeskyni náhle naplnil ohavný zápach. Hrudky trusu, narovnané v kruhu kolem lebky, začaly kouřit. Vyrazily z nich malé plaménky. A náhle se rty mrtvého bez těla pohnuly. „Co ode mě chceš, že mě musíš volat tak blízko k sobě, Baloore?“
Nebyl to lidský hlas – bylo to jakési skuhrání a skřípání, jako by se trhala látka nebo rozštěpilo dřevo.
Baloor padl přes své zkřížené nohy horní částí svého trupu na jeskynní podlahu. Sípal, jako by se dusil. Svaly na jeho šíji se křečovitě napínaly a ruce se mu začaly třást. Chtěl promluvit, ale nevydal ze sebe hlas. Bylo to teprve podruhé v jeho životě, že se démon nechal vyvolat do takové blízkosti.
„Mluv, Baloore, proč jsi mě zavolal?“ Mrtvý hlas se až stonásobně odrážel v temnotě od stěn jeskyně.
Baloor pozvedl hlavu. Donutil se zhluboka dýchat. Vzduch páchl po výkalech, po síře a uškvařených vlasech. Kouř, stoupající z hlavy a z hořících exkrementů, pálil v nose i v hrdle.
Snažil se potlačit svou hrůzu a odvážil se podívat se na obličej odřezané hlavy. Její modré rty sebou škubaly. Vousy a vlasy se škvařily ve stále se zvětšujících plamenech. Z nosních dírek jí stoupal kouř. Oční bulvy se syčivě vařily a na duhovkách naskakovaly puchýře.
Baloorem náhle otřásala zimnice, a přesto mu po zsinalém obličeji stékal pot. „Chvála a čest tobě,

vznešený Orguudoo,“ sípal. „Chci, abys zničil jednoho falešného boha.“

Sestup se zdál nekonečný. Matthew Drax odhadoval, že zatím leží mezi nimi a malým ledovcovým údolím, z něhož před třemi dny vyšli, nejméně patnáct set metrů výškového rozdílu. A stále to šlo z kopce.
Matt měl dobré oko – a přesto na jeho odhadu něco nemohlo souhlasit. Sněhová hranice ležela v mírném ročním období asi ve výšce jednoho kilometru a ne jednoho a půl. A byl březen. Pravděpodobně polovina března. Potom by tedy, pokud přistál ve francouzských Alpách – měli už dávno dojít do prvních říčních údolí. Nebo aspoň do jedné či druhé horské vesnice.
Místo toho všude kolem příkré skalní stěny, štěrková pole, serpentinovitě se vinoucí krkolomné stezky a nad hlavou strmě se tyčící a do sebe všelijak zaklíněné skalní bloky, některé velké jako osmipatrové domy. Jako by v této horské oblasti celé skalní hřbety vyletěly do povětří. Nebo jako by se tu odehrálo něco jako zemětřesení nepředstavitelného rozsahu.
Když se Matt v duchu podíval zpět na oněch zhruba dvě stě letových hodin, které v posledních dvou letech absolvoval nad Alpami, nemohl si vzpomenout, že by kdy předtím podobné terénní formace viděl.
Večer třetího dne sešplhali po štěrkovém poli a dostali se na poměrně rozlehlé vysokohorské plató. Matt šel v čele. Spolu s Aruulou a Sorbanem, mohutným vůdcem hordy.
Ještě stále považovali Matta za posla Wudana, jejich nejvyššího boha. Aspoň Sorban a jeho tlupa, Aruula už dávno pochopila, že není nic víc než člověk.
A to dokonce velmi zmatený člověk – protože nic, co viděl, nemohl nikam zařadit. Ani tyto barbary zahalené v kožešinách s jejich zbraněmi a nářadím z doby železné, ani jejich řeč, ani nepovědomé okolí a stále zataženou oblohu a už vůbec ne všechna ta podivuhodná zvířata, s nimiž se během těch týdnů od svého nouzového přistání setkal.
Například taratsy, jako člověk velké a vzpřímeně se pohybující krysy. Nebo obří kobylky. Horda tomuto mohutnému hmyzu říkala frekové. Byli větší než velbloud a jejich protáhlá těla pod dvěma páry křídel pokrývala krátká mechově zelená srst.
Za čtyřmi kopiníky, kteří za Mattem, Aruulou a náčelníkem tvořili druhé čelo zástupu, slézalo dolů po svahu sedm těchto obřích kobylek. Na tři z nich naložili Sorbanovi lidé stanové plachty z kůže, tyče, zbraně a zásoby. Tři další nesly dvě těhotné ženy a dvě matky s malými dětmi. Na posledním frekovi jel Radaan, Sorbanův nejstarší syn. Aruula mu v zápase, ke kterému mezi nimi nedávno došlo, zlomila plochou meče stehenní kost.
Matt věděl, že mladík ho nenávidí. Jeho číhavé pohledy mluvily za celé knihy. Nenáviděl ho kvůli jeho důvěrným stykům s Aruulou. A Matt si byl téměř jistý, že vedle Aruuly je to druhý člověk v hordě, který v jeho božskost nevěří.
Ale to zatím nemuselo Matta příliš znepokojovat. Od té doby, co se Radaan spolu se šamanem Baloorem pokusil jeho, domnělého boha, vydat taratsám, většina členů hordy se mu vyhýbala. Jediný, kdo s ním ještě mluvil, byla stará Zurpa, Radaanova matka a Sorbanova hlavní manželka.
Baloor byl Sorbanem z hordy vyhnán. Čtyři dny předtím, než zrušili tábor. Ale k tomu, aby zavrhl i svého vlastního syna, se Sorban nedokázal rozhodnout.
Po stranách zástupu pochodovalo po osmi bojovnících a bojovnicích. Byli to většinou ti, co ovládali meče. Vedle freků běželo několik polovzrostlých dětí. Tři chlapci a dvě děvčata. Skupinu uzavírali čtyři lučištníci.
Sorbanova horda čítala nyní přesně pětatřicet hlav. S Mattem dohromady šestatřicet.
Plošinu pokrývala žlutohnědá tráva, mezi níž se objevoval hnědavý mech a lišejník. Matt viděl tu a tam i pár pokroucených stromů. Na konci zhruba tři sta metrů široké plošiny mizela stezka v černozeleném houští, které Mattovi připomínalo janovec. Ale o janovcových keřích, vyšších než člověk, ještě nikdy neslyšel.
Rychle jako nějaký lehkonohý chlapec seskákal náčelník z posledních metrů štěrkoviště dolů na plošinu.

Už asi tři dny, co byli na cestě, nemohl Matt než obdivovat, jak se takový obr i přes svých zhruba sto padesát kilogramů živé váhy dokáže v tomto neschůdném terénu bez cest lehce a bez námahy pohybovat. Sorban popošel pár kroků na plató a rozhlížel se kolem sebe. Pak se ohlédl a zamával oběma rukama. „Zi bataa wee nu camboo," zařval nazpět.
Matt se obrátil k Aruule. „Co to říká?"
„Tábor postavit – tady." Ukázala dolů.
Aruula si svázala své modročerné vlasy koženými řemínky do dlouhého, téměř až k hýždím sahajícího copu. Jako většina členů hordy měla i ona na sobě tmavěhnědou dlouhosrstou kožešinu. Matt si nedokázal představit, z jakého zvířete by mohla být. Aruula mu před několika dny vysvětlila, že je to kožešina z wakuda – snad tím mínila to zvíře podobné skotu, které Matt viděl v podzemní zásobárně taratsího krále. Také jeho srst byla tmavohnědá a chundelatá.
Někteří muži z hordy nosili jako Sorban černošedou srst tarats. Jestli Matt Aruule dobře rozuměl, představovala tato srst něco jako trofej. Jenom ten, kdo zabil nějakou taratsu, si směl obléci tuto kožešinu a tím se označit viditelným znamením obzvlášť statečného bojovníka.
Dorozumívání s Aruulou mu šlo den ze dne lépe. Kolikrát měl Matt pocit, že mu může přímo vyčíst z očí, co chce říct.
Zatímco horda stavěla tábor, přešli Matt s Aruulou a Sorbanem celou plošinu. Od jejího okraje se do úzkého údolí příkře svažoval mechem, lišejníky a hnědou travou porostlý sráz. Po něm vedla dolů stěží viditelná stezka, vinoucí se v početných serpentinách. Na dně údolí viděl Matt úzkou stužku horské říčky, tak hluboko dole, že její šumění sem vzhůru už vůbec nedoléhalo. Od jejího druhého břehu už terén zase prudce stoupal. Další horské pásmo.
Také Sorban se díval na řeku dole. Kývl, jako by terén znal. „Modejaa reeso wee du fluwee naa."
„Ráno podél řeky," přeložila Aruula na Mattův tázavý pohled. Matt svraštil čelo. Nemohl si vzpomenout, že by ji kdy naučil slovo „řeka". Stále ho překvapovalal znalostí nových anglických pojmů. Pojmů, které vlastně ještě ani nemohla nikdy slyšet.
„A doo dejaana atweeno da landa de midaa." Opět rachotivý bas černého obra.
„Dva dny a my přijít Jižní země," přeložila Aruula.
To „Jižní země" platilo mezi těmito barbary za nějaký druh země zaslíbené. Tolik aspoň Matt vyrozuměl. Očekávalo se od něj, že je tam bezpečně dovede. Stále byl ještě v jejich očích bůh.
„Odkud to ví?" vyzvídal Matt. „On tu řeku zná? Zná cestu?"
Aruula a Sorban se spolu chvíli dohadovali. Matt nerozuměl všemu, co mu žena překládala. Pochopil však aspoň tolik, že nějací Sorbanovi předkové se už kdysi pokusili proniknot do této takzvané „Jižní země". Jeho otec nebo dědeček. Možná i pradědeček.
Matttovi bzučelo v hlavě. Už zase se ti barbaři snažili namluvit mu něco takového, jako že lidé jako oni se už od dávných časů potulovali touto krajinou. Lidé s meči a s oštěpy, lidé, kteří jezdili na obřích kobylkách, halili se do kožešin a bojovali s krysími monstry. V této roční době se to už obvykle v Alpách hemžilo miliony lyžařů a turistů; Matt však neviděl nikde ani známku aspoň po nějakém zbytku lyžařského vleku.
A co, k čertu, následky srážky s kometou? Podle všech předpokladů a výpočtů by teď Evropa musela být zatažena do celosvětové katastrofy a nebe by muselo být zatemněno prachem, zvednutým nárazem. Teď to naopak vypadalo, jako by „Christopher-Floyd" nějak prosvištěla těsně kolem Země – i přesto, že Matt náraz komety ze svého letounu ve stratosféře viděl!
Už aspoň posté musel jeho rozum před těmito záhadami kapitulovat. Bylo to jako by měl v mozku nějaký uzel. Jako by jeho myšlenky stále narážely na nějaké ocelové dveře, které se nikdy nepootevřely ani na milimetr. Co se to s ním jenom stalo?
Sorban dusal řídkou travou zpět ke svým lidem. Aruula zůstala stát vedle Matta. Od té doby, co jej osvobodila z taratsího jeskynního labyrintu, se jen zřídkakdy vzdálila od jeho boku. Bylo dobré mít vedle sebe někoho, na koho se dalo spolehnout.
Matt si vytáhl zip své letecké kombinézy ke krku. Byl celý zpocený po únavném pochodu. Od jihu ovíval plošinu mírný větřík.
Matt vytáhl ze své náprsní kapsy kompas. Pohledem sledoval tok řeky hluboko pod sebou. Ani ne

kilometr dále na jihovýchod mizel v hlubokém zářezu mezi oběma svahy. Na každý pád kompas alespoň potvrdil, že řeka teče jihovýchodním směrem.
Matt neměl ani ponětí, kam dopadla ostatní letadla a Smythovo kataplutovací křeslo. Ale aspoň jeden letoun byl odhozen stejným směrem jako on sám, když letku zasáhla tlaková vlna „Christopher-Floyda“ – na jih. Krátce před nárazem komety viděl Matt jeden stroj před sebou, jak rotuje ve stratosféře.
Ovšem pravděpodobnost, že najde Irwina Chestera, Jenny Jensenovou a ostatní byla směšně malá. Ale také ne nulová. Matt si nemohl pomoct – musel je hledat. Třeba v té „zaslíbené zemi.“
Bok po boku se s Aruulou vraceli k ostatním. „Smutný?“ zeptala se Aruula tiše. Matt škubl rameny. „Ty myslet na druhé ohnivé ptáky?“ Kývl. Už ho nepřekvapovalo, že tato podivuhodná žena znovu vytušila, na co myslí.
„Já ti pomoct,“ řekla.
Matt se odvrátil, aby skryl svůj trpký úsměv. Jak by mu tato polodivoká žena mohla pomoci najít zase jeho kamarády?

Hlučné hlasy se mísily do monotonního šumění deště. Hlučné hlasy a jakési vzteklé skuhrání, které Drulze připadalo jaksi povědomé. Zvedla se ze svého lůžka z kožešin a polštářů nacpaných usušenou trávou a belhala se sálem až k jednomu ze čtyř obrovských obloukových oken.
Její krátké chlupaté prsty hrábly do opony z břečťanových úponků a rozhrnuly ji na obě strany. Mezi zpuchřelými podpěrnými trámy zašilhala dolů na rozlehlé čtvercové prostranství. Všude tam dole bujelo divoké houští a malé stromky.
Prostranství ohraničovaly ze tří stran zelené stěny z břečťanu, úponků divokého vína a různých dalších plazivých rostlin. Zcela zarostlé fasády domů. Naproti Drulzinu oknu, zhruba tak na vzdálenost jednoho hodu oštěpem, tvořil hranici dlouhý plochý pahorek. Hromada sutě. Rostly na ní keře a žlutavá tráva, sahající až po hýždě.
Dvě patra pod sebou viděla Drulza osm svých lidí, jak se kolébají přes houštím zarostlé prostranství. Před sebou postrkovali zajatce. Tři holé kůže. A dalšího zajatce táhli mezi sebou na dvou silných řetězech. Neobyčejně velkého zajatce – taratsu!
Drulziny obrovské odulé rty se zkrabatily do početných záhybů. Vydala ze sebe chraplavý skřek. V poslední době se život neskýtal moc věcí k smíchu. Od té doby, co Černý nepřítel dobýval jednu budovu po druhé. Ale pohled na kořist tam dole ji ke smíchu přiměl. „Bezvadné,“ zaskuhrala.
Pohlédla směrem k věži. Rozštěpený, dobrým tuctem stromových kmenů provizorně podepřený kvádr se zvedal do výše asi dvaceti kroků nad střechou. Z pozůstatků cihel, téměř úplně zarostlých bujným houštím zeleně, trčela koruna jednoho listnatého stromu. Z někdejší zvonice se draly ven pokřivené kmeny břízek.
A nad tím vším, úplně nahoře mezi zbytky cimbuří, viděla Drulza stíny strážců. Jejich kopí vyčnívala nad rozvalenými pozůstatky zdiva.
Drulza pustila břečťanové šlahouny. Nyní osvětlovalo sál pouze blikotavé světlo pochodní. Drulza se belhala kolem stolu z kamenných kvádrů ke svému křeslu. To stálo u čelní stěny sálu. Byla to masivní stolice zhotovená z navzájem k sobě přivázaných hrubých stromových kmenů, vystlaná kožešinami a stojící na čtyřech pyramidovitě na sobě naskládaných vrstvách dřeva.
Vojáci přirozeně přivedou zajatce nejdřív k ní. K ní, k Velké matce a vévodkyni. Jinak jako vévodkyně nepřijímala své lidi nikdy. Během svého dlouhého, téměř čtyřicetiletého života si stará Wulfanka vyvinula cosi jako styl. Působilo to prostě lépe, když museli podřízení k někomu vzhlížet vzhůru.
Vystoupila po čtyřech schodech ke svému křeslu. Bok ji bolel. Zranění z boje. Před pěti lety ji dostal Černý nepřítel. Jistě, existovala i horší. Jiní zas zemřeli i na nmohem bezvýznamnější zranění. Ale Drulza značně ztloustla od té doby, co už nemohla dobře chodit. Ty čtyři stupně ke křeslu ji úplně vyčerpaly. Dech jí sípavě zněl v hrudi, když klesla do křesla. Pečlivě si urovnala svou žlutavou koženou tógu.
Napravo a nalevo od jejího trůnu trčely ze zdi pochodně. Stejně tak i na delší stěně sálu vedle

obloukového vchodu od klenutého schodiště.
Hlasy vojáků a taratsí skuhrání se nyní rozléhaly už uvnitř budovy. Drulza slyšela chrastění řetězů a škrabání drápů na kamenné podlaze. Mezi tím stále znovu protáhlé kvílení. Jedna z těch holých kůží.
Konečně vkročili první z jejích vojáků vchodem do sálu. Tři svalnatí chlapíci v černohnědých, smolou napuš-
těných lýkových kabátcích, které pokrývaly jejich tělo od ramen až ke stehnům. Na jejich velkých chlupatých hlavách seděly černé chininové helmy. Jako nějaké předimenzované kapky vybíhaly ve špici do šíje a na okrajích byly zpevněny silným černým lemem z kůže.
Vojáci udeřili konci svých kopí o zem, zvedli pravou ruku vzhůru a zařvali: „Ať dlouho žije Velká matka!“ Dlouhá srst prostředního z nich se ve světle pochodní zaleskla červenavě. Právě tak jako i Drulzina. Jeden z jejích synů z nižšího zplození, Yurzek, jestli si dobře všimla. Většina Wulfanů měla srst černou nebo temně hnědou.
Do sálu se vpotácely tři holé kůže. Dva vojáci je popoháněli ratišti kopí, až před Drulziným křeslem padli čelem k vyšlapané podlaze. Jeden muž, jedna žena a malé dítě. Všichni tři úplně na konci sil. Drulza mohla cítit pach jejich potu. Odporné.
Nakonec dotáhli do sálu i taratsu. Ještě ve dveřích se zadníma nohama vší silou vzepřela o kamenný práh. Ale jeden voják jí podpatkem přišlápl ocas a ona se zavřísknutím udělala mohutný skok až téměř ke stolu. Vojáci jí řetězy svázali přední pracky a čenich jí stáhli koženými řemeny. Taratsa naříkavě kňučela. Drulze se v hltanu sbíhaly sliny. Už celé dny nic pořádného nesežrala.
Před její křeslo předstoupil hejtman, velitel oddílu, a pozvedl ruku sevřenou v pěst. „Ať dlouho žije Velká matka!“ Chlupy jeho srsti byly kudrnaté a ještě o něco delší než těch ostatních. Na celém těle, dokonce i na kotnících a na kolenou. A byly ohnivě červenorudé. Brelzek, rovněž Drulzin syn. Syn ze vznešeného zplození. Syn samotného vévody.
Během svého dlouhého života porodila Drulza asi třináct synů a devět či deset dcer. Úplně přesně to už sama nevěděla. Více než polovina jejích dětí byla tak jako tak už mrtvá. Od vypuknutí války před osmi lety sklízela smrt v Boluně bohatou žeň.
Pokynula Brelzekovi a protáhla své odulé rty k úsměvu.
Většina Wulfanů měla křivé nohy a hrb. Ne však Brelzek. Jeho silné nohy byly rovné a dlouhé a jeho záda, odhlédlo-li se od kostnatých lopatek, hladká a plochá. Na dehtem napuštěné košili měl kožený plášť, sahající mu až ke kolenům. Černý kožený plášť – označení hejtmana. Nikdo v Boluně nezabil více nepřátel než on.
Drulzin pohled přelétl všechny čtyři zajatce. „Skvělé, Brelzeku, skvělé,“ zaskuhrala. „Přivádíš dobrou kořist.“ Brelzekovy rty se roztáhly, až se mu mezera mezi nimi rozšířila téměř mezi oči. Ukázal své mohutné zažloutlé trháky v čemsi, co snad mělo být úsměv. Zářil – pochvala Velké matky mu očividně dělala dobře.
Drulza ukázala na kamenný stůl, kde vedle kalichu s vodou stála malá skříňka z černé kůže. Brelzek přistoupil ke stolu, otevřel víko kožené skříňky a vyňal odtud tmavohnědý, jako prst dlouhý váleček. S ním se pak vrátil ke vchodu, sundal nalevo umístěnou pochodeň, strčil váleček mezi své tlusté rty a zapálil si ho plamenem. Ke stropu začaly stoupat obláčky kouře. Vrátil se pak ke Drulzinu křeslu, vystoupil dva schody vzhůru a podal doutník Velké matce.
„Vezmi si také jeden,“ zaskuhrala Drulza. Zatímco si Brelzek, využívaje jejího dovolení, vybíral doutník z krabice, prohlížela si zajatce. Ty tři holé kůže se třásly. Byli zabalení ve starých děravých kožešinách. Mezi koženými cáry toho, co kdysi byly boty, viděla Drulza prosvítat jejich do modra omrzlé nohy. Dítě a žena tiše plakaly. Muž se na ni díval vytřeštěnýma očima, zřejmě očekávaje nejhorší. Všichni tři byli kost a kůže. Nic pro sváteční hostinu.
Naproti tomu taratsa byla statná a měla pěknou černou srst. Vévoda bude mít určitě radost.
„Kde jste je našli?“ chtěla Drulza vědět a spokojeně vypustila oblak kouře. Na okamžik její osrstěný obličej vypadal jako kráter dýmajícího vulkánu.
„Na druhé straně řeky,“ odpověděl Brelzek. „Na úpatí pohoří, ne daleko od Viruny. Ta taratsa šla po těch holých kůžích.“
„Tak, tak,“ zamručela Drulza. „Odkud jste přišli?“ oslovila muže, používajíc dialektu kočovných národů.

„Z ledového pohoří.“ Muž mluvil tiše a hlas se mu třásl. „Ty bestie přepadly naši hordu... skoro všichni zahynuli... jenom my tři jsme mohli utéct...“
Hlas mu vypověděl.
Drulza si ho nedůvěřivě změřila. „Utéct? Z jeskyní tarats? Jak se jmenoval jejich vůdce?“
„Rraar... ano, Rraar mu říkaly...“ koktal muž.
Drulza zhluboka potáhla ze svého doutníku a vyfoukla kouř muži do obličeje. „Ty lžeš. Nikdo neuteče z moci taratsí hordy.“
„Oni říkají, že se tam objevil jakýsi cizinec,“ vmísil se Brelzek. „Nějaký muž se žlutými vlasy, s velmi málo vlasy. Na sobě prý měl nějaký divný oblek ze zelené látky.“
„Rraar s ním zacházel jako s hostem,“ zašeptal muž na podlaze před Drulziným křeslem.
„Co to bylo za muže?“ zeptala se Drulza číhavě.
„Já nevím... opravdu ne.“ V horečnatém pohledu zajatce zaplápolala strach. „Měl mocné zbraně... zbraně, které přivolaly z nebe blesk a hrom... roztrhaly Rraara a mnoho jeho lovců... A ten cizinec si troufnul pustit jednu Eluu, co pak mezi taratsami způsobila krveprolití. Proto jsme mohli utéct...“
Drulza na sobě cítila vyčkávavý pohled svého syna. Bezpochyby věřil slovům toho zajatce právě tak málo jako ona sama. Nikdo by neosvobodil žádnou Eluu. Každopádně ne dobrovolně. Obrovský pták se šupinatým pancířem byl ten nejnebezpečnější nepřítel tarats. Ale báli se ho i Wulfani. „Ty lžeš,“ opakovala Drulza znovu.
„Ne, ne...“ Muž prosebně zvedl ruce. „Co říkám, je čistá pravda.“
„Vyslechli jste tu taratsu?“ obrátila se Drulza na Brelzeka.
„Nikdo z nás neumí její řeč.“
„Tak ji přivedeme k vévodovi.“
Vévoda Kralzek byl jedním z mála Wulfanů, kteří viděli krajinu i na druhé straně ledového pohoří. Dokonce překročil i jedno ze tří moří. Dostal se velmi daleko, viděl mnoho kmenů a národů. Drulza věděla, že se dokáže dorozumět i s taratsami.
Se sténáním slezla dolů po schodech svého křesla. Ukázala doutníkem na zajatého muže. „Palte ho, až řekne všechno, co ví.“ Schválně použila jeho jazyk.
„Ne!“ Zajatec se vrhl před ni na zem. „Prosím, ušetři mě! Řekl jsem všechno...“ Drulza mu šlápla do obličeje. Zajatá žena začala hystericky křičet.
„To dítě a tu ženu zavřete.“ Lhostejně si měřila obě napůl vyhladovělé postavy. „Dejte jim najíst. Ne aby vám pošli dřív, než je budeme moct sníst.“
Čtyři vojáci odvlekli bědující holé kůže pryč. Tři další odtáhli ze sálu taratsu. Za nimi spěchali Drulza a Brelzek po široké tmavé chodbě, vedoucí k vévodovým komnatám.
Už zdaleka slyšeli hlasité výkřiky, sténání a vzdychání. Vojáci s taratsou zůstali stát a nejistě se ohlíželi po Drulze. „Chvilku počkejte.“ Kulhajíc prošla kolem nich. Těsně před otvorem ve zdi, který vedl do vévodova obydlí, se zastavila. Výkřiky a sténání vycházely z přilehlé místnosti.
„Tady je Drulza!“ zavolala nahlas. „Potřebujeme tě, Kralzeku!“
Výkřiky okamžitě umlkly. „Zatraceně!“ ozval se ze sálu vévodův hluboký hlas. „Jak douho ti mám ještě říkat, že si nepřeju být vyrušován!“
„Zavři chřtán, Kralzeku!“ zasyčela Drulza. „Potřebujeme tě, je to důležité!“
Z místnosti se ozvalo několik šťavnatých kleteb. Blížily se cupitavé kroky – ve vstupním otvoru se kmitly tři mladé Wulfanky. Zmizely v protějším otvoru ve zdi.
Drulza se za nimi lítostivě dívala. Už dlouho byly pryč ty dny, kdy ona sama vcházela a vycházela z Kralzekova sálu, aby se s vévodou pomilovali. Teď už byla příliš stará na to, aby ještě měla děti. Ale za to teď měla něco lepšího: moc. Byla Brelzekova matka – matka budoucího vévody. A jako taková měla možnost ovlivňovat osudy svého lidu. I pokud šlo o válku, neudělal vévoda žádné rozhodnutí, kterému by ona napřed nepožehnala. Kralzek byl tady k tomu, aby obtěžkal mladé Wulfanky. A aby vedl vojáky do boje proti Černému nepříteli. Ona, Velká matka, byla druhý nejmocnější Wulfan v Boluně. Mocnější než ona byla jenom její stará matka.
Vojáci přivlekli taratsu před Kralzekovo křeslo. Brelzek stručně vysvětlil, co se předtím stalo. „Ta bestie možná ví, co to je za cizince, který údajně měl zabít jednoho taratsího krále,“ řekla Drulza. „Ty přece

něco málo rozumíš z té jejich dobytčí řeči.“
„Co to je za pohádky?“ zavrčel Kralzek. „Ještě nikdy jsem neslyšel, že by nějaké stvoření zase vyšlo ven z taratsích jeskyní. Tedy jinak než jako taratsí stolice.“ Skřípavě se zachechtal.
Vévoda byl tak vysoký jako Brelzek, jeho prvorozený, ale téměř dvakrát tak široký. Jako Drulza měl na sobě tógu ze žlutavé kůže. Jeho jinak tmavohnědá srst byla místy protkána šedivými prameny. Pravou půlku obličeje měl holou a zjizvenou a kus jednoho velkého, odulého rtu mu chyběl. Zranění z války. Zbraň Černého nepřítele zanechala strašné stopy.
Vévoda se postavil před o hlavu ho převyšující taratsu, napřáhl ruku a její hřbetní stranou ji udeřil přes ucho. Žalostně zaskučela. Žádné místo na taratsím těle nebylo citlivější než uši. Kralzek si opřel svoje chlupaté pěsti o boky a vydal ze sebe proud mlaskavých a pištivých zvuků.
Taratsa odpověděla, sice se zřejmou nechutí, ale odpověděla.
„Je hloupá jako pařez,“ řekl vévoda. „Moc toho neví. Tvrdí, že se prý král Rraar zmocnil jakéhosi boha. Chtěl, aby mu pomohl v boji proti Eluu. Ale pak prý ten údajný bůh pustil jednu Eluu na něj a na jeho hordu.“
„Tak tedy ten zajatec přece jenom mluvil pravdu,“ zaskuhrala Drulza.
„Tan bůh se prý jmenuje ‚Maddrax’,“ pokračoval Kralzek, „a byl s jednou hordou holých kůží na cestě do Jižní země. Přiletěl prý v ohnivém ptáku.“
„Už zase jeden ohnivý pták,“ mumlala zamyšleně Drulza.
„Co mám já co dělat s bohy?“ zavrčel vévoda. „To je věc čarodějnice.“ Ukázal na taratsu. „Stáhněte z ní kůži. Večer si dám její kýty. A pošlete mi zase do sálu ženy!“
Tři vojáci odtáhli kvílející taratsu. Po boku svého syna kulhala Drulza chodbou nazpět. „Horda holých kůží na cestě do naší země – to se mně líbí,“ zamumlala. „Ale tenhle cizinec, ten muž z ohnivého ptáka, co se jmenuje Maddrax – to se mně nelíbí. Zabafala ze svého doutníku. „Doprovoď mě ke tvé babičce, můj synu.“
Brelzekova babička a Drulzina matka byla bolunská čarodějnice. Nejmocnější Wulfan ve městě.

Sorbanovi lidé vztyčili své kožené stany. Několik polovzrostlých dětí a žen se rozptýlilo po plošině, aby nasbíraly palivo.
Radaanův nenávistný pohled spočinul na Mattovi, když sundával svou nouzovou skříňku z letadla z nákladního zvířete. V prvních dnech cesty táhl Matt těžkou výzbroj sám. Až když ho bolest v zádech přesvědčila, že bude lepší naložit kontejner na jednoho z freků.
Nikdo z hordy by se plochého zeleného kontejneru ani nedotkl. Až na Radaana. Ale mladý bojovník se ještě nemohl vlastní silou pohybovat. To se ovšem po jednom až dvou týdnech změní. Pak bude muset být Matt na stráži.
Pomohl jedné ženě ve vysokém stupni těhotenství sestoupit z freka. Plaše se na něj usmála. Seděla v katapultovacím křesle, které Matt vymontoval z havarovaného letadla a upevnil je místo sedla na hřbet obrovského hmyzu. Ještě minimálně dva týdny bude do sedadla vestavěný polohový indikátor vysílat signál. Matt se nechtěl vzdát naděje, že se po něm pátrá.
Z obsahu kontejneru měl stále u sebe kompas, zapalovač, armádní pistoli a nůž. Kdoví, co ho ještě mohlo očekávat v tomto světě ze strašidelného snu?
Ohně byly zapáleny, zásoby rozděleny, led byl rozpuštěný na vodu a přípravu „šmaldanu“. Tak říkali Sorbanovi lidé jakési žlutavé pastě, kterou s sebou v kožených vacích vezli jako nouzové jídlo.
Od Aruuly se Matt dozvěděl, že základ této pasty tvoří zvířecí tuk a rostlinný sirup, který barbaři získávali z jednoho stromu. Tato dosti tuhá pasta byla smíchána s rozdrcenými travními semeny, sušenými bobulemi a rozemletým usušeným masem. Chutnalo to žlukle a trpce. Ale Matt si svůj podíl vzal a schoval. Nic jiného mu také nezbývalo, protože jeho zásoba výživných koncentrátů byla téměř spotřebována. Buď jak buď, ta věc byla přece jen jakási výživa.
Usadili se kolem ohně a zírali do plamenů.

„Proč tvoji předkové nezůstali v Jižní zemi?“ obrátil se Matt s otázkou na Sorbana. Aruula tlumočila a náčelník vychrlil přívod slov, z něhož Matt rozuměl s bídou tak pěti. Podle toho, jak se náčelník tvářil, však pochopil, že mluví o nějakých děsivých věcech.
„Nepřátelé zahnat hordu zpět do hor,“ přeložila Aruula. Zvedla třikrát vzhůru obě ruce s roztaženými prsty. A pak ještě jednou roztažené prsty jedné ruky. „Tolik zabito. Nepřátelé sníst.“
Matt svraštil čelo. „Jací nepřátelé?“
„Silní nepřátelé z prokletého města. Siragippové a Wulfani.“
Siragippové a Wulfani – Matt nikdy neslyšel o národech, které by se tak jmenovaly. Aruula se mu to pokusila vysvětlit. Podle ní byli Siragippové cosi jako hmyz; naproti tomu Wulfani byli téměř jako lidé a všichni obývali města ležící na jih od ledového pohoří.
„A proč by měli být všichni tito nepřátelé teď méně nebezpeční?“
„Batafii areeg da nac villagoona,“ zamručel Sorban.
„Válčit teď mezi sebou,“ přeložila Aruula. „V mrtvých městech.“
Všechno v Mattovi se vzpíralo uvěřit byť i jediné slovo z toho, co tu slyšel. Současně si ale uvědomoval, že ti barbaři jsou stejně tak skuteční jako nedůvěřivý mozek pod jeho lebeční klenbou. A věděl také, že Aruula by mu nikdy nelhala.
Sorban zkřivil své odulé rty k úsměvu, plnému důvěry. „Wudan te Maddrax nu saavi te leedi naa landa de midaa.“
„Co říká?“ Mattt rozuměl jen výrazu landa de midaa.
To bylo označení pro Jižní zemi.
„Říká, Wudan a Maddrax nás chránit a vést do Jižní země,“ přeložila Aruula.
Sorban hmátl pod svůj plášť a vyndal svůj amulet. Zbožně si ho přitiskl k čelu a a pak ho políbil. Skleněný amulet, téměř tak velký jako vejce – také taková hádanka. Matt vyrozuměl, že se předává od náčelníka k náčelníku už celé generace. A věděl, že to má být jakýsi druh totemu, který měl svému nositeli propůjčovat Wudanovu sílu.
Ale jak se mohly jednorázové analogové hodinky z jednadvacátého století dostat do amuletu lidí doby železné – to byl gordický uzel, který Matt musel rozřešit. Nemluvě už vůbec o otázce, jak se do jednadvacátého století mohli vůbec dostat lidé z doby železné.
Hodinky uvnitř čočky zataveného skla stály – přesně na datu, kdy Matt se svou letkou odstartoval z berlínského letiště do stratosféry, aby zde pozoroval výsledek ostřelování komety raketami. A přesně v čase, kdy se ručičky zastavily, narazila do Země „Christopher-Floyd“ – 8.února 2012 v 16,44 hodin.

Později ležel Matt beze spánku pod svou stanovou kůží. V jeho vybičovaném mozku kroužily zmatené obrazy a myšlenky. Wulfani, Siragippové, toto cizí pohoří – zdálo se mu to snad? Lidé s meči, obrovské kobylky a mluvící obří krysy – zničila snad ta kometa nejenom svět, ale i jeho mozek? Byl snad ve skutečnosti blázen a to všechno si vyfantazíroval v bezpečí gumové izolační cely?
Možná že už byl také i mrtvý. A že se dostal do pekla.
A ještě jedna myšlenka mu strašila v hlavě, fantastická, naprosto šílená: mohlo by se snad stát, že ho energie nárazu komety nějak přenesla do minulosti? Třeba do poslední doby ledové?
Ale i tuto myšlenku Matt znovu zavrhl. Za prvé byl jako logik daleko tomu uvěřit, že existuje něco jako cesty časem. A za druhé nikdy nečetl nic o tom, že by lidé poslední doby ledové putovali světovými dějinami na gigantických kobylkách.
Matt se vybalil z kožešin a vylezl před svůj stan. Bylo velice zima a přes vysokohorskou náhorní plošinu vál silný jižní vítr. Na nočním nebi stála rozmazaná světlá skvrna – měsíc. „Loona“ – tak mu říkali Sorbanovi lidé. Šílené.
Z kožených stanů kolem se ozývalo mnohohlasé chrápání. Jako každou noc spali všichni klidně a hluboce. Kvůli jeho přítomnosti se cítili tak bezpeční, že ani nestavěli venku stráže. Mattovi se vydral z hrdla trpký smích. „Zatraceně!“ zasykl. „Přál bych si, abych byl skutečně nějaký bůh, pak bych snad mohl i já klidně spát...“
O dva stany dál byla kůže stanu odhrnuta stranou. Matt rozpoznal u vchodu uvnitř Radaanovu siluetu. Jeden ze dvou lidí zde v táboře, kterým už zbývalo k životu pouze několik málo hodin. Kdyby byl velitel

Air Force Matthew Drax skutečně tím, co v něm barbaři viděli, věděl by to. A mohl by možná dokázat té hrůze nějakým způsobem zabránit...

Baloor žalostně mrznul. Před ním žhnul popel spálené lebky. Shořela celá až na zuby. Zamžikal k východu z jeskyně. Až do úplného setmění k němu mluvil Orguudoo. A teď už zase bylo před jeskyní světlo! Musel tedy být mnoho hodin v bezvědomí.
V kolenou mu bodalo, když se pokusil vstát. Bolela ho záda, v hlavě jako by mu vířil nějaký obrovský buben. Přesto se silou vůle donutil se vztyčit. Potácel se ke vchodu, tam seškrábal ze skály zmrzlý sníh a nechal ho rozpustit v ústech.
Pak odtahal své věci do sousední jeskyně. Tady nemohl zůstat. Nesnesitelná přítomnost démona visela jako neviditelný mrak nad zledovatělými stalagmity.
Předtím ještě, než jeskyni definitivně opustil, poklekl Baloor ještě jednou před popelem. Hluboce se uklonil a zamumlal zaklínací formuli. Pak jeskyni uzavřel sněhem.
Nezbyly mu už téměř žádné síly. Zaklínání Orguudoa ho vyčerpalo víc než cesta sem do ledové pustiny. Potřeboval celé hodiny, aby vyhrabal z jejího ledového hrobu další mrtvolu. Ženu. Baloor popadl svou bitevní sekeru a odsekl jí pravou ruku.
Nahoře, v nové jeskyni, zapálil Baloor usušený trus a připravil oheň. Nechal paži rozmrazit, pak maso rozporcoval a opekl je nad plameny.
Jídlo ho posílilo. Baloor cítil, že jeho údy protéká nová síla.
Po jídle se posadil se skříženýma nohama před vchod do jeskyně. S očima obrácenýma k šedé vodnaté obloze se začal modlit. Volal Wudana, nejvyššího z bohů. Po celé hodiny, až do večera. Jeho učitel mu přísně nakazoval, aby nikdy po velkém zaklínání démonů neopomněl po celý den vzývat nejvyššího boha. Kdo volal Orguudoa, aby mu pomohl proti jeho nepřátelům, musel být silný a nesměl se dopustit ani té nejmenší chyby. Jinak by mohl být sám vtažen do víru zničení.
Baloor se modlil až do tmy. Pak uzavřel jeskyni zevnitř sněhem, prorazil v ní mezeru na vzduch a zabalil se do svých kožešin.
Příštího rána se vydal k jihu. Tak, jak mu to Orguudoo, pán nejtemnějších hlubin, nařídil. Vlastníma očima měl uvidět Maddraxovu zkázu. A svými magickými silami k tomu i přispět...

Krátce před východem slunce složili tábor a naložili freky. V ranním šeru pak sešli serpentinami stezky dolů k řece.
Řeka byla širší, než Matt z plošiny odhadoval. Její dravý proud si bouřlivě razil cestu rozeklaným korytem. Voda měla červenavou barvu; na druhé straně z ní strmě a příkře stoupal skalnatý břeh.
Stezka, po níž sešli, pokračovala z větší části podél břehu. Jen tu a tam museli vystupovat do svahu, aby obešli boční strže a vodopády. Husté šedé mraky visely těžce nad horskými hřebeny a částečně je zahalovaly.
Už snad posté se Matt ptal sám sebe, proč je slunce na obloze vidět jen jako mléčná rozmazaná skvrna. Jako by bylo něco v atmosféře, co nějakým způsobem filtrovalo jeho světlo.
Po celé hodiny pochodovali mlčky, téměř bez přestávky. Horské hřebeny na druhém břehu řeky se stále snižovaly. Přibývalo lesa. Houští a křoví bylo stále bujnější. Tu a tam zahlédl Matt jehličnaté stromy. Borovice s nápadně rozložitými větvemi a s dlouhým hustými jehlicemi.
Mattův chronometr se při nouzovém přistání rozbil. Ale jeho vnitřní hodiny fungovaly dobře. Odhadoval, že jsou na cestě zhruba tak devět hodin, když horské hřebeny na druhém břehu úplně náhle zmizely a uvolnil se tak pohled na jezero, tak velké, že Matt nemohl rozeznat jeho západní břeh.
Řeka byla stále širší a její tok pomalejší. Voda měla nyní zelenavou barvu. K večeru sledovali říční tok

jakýmsi silně zalesněným horským koridorem – a pak se před nimi zcela neočekávaně otevřela rozsáhlá rovina.
Jako by naběhl na nějakou neviditelnou zeď, zůstal Matt stát. Lesy, lesy všude, kam jen oko dohlédlo! Sorban pozvedl ruce a vydal jásavý výkřik. Jeho lidé začali tleskat rukama. Někteří se objímali, jiní začali zpívat a tančit. Aruula zářila. „Jižní země," řekla. „My tady."
Matt klesl do trávy. Tak tedy přece ne francouzské Alpy! Odtud se neotevírá žádná rovina k jihu. Vytáhl z náprsní kapsy své letecké kombinézy mapu Evropy a rozložil ji. Jako tak často v minulých dnech.
Nebylo mnoho velkých jezer na jižním okraji Alp. Lago Maggiore, Lago di Como a Lago di Garda. A rovnoběžně s východním břehem posledně jmenovaného jezera tekla k jihu jediná řeka, Adiže. Oddělena horským masivem, tekla paralelně s Lago di Garda směrem na jih.
Matt vyhrabal z kapsy svůj kompas. Zdálo se však, že přístroj si z něho tropí žerty. Podle kompasu mířila řeka na jihovýchod. Tak tedy ne Adiže a Lago di Garda... snad ani ne Alpy?
Zatímco Sorbanovi lidé jásali a rozčileně spolu debatovali, Mattův pohled klouzal přes nekonečné lesy, táhnoucí se až k horizontu. Řeka odbočovala k východu a mizela v dálce v oparu, vznášejícím se nad bezlistými stromy. Matt nikdy nebyl v Horní Itálii. Ale v letadle ji mnohokrát přelétl. Jeho vzpomínka mu říkala totéž co mapa: jižně od Alp se musela rozkládat rozlehlá rovina plná vesnic, měst, ovocných i olivových plantáží, pastvin a s hustou sítí silnic. Žádné lesy bez konce.
Tedy ne Alpy. Kde jsem to tedy ale přistál?
Sorban nechal postavit tábor mezi křovinatým porostem na říčním břehu. Půda byla měkká a vlhká, jako by nedávno pršelo. Náčelník poslal větší děti za doprovodu dvou bojovníků na blízké skalnaté návrší nasbírat nějaké palivo. On sám s ostatními bojovníky začal stavět stany. Odstrojení frekové byli ponecháni, aby se volně pásli ve sporé pobřežní trávě.
Matt si dřepnul vedle jednoho skalního bloku na plochý svah, který od říčního břehu mírně stoupal k lesu. Za sebou slyšel mládež vykřikovat a žertovat mezi sebou. Byli nyní tak uvolnění jako po celý dlouhý sestup ne. Také ženy se smály, štěbetaly nebo si pobrukovaly, zatímco hroty kopí a čepelemi mečů rozhrabávaly půdu. Aruula byla mezi nimi. Zamávala na Matta, když se jejich pohledy setkaly. Matt předpokládal, že ženy zřejmě hledají nějaké jedlé kořínky.
Docela těm barbarům záviděl. Domnívali se, že jsou u cíle svého dlouholetého snu. On sám však naproti tomu měl pocit, že zapadá stále hlouběji do temného labyrintu. Rozmrzele ještě jednou rozložil mapu a zamyšleně se nad ní sklonil.
Aruula se vynořila vedle něho. „Pro Maddraxe," řekla. Vzhlédl a uviděl jakousi nažloutlou věc srpkovitého tvaru, kterou mu na obou dlaních nabízela. Vypadalo to jako nějaká zakuklená housenka motýla, jenomže pětkrát až šestkrát větší.
„Co je to?" zeptal se Matt.
„Lišeta." Aruula položila to něco na kámen vedle něho a zaveslovala rameny, jakoby se chystala létat.
„Lišeta." Matt pochopil. Zřejmě pro něho vyhrabala nějakou motýlí kuklu. „Chutnat dobře," řekla Aruula. „Ale opéct v ohni," chytila se za břicho a zkřivila obličej, jakoby měla bolesti. „Jinak nemocný."
Matt kývnul. Zřejmě byly tyto zakuklené housenky jedovaté a musely se povařit, aby byly použitelné.
„Děkuji, Aruulo." Usmála se a vrátila se nazpět k ostatním ženám. Matt pozoroval nažloutlou kuklu.
„Lišeta..." mumlal. Nikdy takové jméno v žádném lexikonu neviděl.
Matt nebyl zoolog. Ale nemusel být žádný odborník, aby si nad jednou motýlí kuklou, která byla téměř půl metru dlouhá, nedokázal udělat odhad, jak velký by asi musel být dospělý motýl. Když už vůbec, tak by motýl natolik obrovské velikosti musel existovat leda v tropických deštných pralesech Jižní Ameriky.
Náhle se ozvaly zděšené výkřiky. Po svahu vzhůru od říčního břehu sem běželi Sorban a lovci. Sorban nesl jedno malé dítě. Dva druzí muži táhli mezi sebou těhotnou ženu. Smích a štěbetání kolem Matta utichly ze vteřiny na vteřinu.
Frekové začali velkými skoky prchat do lesa. Dva vzlétli a odfrčeli nahoru proti proudu řeky. Jeden z nich však zůstal stát mezi keři, porůstajícími říční nivu. Zoufale a zděšeně cvrkal, mával křídly a trhavě sebou škubal dopředu. A přesto, místo aby odtud odskočil nebo odletěl, vypadalo to spíš, že se propadá. Házel svou dlouhou hlavou, jeho svrchní křídla drnčela kolem něj jako tvrdé plastové disky. Zadní část jeho těla zakrýval keř.

„Gejagudoo!“ řval Sorban. „Gejagudoo! Saweju! Saweju!“
Mladí za Mattem začali hlasitě křičet, ženy napravo i nalevo od něj se rozvřeštěly, otočily se a pádily nahoru do svahu. „Pryč, Maddraxi! Honem!“ slyšel Aruulu. Muži prchali kolem něho a na jejich vousatých obličejích viděl paniku.
Matt vytáhl svou armádní pistoli, berettu 98G s dvaceti 9mm kulkami v zásobníku a odjistil ji. Pak se rozběhl podél dolního okraje skalnatého svahu, navazujícího na říční nivu. Velké frečí tělo bylo ještě napůl vidět za keřem. Zvíře cvrčelo a bilo kolem sebe svrchními křídly. Nějaký muž hlasitě volal o pomoc.
Matt přelétl pohledem po celé rozloze pobřežní nivy. Asi tak na jeden hod kamenem od uvízlého freka se žlutá tráva rozhrnula nabok. Vynořila se odtud ruka. Hlava s černými kudrnami. „Sawiitu! Sawiitu!“ řval čísi hlas.
Radaan! Žádné pochyby, byl to Radaan! Ve své panice na zraněného zapomněli. Plazil se trávou a zlomenou nohu táhl za sebou.
„Radaane!“ vykřikl od okraje lesa ženský hlas. „Radaane!“ Zurpa uviděla svého syna v nivě řeky.
Matt oběma rukama obemknul pažbu těžké zbraně. Běžel ještě pár metrů podél svahu, až se frek konečně celý dostal do jeho zorného pole. Potom ohromeně zamrkal: obří kobylka vězela věměř polovinou přední části svého těla v zemi. Horní křídla byla roztažená, jako by tak zvíře chtělo zabránit svému dalšímu propadání. Křídla sebou bezmocně plácala, hlava se smutně kývala nahoru a dolů, jako paže silná tykadla se třásla a mezi škubajícími se kusadly vytékala ven jakási zpěněná tekutina. Kolem postupně klesajícího frečího těla vyrůstal asi půldruha metru vysoký zemní val.
Musím vidět, co to je...
Matt skočil se svahu dolů na pobřežní pás. Začal ostražitě obcházet nešťastného freka. Vlhká, chladná země se mu sevřela kolem bot. Matt se do ní náhle probořil až po lýtka. Pak se mu konečně otevřel pohled na kráter, v němž obří kobylka kousek po kousku mizela.
Půda pod jejími máchajícími křídly se zdála být živá. Vlnila se jako voda. Po všech stranách stále znovu vystřikovaly ven hnědě zbarvené fontány. Kousky bahna kolotaly všude kolem Matta a neustále zvyšovaly zemní val.
Co je to...?
Matt se sklonil a snažil se rozpoznat, co se to pod křídly jízdního zvířete pohybuje. Uviděl černou sametovou srst, jakési zaokrouhlené těleso, které se zdálo rotovat, a cosi šedého, podobného lopatě, co mu připomínalo kachní nohu a bylo tak dlouhé jako jeho stehno.
Ježíši, co je to...?
Chloupky na šíji se mu zježily. Zvedl berettu a zacílil na pohybující se půdu pod frekovými křídly. Za sebou slyšel Radaanův zděšený řev. Před ním na svahu stála stará Zurpa, ječela a házela rukama. Pokoušela se slézt dolů na břeh. Sorban ji pevně držel.
Náhle nevystříklo nahoru jenom bahno, ale i nějaká tekutina. Zelená srst freka se pokryla rudými skvrnami. Téměř současně křídla zvířete ochabla a jeho protáhlá hlava udeřila o zem.
Něco ho zabilo... Ušetři si svou kulku a dělej, ať odtud zmizíš...
Matt se otočil k Radaanovi. Musí zraněnému pomoct! Prodral se podrostem a holým křovím. Pod podrážkami bot cítil pérovat měkkou půdu, cítil napětí svých nožních svalů, slyšel svůj zrychlený dech. Potom uviděl Radaana – asi padesát kroků před ním se vzpínal ve vysoké trávě a máchal rukama. Podařilo se mu doplazit se asi na osmdesát kroků k okraji skalnatého svahu nad nivou řeky. Tam, na pevné skalní půdě, stáli Sorban, Aruula a stále ječící Zurpa.
Co následovalo potom, trvalo jen okamžik, ale Matt to prožíval jako čirou, nekončící noční můru: přesně půl druhého metru od něho se půda zdála explodovat. Do vzduchu vystřelila fontána bláta. Jako výstřik velryby a tak vysoko jako strom. Matt se jí pokusil vyhnout, zakličkoval, zakopl o drn mokré trávy a upadl. Kolem něj bubnovaly hrudky bláta do křoví, do trávy i do jeho těla. Instinktivně zvedl ruce nad hlavu, aby se chránil.
Cítil, jak půda pod ním vibruje, bleskurychle se odvalil stranou a vyskočil na nohy, zbraň drže v natažených rukou před sebou. Pohlédl Radaanovým směrem – ale tam už nebylo nic, jenom prstencový val vlhké země. Ale slyšel mladíkovy strašlivé výkřiky. Výkřiky umírajícího!

Opět na něj začalo pršet krupobití hrudek země a bláta. Matt se prudce otočil. Koutkem oka uviděl Zurpu. Oděná jen ve své kožené zástěrce, běžela k hromadě země, za níž křičel její syn. Její povadlé, splihlé prsy sebou při každém jejím kroku házely a ona rozpřahovala zoufale paže, jako by jimi chtěla Radaana popadnout. Nad pobřežním pásem, na pevné půdě, zahlédl Matt zděšené obličeje ostatních. Sorban držel v rukou Zurpin kožešinový plášť.
Tu se za Mattem něco pohnulo!
Prudce se obrátil. Černé facety obrovských očí! Lopatovité pracky, které po něm hrábly! Černé a vlhké, klešťovitě zahnuté zuby!
Matt padl dozadu a stiskl spoušť beretty. Rána se ozvěnou odrazila od okolních kopců. Do obličeje pleskly Matta jakési vlhké cáry. Odvalil se pryč a zase vyskočil, zbraň v napřažených rukou před sebou. Mezi vyházenou zeminou uviděl hmyzí, jakoby jemným černým sametem potaženou hlavu. Ale už se nehýbala.
Teprve teď si Matt uvědomil, že Radaanovy výkřiky už není slyšet. Zemní val kolem místa, kde náčelníkova syna viděl naposled, vyrostl už mezitím do výšky muže. Polonahá Zurpa stále ječíc klopýtala po jeho vrcholu, pak se náhle vrhla dolů a zmizela z Mattova zorného pole.
Ještě čtyřicet, padesát kroků, a i on doběhl k valu, po všech čtyřech na něj vylezl a podíval se přes jeho okraj. Pod ním vlnící se země, vlhká a tmavá, a uprostřed Zurpa. Téměř až po hýždě vězela horní částí těla v kráteru. Její nohy sebou divoce mrskaly.
Matt jednal úplně reflexivně. Skulil se do jámy, popadl Zurpu za stehna, přitlačil si její nohy k bokům a vší silou táhl. Páchlo to tu po ztuchlině, vlhké zemi a krvi. Mezi svými prsty cítil, jak se tvrdé svaly na ženiných stehnech napínají. Tahal a tahal, ale Zurpino tělo zapadalo stále hloub a hloub do vlhkého bahna.
A pak najednou byly její svaly měkké jako bláto, na němž Matt stál. Protitah prudce ustal a Matt se zřítil na záda na stěnu zemního valu, stále ještě s ženinýma nohama zaklesnutýma mezi svými pažemi a boky. Zvedl se – a měl pocit, že mu od plic až do mozku narůstá ledový rampouch.
Tam, kde ještě před chvílí byla horní část Zurpina těla, válela se teď v jámě jakási kašovitá, sliznatá masa z krve a střev. Zbytky rozervané páteře se bíle třpytily mezi cáry svalů a krve.
Obraz před Mattovýma očima jako by plaval. Prudce pustil mrtvé nohy, obrátil se a plazil se po zemním valu nahoru. Žaludek se mu křečovitě stáhl, udělalo se mu zle.
Ne – ty jsi nepřistál v žádných Alpách, Matte. Ani v pravěku v nějaké Bohem prokleté ledové době. Tys přistál v pekle... přímo v pekle...
Zdálo se mu, že se kolem jeho žaludku sevřela nějaká železná pěst...
Hodil sebou na bok a začal zvracet...

Po celé tři dny se Drulza marně pokoušela dostat se ke své matce. Urgaza mluví s duchy, ujišťovali ji pokaždé osobní strážci čarodějky.
Po celé tři dny téměř každou hodinu vyhlížela Drulza přes břečťanovou oponu před okny svého sálu nahoru k věži. Mezi zkroucenými břízami, prorůstajícími z někdejší zvonice, vycházel kouř. A občas uviděla za stromy a oblouky zdi stín své matky, přecházející sem a tam.
Zatím venku zuřil boj. Černý nepřítel dobýval jeden zřícený dům za druhým. Prstenec jeho bojovníků se stahoval stále těsněji a těsněji kolem hlavního sídla Wulfanů. Vévoda vyslal posly do všech částí Boluny a stáhl své vojáky na jedno místo. Sto osmdesát Wulfanů zaujalo místa v ruinách kolem hlavního sídla. Čtyřicet dalších rozbilo tábor na čtvercovém prostranství dvě poschodí pod Drulziným sálem. Jenom asi šedesát vojáků ponechal Kralzek na strategicky důležitých místech města, aby nepřítele aspoň pozdrželi.
Ještě zoufalejší než vojenská situace se Drulze zdálo zásobování. Wulfanské zásobárny byly prakticky prázdné. Ještě půl tuctu zajatců, mezi nimi i ta žena a dítě z nomádské hordy, kterou vyhladily taratsy. Muž a taratsa už dávno odešli cestou všech zajatců, kteří byli zavlečeni do hlavního sídla Wulfanů.
Drulza vyslala tři lovecké expedice o desíti hlavách na sever do lesů. Snad se aspoň jedné z nich podaří

vrátit se s nějakou kořistí.
Nebe nad Bolunou se již zabarvilo olověně, když k večeru třetího dne Drulza zaslechla kroky na klenutém schodišti. Se sténáním se zvedla ze svých polštářů z trávy a z kožešin, odkulhala ke svému křeslu a unaveně do něj klesla, spěšně si upravujíc svou koženou tógu.
Na kamenných schodech se ozývalo dusání těžkých bot a ozvěnou se vracelo od stěn sálu. Obloukem vchodu vešly tři postavy. Byly ozbrojené meči a na sobě měly rudohnědé kožené pláště. Barvy Urgaziny osobní stráže. Stejným krokem pochodovaly kolem kamenného stolu k Drulzinu křeslu. Všichni tři zvedli pravou pěst nad hlavu. „Ať dlouho žije Velká matka!“ zaskřehotal prostřední ze tří čarodějčiných gardistů, vysoký kostnatý Wulfan. Drulza věděla, že se jmenuje Murzek a že je to blízký důvěrník její matky.
Vojáci napravo a nalevo od něho mlčeli. Nebyli to Wulfani. Jejich zsinale bledá těla postrádala téměř jakéhokoli ochlupení. Jejich dlouhé obličeje působily hranatě a vysušeně. Oči seděly hluboko v důlcích. Na rozdíl od Wulfanů nebyly dominatním rysem jejich obličeje obrovské rty, nýbrž dlouhý špičatý nos. Rty měli šedé a úzké. Tak úzké, že ani nemohly zakrýt mohutný žlutavý chrup. Zuby byly vypilovány do špičky.
Nenosili chininovou helmu jako wulfanský voják mezi nimi, ale jakési rudohnědé kapuce. Po stranách jejich úzkých lebek jim jako nějaká zakrnělá houba trčely ušní boltce. Patřili k jednomu nepříliš početnému národu, který sídlil ve skalních jeskyních na úbočí ledového pohoří. Odporné kreatury, s nimiž Drulzin pradědeček ještě před válkou uzavřel spojenectví.
„Co chcete?“ zaskuhrala.
„Posílá nás tvoje matka. Chce s tebou mluvit.“
Konečně. Drulza se s bolestí zvedla z křesla a namáhavě sestoupila po čtyřech stupních dolů. Wulfan šel před ní. Obě holé kůže šly po jejím boku, dávaly si ale pozor, aby zůstávaly vždy tak o půl kroku za ní. Drulza se opírala levou rukou o zeď, když sestupovala po schodišti. Dříve bylo u schodů zábradlí. Aspoň tak to vždy tvrdila Drulzina babička.
Na posledním stupni Drulza klopýtla. Bledá holá kůže napravo za ní ji popadla za paži a zadržela ji. Při tomto krátkém doteku se jí zježily chlupy na šíji. Rozmrzele zabručela a vymanila se.
Kolikrát už proklínala extravaganci své matky. Nejenom že si držela zvláštní gardu o počtu asi dvaceti vojáků; na to měla jako čarodějnice právo. Ale jako svou osobní stráž si zjednala tucet cizinců. Jako například tyhle dvě bledé holé kůže. K tomu také obrovité bojovníky až z té nejvzdálenější části Jižní země, při pohledu na něž se Drulze pravidelně sbíhaly sliny. Dokonce před lety přijala do tohoto elitního sboru i jednoho taratsího krále. Ten však naštěstí brzy padl za oběť atentátu a tajně se dostal na Kralzekův rožeň.
Drulza kulhala přes dvůr. Před koženými stany a táborovými ohni posedávali wulfanští vojáci. Když poznali Velkou matku, vyskočilil. Pěsti se zvedly do vzduchu. „Ať dlouho žije Velká matka!“ zahřmělo to ze čtyřiceti hrdel.
Drulza jim letmo pokynula a zabručela cosi jako pozdrav. Její průvodci ji vedli dále přes žlutou trávou a houštím zarostlé prostranství. Rozbité kamenné dlaždice se viklaly pod jejími těžce našlapujícími chodidly. Jako téměř všichni Wulfani chodila i Drulza bosá.
Drolivá fasáda ruiny, jejíž součástí byla Urgazina věž, byla v celé své spodní polovině, kterou tvořil pilířový portik, prolomena. Čtyři ze sloupů byly během posledních generací nahrazeny dubovými kmeny. Jinak se ani nedal chatrný balkon v polovině výšky domovní fasády podepřít.
Na balkoně se početné stráže opíraly o břízy a jiné stromy, prorůstající děrami ve zdivu. Pilíře a podpěrné kmeny pod balkonem byly zcela obrostlé břečťanem a šlahouny ostružin.
Drulza a její doprovod prošli pod pilíři a vstoupili průlomem do obrovské ruiny. Strop k sálu ve druhém poschodí byl zpoloviny prolomen. Od podlahy dole skrz druhé poschodí až ke střeše a ven se tyčil mohutný dubový kmen. Koruna stromu vyplňovala téměř celou plošinu na střeše. V prvním poschodí byla umístěna část Kralzekových oddílů. Spolu se zbraněmi a zásobárnami. Ty poslední momentálně všechny prázdné.
Z druhého poschodí spustili na koženém laně lýkový koš. Drulza a její wulfanský průvodce do něj nastoupili. Nad nimi začala pištivě vrzat kola železného kladkostroje, jak je vojáci čarodějčiny gardy

vytahovali vzhůru.
Nahoře jí Wulfan pomohl z koše. Rozhlédla se. Kolem pobíhaly wulfanské děti, hrajíce si s koženými balóny naplněnými pískem nebo šermujíce s dřevěnými meči. Drulza objevila nápadně mnoho wulfanských žen. Některé kojily děti; jiné sa zabývaly různými ručními pracemi nebo si pročesávaly chlupy na hlavě.
Členové čarodějčiny gardy měli právo obtěžkat nějakou ženu kdykoliv je napadlo. To byla také jedna z extravagancí její matky. V Kralzekových oddílech něco takového nepřipadalo v úvahu. Tam bylo vojákům dovoleno uzavřít manželství až po přísných zkouškách, v nichž byli vybíráni.
Drulza objevila i cizí gardisty. Jako například jednoho z těch chutných jihozemců. Jeho kůže byla skoro černá a z hlavy mu až na ramena splývaly husté černé lokny. Drulza se s povzdechem odvrátila. Jakmile budou spotřebovány poslední zásoby, bude muset vážně uvažovat o tom, že vezme Urgaze její hračku. Nejpozději jestliže se lovecké výpravy vrátí s prázdnou.
Do čtvercové věžní místnosti pod zvonicí musela Drulza vystoupit po žebříku. Sténajíc a s bolestí v boku se vyškrábala na úzkou plošinu, kde si její matka už před dvaceti lety zřídila své sídlo. Od té doby, kdy se stala wulfanskou čarodějnicí.
Drulza se ulekla, když matku uviděla: ležela mezi zpřevracenými kožešinami, sněhobílá srst na její hlavě byla mokrá a rozježená a z jejích černých rtů vystřelovaly obláčky páry v rytmu jejího rychlého dechu. Žádné pochyby – Urgaza byla těžce nemocná.
„Matko! Co je ti?“ Se zasténáním klesla Drulza na kolena před polštáři a kožešinami stařenina lůžka. „Nevěděla jsem, že jsi nemocná! Proč jsi mě k sobě dřív nezavolala?“
Wulfanská čarodějka odmávla unaveným gestem Drulzinu účast. Z jejího hrdla se vydralo chrčivé zaskuhrání. Drulza nerozuměla ani slovu. Její matka vypadala naprosto vyčerpaná. Drulza sklonila hlavu nad Urgazinými rty. „Mocný nepřítel... je na cestě... sem...“ šeptala namáhavě stará Wulfanka. „Jeho jméno je... Maddrax... horda holých kůží je s ním...“
Drulza se zděsila. Odkud znala její matka toto jméno? Navštívil ji snad vévoda? Vyloučeno. Kralzek se čarodějnici vyhýbal jako ohni. Nebo snad stařena také vyslýchala tu taratsu?
„Odkud to víš?“ zeptala se.
Čarodějnice zvedla hlavu a podepřela se o svůj kostnatý, bílou srstí porostlý loket. „Orguudoo...“ zakrákala. „Démon... byl u mě...“ Tiše zasténala. „Vzal si s sebou... všechnu mou sílu...“
„Kdo je to ten Maddrax? Odkud přišel? A co chce tady v Jižní zemi?“
Stařena udělala opět odmítavé gesto. „Ty bys tomu nerozuměla... Ale nemusíš se ho bát... On už je... mrtvý muž...“ Znovu klesla zpět do svých kožešin a zavřela oči. „Orguudoo ho pošle do záhuby... jakmile vkročí do Jižní země... Přesto se mu podaří... proniknout do Boluny... To je Orguudoova vůle...“
Drulza pozorovala svou starou matku. To, co se tady dělo, se jí nijak nechtělo líbit. Spolu s Kralzekem měla plné ruce práce s organizováním boje proti Černému nepříteli. Mnoho vojáků už padlo. Byla odpovědná za přísun potravin. A teď se měla starat ještě o nějakého záhadného cizince!
Jako by dokázala číst myšlenky své dcery, potřásla Urgaza svou chlupatou hlavou. „Nepotřebuju žádné tvoje vojáky,“ zašeptala. „Ale ty musíš být informována... a podpořit mě...“
Drulza tázavě protáhla rty.
„Maddrax patří mně,“ řekla čarodějnice. „Připravím mu... past. Mám už.... plán...“
Drulziny chlupy na zádech i na šíji se zježily, když poslouchala, co má Urgaza v úmyslu. Její hrdlo se jí náhle zdálo suché. „Ty jsi opravdu čarodějnice, matko,“ zašeptala.

Jenom Sorban a Aruula pomáhali Mattovi vyhrabat mrtvou stvůru. Všichni ostatní k tomu mlčky přihlíželi ze skalnatého lesního svahu. Nikdo se neodvážil dolů do říční nivy.
Stačilo hrabat asi tak metr do hloubky a pak se už dalo tělo bestie vytáhnout. Část zdechliny byla hladce oddělena. Nenašli po ní nikde ani stopy. Patrně ji její druhové zatáhli hlouběji do země.
Matt přidřepl a zblízka si stvůru pozorně prohlížel. Vypadala jako směsice hada a hmyzu, široká jako

mužská paže a asi zpoloviny tak vysoká. Pokrývala ji jemná sametová srst barvy černého antracitu. Mattovi připomínala srst krtka. Na spodní straně torza byly lopatovité nohy, velké asi jako průměrná lidská ruka. Matt viděl dva páry těchto nohou. Tělo mělo tvar spirály, jaký Matt ještě u žádného živého stvoření neviděl. Jako závity nějakého šroubu vyčnívaly z husté srsti ostré spirálovitě uspořádané hrany. Matt na jednu poklepal kamenem. Zaznělo to jako by udeřil do kovu.

Sehnul se dolů k hlavě bestie. Právě tak jako tělo byla pokryta hustou hedvábnou srstí. Oči seděly po straně a byly chráněny tvrdými tenkými štětinami, podobnými drátům. Hlava se zužovala do špičky jako vřeteno. Srst zde byla řidší a světlejší. Matt v ní viděl prosvítat světlou svraštělou kůži. Vrazil oštěp do tlamy bestie a pozvedl jí horní čelist. Kůže na špici hlavy se rozvinula jako nějaký vějíř. Tlama tohoto tvora se dala tak široce otevřít, že její rozpětí dosahovalo téměř dvojnásobku průměru těla. Matt pomyslel na obří hady, kteří dokázali spolknout ukořistěná zvířata až o desetinásobném průměru jejich vlastního těla.

„Ach, zatraceně!“ Vstal. „Jak se ta potvora jmenuje?“

„Gejagudoo,“ řekla Aruula. Ukázala na zdechlinu. „Mládě.“

„Mládě...?“ Matt ztěžka polknul. „A jak velcí jsou dospělí?“

Aruula se na něj vážně podívala. Byla bledá. „Velmi velcí,“ zašeptala. „Velmi velcí...“

Později rozbili tábor daleko nahoře nad břehem řeky mezi stromy. Byl rozdělán oheň a rozdělen šmaldan a uvařené kořeny. Toho večera se nikdo nezasmál. Téměř nikdo ani nepromluvil.

Mattovi připadalo, že se muži i ženy od něj odtahují. Jenom Aruula seděla vedle něho. Bylo to, jako by se mu najednou všichni vyhýbali. Jen Sorban naň tu a tam vrhl kradmý pohled.

Přirozeně – byli tu dva mrtví. Jako bůh zklamal. Jako už často v uplynulých dnech, cítil se Matt náhle nesmírně sám. K tomu se ještě přidala i nevolnost, která ho trápila už od Zurpiny smrti. Pil jenom vodu a žádného jídla se ani nedotkl. Od té strašné události dole u řeky si připadal, jako by měl v lebce místo mozku vatu.

Postupně Sorbanovi lidé zalezli do svých stanů. Jen Aruula s ním zůstala sedět u ohně. Mlčky zírali oba do žhnoucích plamenů. Matt se zdráhal trýznit vatový chumáč ve své hlavě nějakými otázkami. Zdráhal se o této zemi, o těchto lidech i o těchto příšerných gejagudoo vůbec i přemýšlet. Na všechny tyto hádanky neexistovala žádná odpověď. Každopádně aspoň prozatím ne.

Věci jsou, jak jsou. Když chci přežít, musím je akceptovat...

„Baloor,“ zašeptala náhle Aruula. Matt se na ni tázavě podíval. V jejích tmavých hnědých očích se odrážel třpyt plamenů. „Baloor poslal gejagudoo.“

„Jak by mohl něco takového udělat?“

„Gejagudoo přijít od Orguudoa. A Baloor umět mluvit s Orguudoo.“

„Orguudoo?“ Matt nerozuměl ani slovo. Možná také, že ani rozumět nechtěl.

„Temný bůh.“ Aruula mluvila velice tiše. Jako by jí toto téma nahánělo strach. „Démon, mocný démon...“

Matt mlčel. Z Aruuliných slov nebyl nijak moudrý. A ani nestál o to slyšet ještě víc nepochopitelných pojmů. Jeho potřeba byla v tomto směru beze zbytku nasycena.

Té to noci zase téměř oka nezamhouřil. A když už se mu nakrátko podařilo usnout, strašily ho ve snech celé zástupy odporných kreatur: taratsy, obrovští černí šupinatí ptáci, jako husy velcí brouci a mouchy, jak je viděl v taratsích jeskyních, a pak i tihle příšerní gejagudoo.

Ráno se probudil vyčerpaný a s třeštící hlavou. Vchody stanů byly otevřené. Matt se rozhlédl a objevil Sorbanovy lidi dole u řeky. Na okamžik si pohrával s myšlenkou sbalit si své věci a odejít. Ale pak uviděl mezi těmi lidmi Aruulu.

Celá horda se shromáždila na břehu řeky. Kolem kráteru, v němž zmizel Radaan a v němž ležely posmrtné pozůstatky staré Zurpy. Matt se díval, jak Sorban a ostatní muži sem tahají kameny a vrství je přes rozrytou zem.

Brzy k němu pronikl mnohohlasý šum, jakési tiché mumlání. Pohřební rituál, hádal Matt. Modlili se. Když se později zase vraceli a stoupali do svahu, pocítil jak se naň upírají pohledy třiatřiceti párů očí. Několik kroků před ním se barbaři zastavili a zírali na něho. Matt věděl přesně, o co tu jde. Smrt nejstaršího syna a jeho hlavní ženy Sorbanovou vírou v Maddraxovu božskou moc značně otřásly.

Od skupiny se oddělila Aruula. Zatvářila se ustaraně. „Všichni se ptát,“ řekla, „proč Radaan a Zurpa

mrtví. Ptát se, zda Maddrax opravdu bůh...“
„Řekni jim, že jsem nikdy nebyl žádný bůh a také žádným nebudu,“ řekl Matthew rezignovaně. „A řekni jim, že je mi Zurpy i Radaana upřímně líto...“
Aruula před ním přidřepla. Její pohled se pohroužil do jeho a Matt měl pocit, že by ji nejraději vzal do náruče. Připadalo mu, jako by se dívala přímo do něho.
Za nějakou dobu se narovnala a obrátila se ke svým lidem. Sorban řekl pár slov, kterým Matt nerozuměl. A pak promluvila Aruula. Mluvila dost dlouho. Byl to skoro malý řečnický projev, který tu držela. Matt z toho zase ničemu nerozuměl.
Když Aruula koečně umlkla, sklonil Sorban hlavu a pomalu se vzdálil. I ostatní se rozešli. Tábor byl zrušen. Náčelník poslal své lidi, aby znovu pochytali freky. Odpoledne se vrátili s pěti zvířaty. Jednoho freka zatáhl gejagudoo do jámy. Další byl k nenalezení.
Sorban byl toho názoru, že podzemní hadi se zdržují především ve vlhké půdě říčních niv. Proto chtěl pobřežní stezku opustit a dál na jih proniknout lesem. Věřil, že ve spleti kořenů lesní půdy bude horda před eventuálními dalšími útoky bezpečnější. Aruula tlumočila Mattovi příval Sorbanových slov, takže porozuměl úvahám náčelníka.
Použili freky jako převozní čluny. Napřed na nich přes řeku přelétlo pět mužů se zavazadly. Asi o pět set metrů dále složili náklad ze zvířat a vrátili se nazpět, aby pak jednoho po druhém přepravili přes řeku zbytek hordy.
K večeru se stáhli do lesa a hledali vhodné tábořiště. Matt měl dojem, že se na něj Sorbanovi lidé nyní dívají s větším respektem než v uplynulých týdnech.
„Proč mě tvoji lidé zase akceptují?“ vyzvídal u Aruuly, když společně procházeli malou světlinu, která se zdála připadat v úvahu jako tábořiště. „Myslel jsem, že mě jako falešného boha ukamenují.“
„Já říct Wudan Radaana potrestat za zradu. A Zurpa se nemět chtít pokoušet ho zachránit. Ona sama vinna.“
Matt zůstal stát. „To že jsi řekla?“ Přikývla. Zase jednou ho tato žena připravila o řeč. Věděla přesně, že on je všechno jiné než bůh, a přece ho bránila před Sorbanem a hordou.
Mlčky prozkoumávali světlinu. Aruula soudila že je pro tábor nevhodná. Půda na ní byla příliš měkká a vlhká. Společně se vydali nazpět za ostatními.
„Včera v noci ses zmínila o jednom jménu,“ řekl Matt cestou „Orkus, Orulo nebo tak nějak.“
„Orguudoo.“
„Přesně tak. Proč si myslíte, že má něco společného s těmi gejagudoo?“
„Et fa coma fa.“ Aruula škubla rameny. Matt tuto větu v posledních týdnech slyšel často. A mezitím už také pochopil, co asi znamená: Je to, jak to je.
Očividně jedna z nejdůležitějších životních moudrostí těchto neustále ohrožených lidí železného věku. Moudrost, k níž se Matt od včerejšího dne rovněž dopracoval. „Et fa coma fa,“ mumlal si potichu a v duchu se sám pro sebe trpce ušklíbl.

Baloor postupoval rychle vpřed. Po setkání s démonem se ho zmocnilo téměř opojné vzrušení. Posilovalo ho tak, že téměř ani necítil zimu a vydržel bez únavy pochodovat téměř celou polovinu noci. Už po třech dnech se dostal do údolí řeky. Všude nacházel stopy po hordě. Ve sněhu, na štěrkových polích, na plošině i na vyšlapané stezce dole u řeky. Horečně očekával chvíli, kdy objeví rozrytou zem a prchající lidi.
Nejdřív však narazil na jednoho freka bez pána. To stačilo k tomu, aby propadl nadšené euforii. Věděl dobře, že nikdo z hordy by dobrovolně nenechal jedno z cenných jízdních zvířat utéct do divočiny. Chytil freka a důkladněji si ho prohlédl. Podle sedla poznal, že zvíře patří Sorbanově hordě.
Baloorův kostnatý, do nesčetných vrásek složený obličej se roztáhl ke zlému úsměšku. Vrhl se na zem, aby vzdal díky Orguudoovi. „Buď pochválen, pane nejtemnějších hlubin. Děkuji ti, žes vyslyšel snažné prosby svého sluhy...“

Naložil na zvíře své zbraně, balík svých kožešin a kožený vak a vyšplhal se do sedla. DLouhými skoky ho frek nesl po stezce podél řeky. O den později se dostal k úpatí pohoří. A k místu, kde řeka odbočovala na východ a odkud se směrem k jihu rozkládaly nekonečné lesy.
Pak našel v říční nivě pohřební mohylu. Objevil i stopy boje a tábořiště nahoře v lese. A na druhé straně řeky nalezl stopu hordy a jejích freků. Jeho zklamání bylo obrovské.
Mumlaje vzteklé kletby, prohledával břeh řeky, zalesněný svah a okolí. Vypadalo to, že útok gejagudoo nezahubil příliš mnoho členů hordy. Baloor si nedělal žádné velké naděje – pravděpodobnost, že by právě Maddrax přišel o život, se mu zdála nepatrná.
K večeru rozdělal oheň. Potom vyndal ze svého vaku kožený váček s usušenou červenou houbou. Rozžvýkal několik kousků drogy. Když v jeho žilách začala prudčeji proudit krev a mozku se zmocnilo opojení, noční les se ponořil v Baloorových očích do rudé mlhy. Před jeho vědomím se otevřela brána do jiného světa. Hodil sebou na břicho vedle ohně a mumlavě vzýval Orguudoa a jeho stvůry.
Když se pak druhý den k polednímu probudil z krátkého spánku, necítil se Baloor tak vyčerpaný jako jindy po intenzivním zaklínacím rituálu. Naopak, cítil, že jeho vychrtlým tělem proudí netušené síly a byl plný nové naděje.
Mluvčí bohů naložil své věci na freka a vyšplhal se do sedla. Od protějšího lesního svahu se pak rozletěl do daleké zalesněné roviny. Dával při tom pozor, aby se pokud možno co nejdál držel od pravděpodobné trasy, jíž putovala horda.
K večeru zahlédl tmavozelenou stuhu Velké jižní řeky. Jeho zvíře tam zamířilo, držíc se těsně nad vrcholky holých stromů. Nedaleko odtud se les otevíral a bylo zřetelně vidět první postranní ramena proudu.
Baloor sám ještě Velkou jižní řeku vlastníma očima neviděl. Stejně tak jako i všichni ostatní ze Sorbanovy hordy. Znal ji jenom ze starých legend a z vyprávění jiných mluvčích bohů, kteří byli dost staří, aby aspoň jednou v životě překročili ledové hory.
Les zmizel a pod Baloorem se prostírala bažinatá krajina. Velké plochy rákosí a hnědavé trávy, mezi tím nová a nová říční ramena. A pak konečně hlavní říční proud. Vodní ptáci se svištěním vzlétli, když jeho frek klouzal vzduchem nad břehy řeky a lenivě se valícími vlnami mezi nimi. Baloor viděl stříbřitý obrys velké ryby, mihnuvší se pod vodním povrchem a o jeden hod dále po proudu objevil stádo divokých wakudů, brodících se v mělké pobřežní vodě. Dívali se vzhůru k jeho frekovi, jejich mohutná dlouhosrstá těla se polekaně otáčela a klusala do nedalekého rákosí.
Baloor řídil zvíře nad rákosím porostlými pásy močálů na druhém břehu řeky pořád dál, až konečně přistál blízko u okraje lesa. Ukryl freka v lese a sám si zřídil v hustém houští u lesního okraje dobře skrytý tábor. Odtud se mu naskýtal dobrý výhled na řeku i na její břehy.
A pak už jen čekal.

Večer prvního dne dorazili na břeh malého jezera. Horda jásala. Tucet mužů a žen se chopilo oštěpů, luků a šípů, a vyhrnuli se na jezerní břeh. Od Aruuly se Matt dověděl, že na druhé straně ledového pohoří žili téměř výhradně z ryb. A dověděl se také, že ona sama původně pocházela z národa, který byl výlučně živ jen rybařením. „Lid třinácti ostrovů“ tak nazývala své lidi.
Druhá část hordy postavila tábor na místě, které určil Sorban. Matt si napřed nemohl vysvětlit, proč chce náčelník tábořit zrovna v tomto až nápadně řídkém kousku lesa. Pochopil to až když se snažil zatlouct kolíky svého stanu do země.
První kolík zarazl bez těžkostí do kypré lesní půdy. Druhý však už po pár centimetrech narazil na odpor. Skála! Proč ale ten první kolík šlo zarazit tak hladce?
Matt začal holýma rukama hrabat v zemině. Objevila se kamenná plotna. Byla rozštípnutá a její lomová plocha trčela v půdě šikmo vzhůru. Mezi ní a další deskou byla jeden až dva prsty široká mezera. Do této mezery mohl předtím tak snadno zarazit první stanový kolík.
Matt položil čtvercový kus hladkého, ale četnými rýhami a prasklinami zbrázděného kamene zase nazpět.

Zamyšleně ho pozoroval. Byl šedý. Jeho až na zmíněné lomy hladký povrch mu nepřipadal jako něco, co je přirozeného původu.
Co to je, zatraceně?
Matt si vzal rychle na pomoc prkénko a začal odhrabovat hlínu z kamenné plochy. Nechtěla mít žádný konec. Vstal a rozhlédl se kolem sebe. Na pruhu širokém asi tak tři až pět metrů rostly buky, javory a břízy téměř výlučně uprostřed jinak dost řídkého lesního pásu, který se táhl rovně jako podle pravítka od severu k jihu. A za stromy viděl jakési zvláštní formace křoví...
Téměř neuvěřitelné podezření se probudilo v Mattově mozku. Prodral se křovím, aby přešel zalesněný pás. Asi uprostřed narazil do jakési pevné překážky, sahající mu tak asi po kolena, klopýtl a natáhl se jak dlouhý, tak široký.
„Zatraceně!“ Odhrnul stranou výhonky vysokého kapradí. Jeden mechem obrostlý tvar vyčníval před jeho očima asi tak půl metru nad lesní půdu. Matt na něj uhodil svým prkénkem. Kovový zvuk, který se ozval, zaplašil z jeho hlavy veškeré pochybnosti.
Vyskočil a začal zuřivě seškrabávat mech a rostlinný porost, který tu věc pokrýval. Objevil se rezavý kov. Matt pracoval jako šílenec. Hluk přilákal některé členy hordy. Také Aruulu. Konečně Matt osvobodil z pokryvu mechu a rostlin asi tak dva metry toho, co zde bylo pohřbeno. Bylo to dvojité svodidlo.
Ach, Bože, už vím, kde to stojím...
Matt ze sebe vydal cosi jako chraptivý smích. Na chvíli měla jeho tvář téměř pomatený výraz. „To... to je dálnice! Zatracená prokletá dálnice!“
Aruula se na něj starostlivě podívala. Matt potřásl hlavou. Pak se unaveně posadil na zrezavělé svodidlo. Po obličeji mu tekly slzy. Vzhlédl k Aruule. „Jak říkáte těmhle věcem?“
„Otowajii,“ řekla a ukázala na světlý pás lesa.
Matt ihned rozpoznal v tomto výrazu dvě známá slova: německý a francouzský výraz pro „auto“ byl lehce pochopitelný právě tak jako anglické slovo pro „cestu“.
„Otowajii...“ Znovu potřásl hlavou. Vypadalo to, že „Christopher-Floyd“ roztříštila skutečnost na milióny úlomků a pak ji zase v útržcích sestavila. Všude nalézal stopy po důvěrně známém světě.
Všude... jen pár stop...
Utřel si slzy. Pak znovu popadl prkénko. Jeho kolena mu připadala jako z gumy, když přistoupil k nápadné křovinaté formaci na druhé straně stromového pásu.
Vytrhal porost plazivých šlahounů po stranách a propracoval se k mechem porostlému útvaru, který měl přesně ten tvar, o němž byl Matt přesvědčen, že ho už předtím poznal. Opět se ozval kovový zvuk, když z jeho povrchu seškrabával mech. Objevil se rezavý plech, děravý a místy až jakoby roztřepený. Pak špinavě hnědá plocha, tvrdá, hladká a lehce zaoblená, pak postranní okno, dveřní klika..
Dvířka se zaskřípěním vypadla z karoserie, když se je Matt pokusil otevřít. Dírami v podlaze vyběhla ven jakási zvířata, velká jako myši; bylo to tu cítit vlhkostí a ztuchlinou. Vlhká tmavá díra.
Černá, napůl rozpadlá kostra na místě řidiče. Pod ní zrezavělá pera někdejšího sedadla. Zaklíněn mezi dvěma do sebe zhroucenými krčními obratli visel na hrudní kosti zeleným povlakem potažený řetízek.
Mattův mozek byl najednou jako vymetený, úplně prázdný. Zdráhal se na něco myslet. Odvrátil se a potácel se nazpět k místu, kde nechal ležet své věci.

Večer byla hostina. Táborem se táhla vůně opečených ryb. Horda si nacpala břicha. Matt také. Objev dálnice a vraku auta ho přivedl do duševního stavu oscilujícího mezi jakousi omámenou lhostejností a hlubokou depresí. Něco v něm se stále ještě vzpíralo akceptovat zřejmou skutečnost. A občas, když pomyslel na souvislosti, se nemohl ubránit smíchu, zatímco mu současně po obličeji stékaly slzy. Této noci spal zase velmi špatně.
Vyrazili brzy ráno a asi půl dne se pohybovali po někdejší dálnici směrem k jihu. Jen ojediněle viděl Matt na jízdní dráze stát další zarostlé automobilové vraky. Žádný div – v době nárazu komety se většina

obyvatelstva ukryla v ochranných krytech.
Pozdě dopoledne dorazili na úsek, kde byla půda napravo i nalevo od řídkého pruhu stromů stále bahnitější. Matt viděl rákosí a místy velké louže. Nakonec se les projasnil. Jako bleskem zasažen zůstal Matt stát a ohromeně zíral na o něco více než kilometr široké říční údolí. Vylezl na jeden buk stojící na okraji lesa a z jeho koruny spatřil uprostřed široký vodní tok.
„De magaa fluwee de landa de midaa," řekl Sorban zbožně.
Matt slezl se stromu. „Co to říkal?"
„Velká řeka Jižní země," přeložila Aruula.
Matt vytáhl znovu svou mapu. Ať už studoval jak chtěl důkladně Alpy a přilehlá území, docházel stále ke stejnému výsledku: ta řeka musela být Pád. Nic jiného nepřicházelo v úvahu. Pak tedy to jezero, jehož břeh viděl před deseti dny, bylo Lago di Garda a říčním údolím, kterým přišli z hor, protékala Adiže. I když podle jeho kompasu tekla na jihovýchod a tento tok zde tekl podle kompasu na severovýchod a ne, jak tvrdila mapa, na východ.
Ještě jednou si Matt vzal na pomoc mapu. Kdyby tato řeka byla skutečně Pád, byla by Verona za nimi už ve vzdálenosti asi tak jednoho denního pochodu. Ale směrem na jihozápad ležela Parma a jihovýchodně Ferrara. Právě teď asi tak na jeden až dva denní pochody odtud. „Musím se dostat do nějakého města." Matt vyskočil a obrátil se k Sorbanovi. „Město, villaga..."
Náčelník udělal odmítavý pohyb a zabručel do svých vousů cosi, čemu Matt nerozuměl. „Město znamenat smrt!" přeložila to Aruula, „a Sorban chtít hordu naživu."
Matt se rezignovaně vzdal další diskuse. Ale ta myšlenka se mu pevně usadila v hlavě. Měl-li rozřešit hádanku tohoto strašlivého světa, pak se mu to mohlo podařit jen v nějakém městě.
Opět posloužili frekové jako převoz. Zavazadla hordy byla po částech dopravena vzduchem přes mohutný říční tok. Byla to končina téměř subtropického charakteru, daleko od veškeré civilizace, jež se tu Mattovým očím nabízela. A vůbec ne region v zóně mírného pásma ve vysoce industrializovaném státě, jakým Itálie byla.
...Nebo aspoň bývala před nárazem té prokleté komety... opravil se v duchu Matt.
Útok podzemních plazů přišel úplně neočekávaně. Matt a Aruula s asi dvaceti členy hordy čekali právě v rákosí na druhé straně řeky. Frek v čele letky se zbytkem hordy se právě dostal doprostřed toku, když se náhle nalevo i napravo od Matta rozkřičeli vodní ptáci a zděšeně se rozlétli všemi směry pryč. Rákosová stébla se rozhrnula a Matt uviděl černé hlavy dvou gejagudoo.
Zděšené výkřiky se šířily v hloučku čekajících lidí. Vyskočili a rozutekli se všemi směry. Matt vyškubl zpod své kombinézy pistoli. Nalevo i napravo od něho vystřikovaly k obloze fontány vody a bláta. Jedna těhotná žena se propadla do bahniska. Jeden mladý bojovík křičel ve smrtelném strachu a bodal svým oštěpem do bublající země u jeho nohou. Nebylo mu to k ničemu. Nezadržitelně byl vtahován do rozbředlé půdy.
„Do lesa!" zařval Matt. „Utíkejte do lesa!" Svíraje zbraň oběma rukama, otáčel se dokola, pozoroval trávu, rákosí, vodní louže. Od prchající hordy ho dělilo už tak padesát kroků. Viděl, že se po něm Aruula ohlédla. „Běž!" vykřikl „Běž!"
Všude kolem něj se země zdála pukat. Vzhůru stříkalo už tak pět, šest bahnitých fontán, všechny od něj sotva na dvacet kroků.
Oni tě obklíčují... Každý krok, co uděláš, jim prozradí, kde jsi...
Vedle sebe zahlédl náhle stín freka. Vzhlédl – dvě obří kobylky právě přelétly nad ním směrem k lesu. Mlaskavé, bublavé zvuky vrátily Matta zase rychle na zem. Na všech stranách kolem sebe viděl na holých místech v rákosí a v trávě rotovat tlustá, černosrstá, válcovitá těla. Ano – rotovat! Spirálovitě rozmístěné rohovité pláty na tělech příšer se otáčely jako závity šroubu. Prohrabávaly se k němu!
Matt pozvedl svou berettu 98G a stiskl spoušť. Jednou, dvakrát, třikrát. Jeden z podzemních hadů sebou škubl a ochabl, druhý se vztyčil, trhaje s sebou do výšky bahno i hlínu, otáčel se ve vzduchu a pak sebou praštil o zem. Početné lopatovité nohy se ochable roztáhly podél jeho asi šest metrů dlouhého těla.
Na útočnou linii gejagudoo se sneslo krupobití šípů od Sorbanových lidí. Tři z bestií znehybněly. Ale stále se ještě jich asi čtyři, pět prohrabávalo k Mattovi. Nyní se však v jejich obklíčení objevila mezera. Matt semrozběhl, přeskočil dvě mrtvá těla, přistál vně útočného kruhu v blátě, rychle se vzchopil a dal se na

útěk k lesu.
V běhu se otočil. Jedna fontána bahna asi deset kroků za ním a stín freka. Vedle něj přistála jedna obří kobylka s třemi bojovníky. Matt slyšel hvízdání šípů a svištění oštěpů.
V plicích mu bodalo, puls jen letěl, srdce mu bušilo až ve spáncích. Dál! křičel hlas v jeho mozku. Běžel rákosím a trávou. Znovu zašilhal za sebe. Hned vedle jedné špinavě hnědé erupce se jeden gejagudoo vztyčil do výše, chňapl po frekovi a za křídlo ho strhl do hloubky. Ve stejném okamžiku Matt doběhl k lesu a vrhl se do křoví.
Poslední frek přistál u lesa a byl ihned zatažen mezi stromy. Nikdo se neodvážil zachránit stanové tyče a kožené plachty z místa, kde zůstaly ležet v bahnité trávě. Všichni mysleli jen na to, aby utekli co nejdál do lesa.
Byl to nespořádaný, panický útěk. Až o tři hodiny později se všichni shromáždili na širokém, řídkém pásu lesa – na otowajii. Až do soumraku se pak štvali směrem k jihu. Chyběli jeden nedorostlý chlapec, jeden bojovník a jedna těhotná žena. A ti tři bojovníci a frek, kteří zachránili svého boha Maddraxe a sami při tom přišli o život.

Baloor vřel vzteky. Jako šílený mlátil svou bitevní sekerou do podrostu. Maddraxovi se znovu podařilo uniknout!
Z koruny jednoho stromu, jenom asi tak pět hodů oštěpem od bojiště, pozoroval celý průběh útoku gejagudoo. Přesto jeho oči zase nespatřily to, po čem nejvíce žíznily – zničení Maddraxe a smrt Sorbana.
Jenom pomalu se Baloor uklidňoval. Buď jak buď, horda ztratila dalších šest členů a jednoho freka. Teď už jich zůstalo jenom sedmadvacet. A měli jenom čtyři jízdní zvířata. Přesto se Sorban nezdál pomýšlet na návrat.
No dobře – až k dalšímu horskému pásmu jim zbývaly ještě dva až tři denní pochody. Dost času, aby je nechal napadnout ještě jednou. A kdyby to bylo nutné, třeba i vícekrát.
„Při Orguudoovi!“ soptil Baloor. „Nikdo z vás nesmí uniknout! Nikdo!“
Noc strávil v pobřežním rákosí. Ráno nasedl na svého freka a sledoval stopu hordy.

Hodiny a hodiny pochodovali temným lesem. Sorban nechal rozžehnout dvě pochodně. Jejich nosiči šli v čele zástupu. Horda se zbylými čtyřmi freky se držela co nejblíž u řady stromů a podrostu, vysokého téměř jako muž, ve středním pásu zarostlé dálnice.
Mattovy nohy byly těžké. Jako všichni ostatní, kteří nemohli používat výhod frečího sedla, vlekl se vpřed už jenom setrvačností. Odhadoval, že jsou na cestě asi tak dvanáct hodin, když se první z nich zhroutil. Jedno nedorostlé děvče.
Konečně dal Sorban příkaz k rozbití tábora. Víc než polovina stanových kůží a tyčí padla za oběť útoku bestií. Sorbanovi lidé nestavěli ani zbylé stany. Ve svitu pochodní se sesedli těsně k sobě a zabalili se do kožešin. Sorban postavil vpravo i vlevo od lesního pásu tři stráže.
Stráže se střídaly po dvouhodinových intervalech. Nad vrcholky stromů se již rozjasňovalo ráno, když Matt a Aruula uvolnili svá teplá místa unaveným hlídačům. Před černou stěnou lesa se pohybovaly nové stráže.
Matt se asi dvacet kroků od Aruuly vedle jednoho zarostlého automobilového vraku svezl na svůj kontejner. Občas mezi keři mohl zahlédnout temný obrys jejího těla.
Za nějakou chvíli se její stín vynořil z temnoty a přiblížil se k němu. „Baloor jít za námi,“ zašeptala.
„Jak to víš?“
„Cítit to,“ zašeptala Aruula. „On chtít zabít Maddraxe. Gejagudoo tě obklíčit – ty nevšimnout?“
Tak přece – Matt si dobře všiml, že hlavním cílem útoku bestií byl on. Ale nemohl uvěřit, že by ta zvířata

mohla jednat pod vlivem pomstychtivého čaroděje. Neodpověděl Aruule. Nějakou dobu seděli mlčky vedle sebe. Čerň nebe se stále více měnila ve vodnaté šero.
Aruula se náhle zvedla z dřepu na kolena. Sklonila trup nad svá stehna a vsunula hlavu mezi kolena. Matt viděl, že se její tělo lehce kolébá sem a tam. Ubíhaly minuty. Matt neměl pro Aruulino podívné počínání žádné vysvětlení. Snad nějaký náboženský rituál, hádal.
Konečně se zase narovnala. „Tam v lese být někdo," zašeptala.
„Já jsem nic neslyšel. Jaks na to přišla?"
„Naslouchat duchům," šeptala mladá žena. „Deset i víc. Hladoví duchové. Velmi hladoví." Vstala. „Já vzbudit Sorbana." Nehlučně se odplížila.
Matt nevěděl, co si o tom má myslet. Co to mínila těmi „duchy"... a co tím „naslouchat"?
Zdálo se však, že Sorban a jeho válečníci a válečnice přesně věděli, co Aruuliny informace znamenají. Netrvalo to ani dvě minuty a obě pochodně byly uhašeny. Téměř nehlučně se bojovníci s meči, lučištníci i kopiníci proplížili kolem Matta a na okraji staré dálniční trasy utvořili obrannou linii. Dva lukostřelci měli své stanoviště vedle něho, za vrakem auta.
Aruula se znovu vynořila vedle něho. Položila si prsty na rty a naznačila mu, aby byl potichu. Bez dechu naslouchali do tmy. Kdesi hluboko v lese zachrastilo listí, pak praskla zlomená větévka. Mattovy oči se snažily proniknout temnotou. Jen nezřetelně se ze tmy vynořovaly obrysy křovin a kmenů stromů. Ranní rozbřesk ještě nepokročil příliš daleko.
Náhle se Aruula přikrčila a ukázala do lesa. Mezi dvěma kmeny rozpoznal Matt temnější stín. Lučištník vedle něho napnul tětivu. V příštím okamžiku hvízdnul šíp. Z lesa se ozvalo chrčivé zachroptění, pak bylo slyšet tupý úder padajícího těla.
A znovu mrtvé ticho.
Sorban se zezadu přikradl k Aruule a zašeptal jí něco do ucha. Rovněž šeptem přeložila: „Sorban prosit o tvé božské světlo."
Matt na ni chvíli nechápavě civěl. Navzdory stále ještě panující temnotě měl dojem, že na její tváři rozpoznává výraz snažné prosby. A pak konečně porozuměl.
„Božské světlo" – tím byla myšlena jeho signální munice! Matt už předtím obětoval jednu světlici a jeden náboj, aby se prokázal jako bůh. A aby se prosadil vůči tomu prokletému Baloorovi.
Rychle uvažoval. Jestliže vystřelí signální náboj, projeví se jeho účinek až vysoko nad lesem. A záblesk výstřelu by prozradil jejich polohu. Na druhé straně měl už pouze tři světlice.
Přesto se rozhodl pro druhou možnost. Konečně tu byla šance, po ztrátách minulého dne, kdy si mohl vylepšit svoji image Wudanova posla.
Otevřel kontejner, sáhl do přihrádky se světlicemi a jednu vytáhl. Aruula znovu ukázala do tmy. „Jeden vrh oštěpem a ještě půl, tam..."
Mattův pohled sledoval směr její natažené paže, přesto však ani při nejlepší vůli nemohl nic rozeznat. Jeden a půl vrhu oštěpem. To bylo dost daleko. Zvlášť když musel hodit světlici ve strmé parabole, aby se nezachytila v korunách nejbližších stromů.
Ocelové vajíčko v pravici, skrčil se na zemi vedle Aruuly. „Řekni mně, až se k nám přiblíží na jeden hod oštěpem." Viděl, že přikývla. A cítil v zádech dychtivé pohledy náčelníka a nejbližších bojovníků. Asi tak vteřinu naslouchali a pátrali očima v temnotě. Praskot z lesa zesílil.
„Tvé světlo, Maddraxi!" zasykla náhle Aruula.
Matt vytrhl pojistku, zvedl se a mrštil světlicí ven ze stromového pásu bývalé dálnice vysoko nad les.
V tom ho do boku bolestivě zasáhlo čísi kopnutí a on byl odmrštěn stranou. Kolem cosi zahvízdlo, udeřilo to za ním do dřeva a se skřípáním začalo vibrovat.
Světlice explodovala. Nad vrcholky stromů se rozstříklo ostré, oslnivé světlo. Za sebou viděl Matt oštěp, zabodnutý do kmene jednoho buku, který se ještě chvěl, a dva kroky před sebou, ve vzdálenosti asi čtyřiceti kroků, rozeznal obrysy deseti až patnácti postav. Chlupaté, lidem podobné kreatury měly na svých velkých chundelatých hlavách cosi jako helmy a byly ozbrojeny meči a oštěpy. Nehybně stáli a ohromeně civěli na oblohu, kde světlice rozehrávala své barevné představení. Z křoví kolem Matta začaly hvízdat šípy. Někteří z cizinců se v záři pomalu pohasínajícího světla zhroutili. S řevem vyrazili Sorban a jeho bojovníci ze svých úkrytů. Máchajíce nad hlavami meči a oštěpy, vrhli se na útočníky.

Matt vytrhl svou pistoli a běžel také.
Boj trval sotva pět minut. Šokováni oslepujícím světlem, někteří z útočníků se dali na útěk. Čtyři zemřeli v krupobití šípů a tři potom v boji muže proti muži. Čtyři těžce zraněné protivníky táhli Sorbanovi lidé k tábořišti. Na lesním pásu nechali zajatce jednoduše padnout do mechu.
Matt se sehnul nad jedním z nich. Byl cítit po psu a po horkém dehtu. Vzplála jedna pochodeň – a Matt sebou škubl nazpět. Sorbanovi lidé poděšeně zamručeli. Kreatura vypadala skutečně jako velký pes. Nebo spíš jako medvěd. Ale jen na první pohled. Dlouhá tmavohnědá srst na hlavě k tomuto dojmu přispívala. Při pozornějším pohledu však poznal Matt, že bytost je značně podobná člověku. Ruce, nohy, vzájemné proporce údů i těla – snad nějaký vzpřímeně se pohybující primát?
A k tomu ještě inteligentní. Kovová pochva jeho meče byla totiž z cizelované mědi. Matt rozpoznal na kovu jemné rostlinné ornamenty. A kabátci podobná část obleku, kterou měl zraněný na sobě, byla upletena z lýka a napuštěna nějakou tmavou barvou.
Něco, co však v sobě nemělo nic lidského, byla jeho tvář. Tvar lebky, uši, oči a partie čela připomínaly ještě vzdáleně člověka. Přirozeně nehledělo-li se na dlouhou srst. Ale zbývající dvě třetiny obličeje pod očima vypadaly jako nějaká rybí tlama. Tato partie sestávala vlastně jen z mohutných, odulých rtů, které vystupovaly z obličeje jako okraj nějakého kráteru. Černé, početnými záhyby zbrázděné rty. Na jejich horní straně, tam kde u lidí bývá nos, byly rozštěpené. Výběžky takto vzniklé štěrbiny se táhly nahoru až mezi oči.
Umírající otvíral a zase zavíral tyto monstrózní rty, jako by lapal po vzduchu. Ve světle pochodní se žlutavě zaleskl jeho dravčí chrup. Matt viděl, že otvor jícnu s horní čelistí sahá téměř až po oči. Ani stopa po nějakém, třebas i zakrnělém nosohltanu. Matt musel mimoděk pomyslet na znetvoření, kterému medicína dala název vrozený rozštěp patra.
Hrudník zraněného se ještě trochu pohyboval. Odulá díra v jeho obličeji se ještě jednou otevřela a zavřela, a pak už nic. Byl mrtev.
„Wulfani," hlesl Sorban.
Náhle začali mluvit všichni, jeden přes druhého. Seskupili se kolem tří dalších zajatců. Jednomu z nich úder meče rozťal po celé délce stehno. Z rány mu v rytmu jeho pulsu vystřikovala krev. Ten také zemře. Sorban a někteří z mužů se zabývali posledními dvěma zajatci. Bili je pěstmi a ratišti oštěpů, křičeli na ně a zpracovávali je tak dlouho, až jeden z nich začal mluvit. Používal řeč, znějící podobně jako řeč Sorbanových lidí. Ovšem způsob, jakým Wulfan mluvil, měl v sobě cosi tvrdého a bručivého. Matt se od toho výjevu se zachvěním odvrátil a šel si sednout na kraj lesa.
Až do východu slunce vyslýchala horda oba zajatce. Matt slyšel jejich výkřiky a chroptění. Nakonec obě chlupaté postavy přivázali ke stromům. Lukostřelci přiložili šípy k tětivám a prohnali jim s nimi hruď.
Aruula přinesla Mattovi rybu zabalenou v listech, jídlo ještě z předchozího dne. Nedostal však do sebe ani sousto.
„Odkud přišli ti útočníci?" zeptal se jí.
„Lovci z Boluny," zněla její odpověď. „Vidět modrého ohnivého ptáka..."
Matt vyskočil, jako by ho kousl nějaký had. „Kdy?" vykřikl.
„Mnoho dní," řekla Aruula. Tázavě se na něj podívala. „Tvoji přátelé...?"

Dva dny poté, co Drulza mluvila se svou matkou, wulfanská čarodějnice zemřela. Setkání s démonem bylo pro její staré tělo příliš.
Na čtvercovém prostranství před hlavním sídlem byla postavena dřevěná hranice. Na ni uložili Urgazinu mrtvolu. Dvacet vojáků její gardy drželo u ní po celou první noc stráž. Ráno po Urgazině smrti nechal vévoda nastoupit šedesát svých vojáků. Ve dvou řadách obstoupili hranici, na níž ležela mrtvá čarodějka. Kralzek zapálil pochodeň a podal ji Drulze. Vystoupila na hranici a zapálila dřevo, kterým byly proloženy silné stromové kmeny, tvořící kostru. Brzy se již objevily plameny, šlehající vzhůru.
Kolem hořící hranice se zvedlo příšerné vytí. S široce otevřenými jícny oplakávali nejmocnější Wulfanku

malého městského státu. Vytí ztichlo teprve tehdy, až se zuhelnatělé tělo na hranici zhroutilo a nakonec rozpadlo.
Kralzek potom odvelel své vojáky. Čarodějčina garda setrvala u hranice, dokud dřevo úplně neshořelo. Až popel vychladl, nasypali ho do kožených vaků. Jakmile válka skončí, bude se muset rozsypat do vln Velké řeky.
Formálně měla nyní Drulza jako Velká matka gardu pod svým velením. Dokud nebude nalezena Urgazina následkyně. To ovšem mohlo trvat týdny, v době války i měsíce a snad i déle. Drulza neznala žádnou mezi wulfanskými ženami, která by byla nadána čarodějnickými silami. Bude nutno vyslat posly do dalších mrtvých měst, aby hledali novou čarodějnici.
Docela nevhod však Drulze smrt její matky nepřišla. Od rozmluvy s ní stále hloubala nad tím, jak by tohoto tajemného Maddraxe mohla využít pro své plány, aniž by jí matka a ten strašlivý Orguudoo vpadli do zad. Nyní, když Urgaza byla mrtvá, naskytl se Drulze jistý manipulační prostor.
Dnes však stíhala jedna Jobova zpráva druhou. V poledne přišlo hlášení, že jedno z opěrných stanovišť v okrajové části zbořeného města padlo do rukou nepřítele. Dvacet vojáků přišlo o život. A krátce nato se Drulza dověděla, že jedna z jejích loveckých výprav se vůbec nedostala ven z města. Všech deset lovců padlo do léčky Černého nepřítele. A k večeru se vrátily obě další výpravy. Každopádně těch devět, co ještě zůstali naživu. Při útoku na jednu hordu holých kůží ztratili jedenáct mužů a nepřinesli nic než pár sítí plných vodních ptáků. Drulza zuřila. Nechala oba vůdce neúspěšných výprav před očima jejich vojáků zbičovat.
Když si však nechala vylíčit bližší podrobnosti o tom, co se stalo, začala uvažovat. Vojáci ji zpravili o jakémsi oslnivém blesku nad vrcholky stromů, který je okamžitě zbavil ochrany tmy. A mluvili o jakési holé kůži s bezvousým obličejem v cizokrajných světlých šatech.
Drulza nechala lovce odejít a zapálila si doutník. Hluboce zamyšlená dřepěla ve svém křesle. Páchnoucí oblaka dýmu stoupala z jejího jícnu ke stropu sálu.
Byla už úplná tma, když si nechala k sobě zavolat Murzeka, hejtmana čarodějčiny gardy. Vysoký urostlý Wulfan přišel opět v doprovodu obou zsinalých holých kůží. „Ať dlouho žije Velká matka!“ provolal a pozvedl pěst nad hlavu. Oba jeho průvodci také pozvedli pěsti k pozdravu, ale nepromluvili.
„Na cestě do Boluny je prý nějaký cizinec jménem Maddrax,“ zakrákala Drulza.
„Já vím,“ odpověděl Wulfan v rudohnědém plášti čarodějčiny gardy.
„Doprovází ho horda holých kůží z druhé strany ledového pohoří. Odrazili útok našich lovců,“ řekla Drulza. „Ztratili jsme jedenáct mužů. Zdá se, že je to silná a statečná horda. Ale oni se do města neodváží. A my zase nemůžeme stáhnout tolik vojáků, abychom je ještě jednou přepadli. Tenhle cizinec ale není žádná obyčejná holá kůže.“
„Já vím,“ zaskuhral Murzek. „Orguudoo se o něj postará, až přijde do Boluny. Už jsme mu připravili léčku.“
„To je dobře,“ zamručela Drulza. Vyfoukla kouř ze svého doutníku dolů ke gardistovi. „Chci vidět toho cizice živého stát tady před mým křeslem.“
Morzekův horní ret se svraštil. Drulzino přání ho zmátlo. „Jsem vázán příkazem čarodějky, ctihodná Velká matko. Maddrax musí zemřít. Nemůžeme se vzepřít Orguudoově vůli. To by byl náš konec.“
„Máš pravdu, hejtmane.“ Drulzin hlas zněl zněl lichotivě. „Maddrax má zemřít, jak to chce Orguudoova vůle. Ale předtím nám ještě udělá malou laskavost.“

Mattt hluboce litoval, že nezabránil popravě obou zajatců. Snad by mu byli mohli říct něco určitějšího o „ohnivém ptáku“, kterého údajně viděli nad svým městem.
Ale bylo už pozdě. Oba Wulfani byli mrtví. A Mattovy myšlenky kroužily nyní jedině kolem obou dalších letadel jeho letky. Který z nich to asi letěl nad městem, kterému Aruula říkala „Boluna“? Letadlo Irwina Chestera? Stroj Jennifer Jensenové? Pro Matta teď žádný pochod na jih nemohl být dost rychlý.
„Boluna“ – to mohla být jenom Bologna. O tom Matt nepochyboval ani vteřinu. Právě tak i hustě

zalesněná krajina, kterou už třetí den putovali, musela být jedině nížina Pádu. I když zde vlastně měly být jen pole, louky a olivové a ovocné plantáže.
Ráno čtvrtého dne uviděl poprvé modrou oblohu. Od jihu vál čerstvý vlažný vítr, šedý vodnatý příkrov se na pár minut protrhl a blankytně modrou mezerou vykouklo zářivé ranní slunce.
Sorbanovi lidé se vyhrabali se stanů, narovnali se, protírali si hřbetem ruky oči a zírali do slunce. Jeden po druhém rozpřáhli paže a pustili se do monotónního prozpěvování: „Tenk fa tuu, solunuu, honuur fa tuu, solunuu...“
Matt pochopil, že je to chvalozpěv. Děkovná modlitba ke slunci. Prozpěvování se vzedmulo do mnohohlasého chóru. Dokonce i děti zpívaly s sebou.
Po několika minutách se však olověně šedý mračný příkrov znovu uzavřel a ze slunce se stala zase ta rozmazaná mléčná skvrna, na jakou byl Matt už po celé týdny zvyklý.
Ale ten krátký okamžik zanechal v hordě hluboký dojem. Matt viděl kolem sebe samé rozzářené obličeje. Poté, co pojedli šmaldan a sušené ryby, Sorbanovi lidé sbalili tábor a pochodovali neznámým lesem mnohem svižněji než kdy jindy. Matt poprvé zpozoroval slabý zákmit červenavě zelené barvy na holých stromových větvích. Začínaly se otvírat pupeny. Jaro stálo před dveřmi. Aspoň toto se zdálo v tomto světě existovat.
Jako většinou šel Matt vedle Aruuly. „Tady je slunce vidět zřídka?“ vyzvídal na ní.
Udiveně se na něj podívala. Matt si uvědomil, jak nezvykle pro ni asi musí tato otázka znít. Ptát se na něco podobného mohla snad jenom bytost z nějaké jiné planety. Kdo žil na Zemi, znal pochopitelně odpověď.
Aruula hledala slova, vykoktala pár vět ve svém jazyce, promíšených anglickými slovy. Matt vyrozuměl, že v tomto úděsném světě mohou přejít celá léta, aniž se ukáže kousek modrého nebe nebo dokonce zářící sluneční kotouč.
„Odkdy to tak je?“ zeptal se otřesen.
Opět užaslý výraz na Aruulině krásném obličeji. „Od dob Orguudoovy hvězdy, od Kristofluu...“
Matt měl najednou pocit, že mu mozek potáhla ledová vrstva. Ježíši... co to tady říká? Zůstal stát a zíral na ni. „Kristofluu? Co to je?“
„Oheň.“ Aruula zvedla rozpřažené ruce k obloze. „Bouře, potopa, smrt...“ Máchala rukama, protože ji nenapadaly výrazy, jimiž by tyto obrazy popsala. Žádné pěkné obrazy to také zřejmě nebyly, protože její oči zíraly strnule a svaly čelistí se jí třásly. „Orguudoo chtít zničit svět...“
Christopher-Floyd! Ona myslí tu bohem prokletou kometu!
„Odkud to víš?“ naléhal Matt. „Kdo to říká?“
Dověděl se, že o tom vypráví jedna stará legenda. Legenda, kterou slyšela už Aruulina matka od své matky a Sorban od svého otce. Legenda – tak tvrdila Aruula – na niž věřili všichni lidé...
Jako omámený klusal Matt vedle ní. Zase jeden kamínek do skládačky, jíž byla současná skutečnost. Znovu kousek reality, která mu stále nemilosrdně unikala...
Za nějakou dobu se les prosvětlil. Sorbanovi lidé klusali v jednom hloučku, míříce ke světlině, která se rozkládala nalevo od zarostlé dálnice. Husté křoví o výšce dvou mužů obklopovalo rozsáhlé prostranství. Rovně jako podle pravítka se táhlo na kilometry daleko podél světliny, ale na mnoha místech bylo přerušeno. Na světlině samotné viděl Matt žlutavou trávu, propletenou divokým podrostem do výše kolen, a tu a tam i holé stromy. A všude kolem spoustu mechem a plevelem porostlých balvanů. Aspoň Matt zpočátku tyto dlouhé, podivné útvary, většinou vyšší než dům, za balvany pokládal.
Sešel se silnice a odbočil do lesa. Horda ho váhavě následovala. Jednou z mezer ve vysokém křoví vkročil na podivnou světlinu. Aruula vedle něho vytasila svůj meč a šťourala s ním v okolním podrostu. Čepel se bez odporu zabořila až tak na třicet centimetrů, pak narazila na kámen.
Matt němě pokývl hlavou. Nechal svůj pohled bloudit po celé té rozsáhlé ploše, spočinout na bizarně utvářených balvanech s jejich pokrývkou ze zelenavě hnědého listoví a na tmavých vyvýšeninách na druhém konci světliny, vzdálených asi tak dva, tři kilometry. Posléze utkvěl jeho zrak na jakémsi obřím hnědozeleném „hřibu“, tvořeném mohutnými křovisky a do sebe propletenými, srostlými stromy, ležícím trochustranou od nich. A pak už znal svou odpověď.
Běžel k jednomu z balvanů a začal se divoce propracovávat nožem skrz hustý rostlinný porost dovnitř.

Nebyl to žádný skalní blok. Něco docela jiného se skrývalo v tomto gigantickém křoví. Těžce oddechuje, sekal, odhrnoval a odhazoval větve, vyschlé stonky kapradí a plevel Konečně škrábl kov o kov. Objevila se lesklá šedá plocha. Matt pracoval jako šílenec. Nepřestal, dokud téměř polovina horní strany kovového konusu nebyla volná.
Dvoutryskový motor letadla Jumbo-Jet z předposledního desítiletí minulého století.
Matt to už dříve tušil. Že hnědozeleným kobercem z mechu, trávy a keřů zarostlé prostranství bylo letiště a že u vyvýšenin na druhé straně se nemohlo jednat o nic jiného než o letištní haly a terminály pro cestující, nad nimiž se tyčila téměř stometrová řídící věž. Museli se dostat na boloňské letiště. Nebo spíš na to, co z něho zůstalo.
Spolu s Aruulou si pospíšil k „hřibu“ na kraji letiště. Probojovali se hustou spletí větví a plevele až ke vchodu do věže. Uvnitř je sevřela naprostá temnota. Aruula rozsvítila pochodeň. Lišejníky a křovinné větve pokrývaly schodiště a dveře od výtahů. Jedny byly otevřené. V těsné výtahové šachtě se kmitla jakási srstnatá zvířata. Matt a Aruula se dali vzhůru po schodech, které se vinuly kolem šachty.
Skleněná kopule řídící místnosti byla na mnoha místech roztříštěná. Také zde bujely a pronikaly dovnitř úponky plazivých rostlin a větve keřů i stromů. Ve svitu pochodně se vlhce leskly červenavé pupeny. Tu a tam viděl Matt zelení potažené dráty – někdejší kabely od elektronických přístrojů. Vysoká vrstva hlíny a prachu ležela na ovládacích a komunikačních konzolách. Židle, zbavené svých koží potažených sedadel, sestávaly nyní už jen z černých kovových trubek a rezavých per.
Matt vytáhl mapu a kompas, aby se orientoval. Dávno se už smířil s tím, že jehla ukazovala jihovýchod tam, kde podle mapy byl jih. Mohla se snad nárazem komety nějak posunout zemská osa? Závrať vyvolávající myšlenka.
Podle mapy ležela Bologna jihovýchodně od letiště. Matt musel tedy podle svého kompasu odstranit porost z východní strany řídící místnosti, aby mohl město vidět.
Mečem a nožem rozšířili díru v osleplé okenní tabuli a odřízli jako paže silné břečťanové šlahouny a úponky plazivých rostlin, jejichž drsný povrch připomínal Mattovi větve vinné révy. Nakonec vysekali v porostu otvor, jímž se dalo pohlédnout daleko k východu. Všude les, kam jenom oko dohlédlo. Šedozelený souvislý pokryv, místy přerušený světlinami; víc nemohl Matt zprvu rozeznat.
Podle mapy byla Bologna vzdálena od letiště téměř deset kilometrů. Mattovy oči prohledávaly horizont. Směrem k jihu se zvedal jeden horský řetěz. To mohly být jedině Apeniny. Hory se rozplývaly ve vzdušném oparu. Před nimi rozpoznal Matt v zelenošedém koberci lesa nepravidelné vyvýšeniny, některé hranaté a rozlehlé, jiné úzké a vysoké. Bylo mu jako by mu náhle spadly šupiny z očí. Přirozeně – tak jako toto letiště tady muselo být i město zcela zarostlé rostlinami.
Aruula natáhla paži a ukázala na vyvýšeniny. „Boluna,“ zašeptala.
Matt kývnul. „Ano, Bologna...“ Obrátil se k točitým schodům, chystaje se zase sestoupit dolů. „Zítra ráno odejdu.“
Aruula se mu postavila do cesty. V obličeji jí byl vidět úlek. Kam? zdály se ptát její náhle strachem naplněné oči.
„Jdu do Bologny,“ řekl Matt.
„Pak ty umřít...“ zašeptala.
„Ale já tam musím.“
„Ne!“ Ovinula kolem něj své paže a přitiskla se těsně k němu, jako by ho už nikdy nechtěla pustit.

Musel to být nějaký démon, kterého Baloor neznal, co stál na Maddraxově straně. Jinak si mluvčí bohů neuměl nijak vysvětlit, jak mohl ten falešný bůh přežít dva útoky gejagudoo a jeden přepad Wulfanů.
Přistál se svým frekem na obrovské kouli v okrajové čtvrti Bologny. Koule měla průměr více než jednoho hodu oštěpem a byla úplně pokryta rostlinným příkrovem. Zploštělý vrchol koule obklopoval rovněž v úponcích a mechu zahalený plot. Rostlo v něm i pár nízkých břízek. A holé křoví. Dost husté, aby ukrylo freka před případnými zvědavými pohledy.

Baloor obcházel částečně zhroucený plot a rozhlížel se po okolí. Měl odtud výhled až daleko k obzoru a do lesem porostlých ruin města. Tu a tam vystupovaly k obloze obláčky kouře. Na vzdáleném horizontu za městem se zvedalo pohoří. Také na druhé straně mohl dohlédnout daleko. Zřetelně rozeznával zarostlý hřib vysoké věže, stojící na okraji světliny, kam Sorban přivedl svou hordu.
Žádný člen hordy by se nikdy neodvážil vstoupit do města. Existoval stěží nějaký národ na druhé straně ledového pohoří, který by si o obávaných obyvatelích jihozemských mrtvých měst nevyprávěl hrůzostrašné příběhy.
Maddrax tyto příběhy neznal. A i kdyby ano – přesto by se určitě do mrtvého města vydal. O tom byl Baloor přesvědčen. Protože věděl, že Maddrax hledá své druhy. A zde, v Bologni, ho dostihne jeho osud.
Baloor vztyčil svůj stan uprostřed plochého vrcholu koule mezi keři a břízami, jež zde rostly. Když se snažil zatlouct stanové upínací kolíky do měkké půdy, narazil na odpor. Koule se zdála pod údery vibrovat. Baloor naslouchal kovovému zvuku a ptal se sám sebe, k čemu asi mohly takové koule v době před Kristofluu sloužit.
Mluvčí bohů nakonec uvázal řemeny stanu ke kmínkům bříz. Poté vyndal svůj kožený vak a usedl na okraj plochého vrcholu koule před jednou z mezer v drobícím se, břečťanem obrostlém plotě. Odtud byl dobrý výhled na lesní koridor, vedoucí od vzdálené světliny k mrtvému městu.
Mluvčí bohů věděl, co od něj Orguudoo očekává. Nikdo nevolá pána nejtemnějších hloubek, aniž by se mu za to duší i tělem nenabídl ke službám. Dokud se neuskuteční všechno, oč prosí. Teprve až Maddrax bude definitivně zničen, bude kontakt s Orguudoem znovu přerušen. Do následujícího zaklínání.
Od chvíle, kdy naň Orguudoo v ledové jeskyni prostřednictvím odřezané hlavy promluvil, cítil Baloor, jak v něm rostou magické síly. Nikdy předtím je tak silně nepociťoval. Nemusel je přivolávat ani půl dne a už ho gejagudoo poslechli.
Baloor byl pevně rozhodnut zavolat je ještě potřetí. Snad se mu konečně podaří přivolat s nimi i matku. A nakazí i všechny prokleté v tomto mrtvém městě jedem nenávisti k tomu falešnému bohu.
Mluvčí bohů se o pár kroků odsunul od plotu. Sklonil trup nad své zkřížené nohy. Oběma rukama vyhrabal jamku v měkkém pokryvu z mechu, listí a hlíny. Pak sáhl za sebe do koženého vaku a vytáhl jakýsi uzel ze svázaných kožešin. Dost těžký, protože když ho postavil vedle sebe, poněkud se zabořil do země.
Pak vyndal z vaku hrst usušených kuliček trusu. Opatrně je rozestavil do kruhu v jamce, kterou předtím vyhrabal. Jeho rty se začaly němě pohybovat. Jako samy od sebe vyvstaly v jeho mozku zaklínací formule a prosebná vzývání.
Znovu se obrátil k uzlíku a rozhrnul kožešiny. Černé škraloupy krve lpěly na chlupech srsti a vlákna sliznatého hlenu se mu táhla mezi prsty. Baloor pokrčil nos a zsinalá pergamenová kůže jeho kostnatého obličeje se složila do tisíce vrásek.
Znovu sáhl do kožešin. Rty začaly něco tiše mumlat. Bylo to, jako by v něm mluvil někdo jiný. Jako by se sám Orguudoo usadil v jeho hlavě a vkládal mu do úst ta správná slova.
Pocit euforie proudil Baloorovými údy. Pocit neomezené moci. Srdce mu tlouklo až kdesi v krku, když konečně vytáhl z kožešin těžkou chlupatou hlavu, zvedl ji a pak položil do jamky doprostřed kruhu z kuliček trusu.
Jenom oční partie hlavy byla bez srsti. A velké odulé černé rty, které vyplňovaly téměř celý zbytek obličeje pod očima. Tělo zabitého Wulfana bylo ještě teplé, když ho Baloor dnes ráno odvázal od stromu a odřezal mu hlavu.
Ještě jednou sáhl mluvčí bohů do svého koženého vaku. Jeho ruka hmátla po sáčku se sušenou červenou houbou...

Krátce po východu slunce si Matt přehodil přes ramena kožešinový plášť, který mu darovala Aruula. Na záda si přivázal kontejner s nouzovým vybavením a kožený vak se zásobami a vydal se do města.

Celou polovinu noci ho přemlouvali, aby od svého plánu upustil. Aruula lomíc rukama hledala slova, aby správně přeložila příval Sorbanových slov. Nikoho, kdo se kdy odvážil vstoupit do mrtvého města Jižní země, už nikdy nikdo živého neviděl a tak dále.
Matt se však ničím nedal zviklat. Musel do toho města. Musel se dovědět něco přesnějšího o tom „ohnivém ptáku," kterého prý údajně Wulfani viděli. A snad se ve městě doví i něco více i o následcích dopadu komety.
Poprosil Sorbana, aby mu na cestu půjčil oštěp. S mečem neuměl zacházet a ani lukostřelbě se nikdy neučil. S oštěpem si mohl eventuálního útočníka aspoň udržet od těla, aniž by vypotřeboval své cenné kulky.
Dlouhou, téměř osm liber těžkou zbraň přes rameno, ubíral se lesním koridorem směrem na jihovýchod. Nebo na východ, měl-li se řídit svým kompasem.
V pleveli a mechu zarostlých vraků aut přibývalo tím víc, čím blíž se dostával k městu. Nakonec už jich byly celé kolony, stojící v téměř neproniknutelném křoví. Jako nějakým hlubokým úvozem mezi dvěma nekonečnými křovinatými stěnami pochodoval Matt kolem nich dál. Století stará dopravní zácpa, našeptávalo mu cosi v hlavě.
Přírodou znovu nazpět dobytá dálnice se táhla kolem města směrem na severozápad. Matt pátral po stopách železničních kolejí. Podle mapy musely vést přímo do města.
Nakonec přece jenom objevil na kraji dálnice mechem zarostlý zbytek zdiva. Ruiny mostního pilíře. Odtud vedl směrem do lesa nízký násep. Koleje, předpokládal Matt. Postupně se probojovával holými úponky ostružin a uschlými hnědými listy kapradí nahoru na násep. Na jeho koruně začal svým oštěpem rozhrabávat zem. Po chvíli skutečně narazil na kolej a ještě hlouběji pod mechem a starým listím na štěrkové lože a vydal se po této mírně vyvýšené trase.
Minulou noc toho moc nenaspal. Kolotoč v jeho hlavě vířil jako zběsilý a nehodlal se zastavit. Vstal, vylezl ze stanu a stranou od spící hordy pak přecházel po okraji střechy letištní haly sem a tam. Při svém přecházení objevil Aruulu, klečící na kolenou, s trupem skloněným nad svými stehny. Naslouchala, řekla mu. A: Ve městě jsou hladoví duchové. Chladní a krvežízniví duchové. A Baloor je blízko.
Matt konečně pochopil, proč rozuměla pojmům z jeho řeči a dokázala je používat, aniž je předtím od něho slyšela a proč měla tak podivuhodné tlumočnické schopnosti: Aruula byla telepatka. Tato podivuhodná žena mohla vidět obrazy, které produkoval jeho mozek!
Hodinu nebo i déle pochodoval Matthew k jihovýchodu. V dohledu se ukázalo malé říční údolí. Jako nějaká rostlinná paže z břečťanu a jmelí se klenul přes řeku visutý most. Kolejnice zčásti visely dolů do vody, stejně tak úplně porostlé rostlinami. Matt balancoval na jednom z obou ocelových nosníků a pevně se při tom přidržoval rostlinných šlahounů.
Za mostem se les postupně rozsvětloval. Násep železnice byl širší a spojoval se s dalšími, na nichž Matt rovněž odkryl zrezavělé koleje. Pak přišla jedna velká světlina s málo stromy, ale s početnými holými křovinami. Matt objevil zarostlé budovy, jednotlivé stojící vagony i celé vlaky, které byly skryty v neprodyšné spleti mechu a plazivých rostlin. Staré nákladní nádraží, předpokládal. Zůstal stát a pozoroval strašidelné seskupení zřícených budov, návěstidel a vlakových vraků.
Jak je to asi dlouho, co jste vyjely na svou poslední jízdu?
Všudypřítomný rostlinný pokryv byl dostatečnou odpovědí. Odpovědí, která vyvolávala závrať.
Za nákladním nádražím ruin přibývalo. Napravo i nalevo od železniční trati se táhly dlouhé komplexy hal. Matt viděl rozbité okenní tabulky a zborcené venkovní zdi. Mezi tím se zvedaly částečně zhroucené bizarní útvary, které Mattovi připomínaly jakési předimenzované trumpety, komíny, větrací šachty, mohutné kruhovité plynojemy. Zřejmě nějaké chemické továrny. Vše porostlé křovím, popínavkami a mechem. Matt se zřejmě dostal do průmyslové zóny Bologni.
Opustil železniční trať a zabočil do čehosi, co snad kdysi bylo jednou z ulic. Na mnoha místech byl asfalt vozovky popraskaný či vyboulený. Všude napolo rozpadlé vraky aut. Rezavé útvary bez pneumatik a zčásti také i bez dvířek, blatníků a bez kapoty. Někdy zůstaly v křoví jen osy a převodové hřídele, někdy jen mechem pokrytý motorový blok.
Mattovi se zdálo, že se jeho plíce mění v kámen, zatímco šel ulicí dál. Něco tvrdého a těžkého jako by mu narůstalo v hrudníku. Nemyslel na nic, necítil nic – jen se díval. A snažil se porozumět.

Průmyslová zóna se táhla asi tak čtyři, pět kilometrů. Po hodině se před Mattem objevilo čtyřicetimetrové cementové silo, na jehož vrcholku trůnil tmavý ostnitý útvar jako čapí hnízdo. Na něm dřepělo jakési zvíře, které nemohlo být o moc menší než samotný Matt. Pták? Nespustil zvíře s očí, zatímco šel dál, ale nezdálo se, že by se o něj nijak zvlášť zajímalo.
Postupně průmyslové objekty, pohlcené v divočině, vystřídala obytná čtvrt. Někdejší obytná čtvrt. Napravo i nalevo od Matta se tyčily ruiny, některé vysoké až čtyři či pět poschodí, jiné až dvanáctiposchoďové. Všechny bezezbytku pokryté břečťanem a šlahouny vína.
Dostal se ke křižovatce. Náhlé zašustění nad ním ho donutilo vzhlédnout a obrátit se. Nad ním plachtil obrovský stín – pták! Matt škubl oštěpem vzhůru.
Pták se mezi řadami domů přiblížil. Matt viděl jeho mohutné paráty, žlutý zahnutý zobák, tmavošedé peří. Zvíře útočilo! Matt se přikrčil a napřáhl proti němu oštěp. Pera letek škrtla o trávu, pták ze sebe vydal vřeštivý skřek a rychle vystřelil vzhůru nad střechy a koruny stromů.
Vypadal jako jestřáb, jenomže třikrát až čtyřikrát tak velký. Rozpětí jeho křídel odhadoval Matt na takových pět a půl až šest metrů. Udělal širokou otočku nad jednou domovní ruinou, chystaje se zřejmě útok opakovat.
Matt se rychle rozhlížel po nějakém úkrytu. Nedaleko za sebou objevil břečťanem obrostlé výkladní okno. Z rámu trčely ještě jednotlivé skleněné střepy.
Dvěma, třemi dlouhými kroky se octl u zdi domu a vrhl se oknem dovnitř. Tvrdě dopadl na podlahu, pokrytou kameny a různým mechem obrostlým haraburdím. Na zlomek vteřiny zatemnil okno obrovitý stín ptáka, pak úděsný „Noh“ zmizel z Mattova zorného pole.
Matt bez hnutí naslouchal, setrvávaje po celé minuty skrčen mezi kameny a nedefinovatelnými skříňkami různé velikosti, chaoticky nakupenými na podlaze.
Pták se už nevrátil.
Konečně se Matt odvážil vztyčit se a rozhlédl se kolem sebe. Svým nožem osvobodil jednu ze záhadných skříněk zpod jejího rostlinného krunýře. Objevila se zelenavě šedá plocha. Matt očistil i druhou stranu. Byla hladká, černá a tvrdá. Monitor!
Mattovi se z hrdla vydral trpký smích. Pod kobercem mechu a špíny se skrývaly počítače. Ale Matt silně pochyboval, že by aspoň jeden z nich mohl být ještě funkční. Zvlášť když zdroj proudu by byl zcela určitě problém...
Vnikl dále do obchodu. Tlustá, vlhká vrstva špíny pokrývala regály a pokladnu. Matt použil svůj nůž jako páku. Čelní obložení pokladny se rozpadlo; zásuvka s penězi vyskočila ven.
Mezi prachem a vrstvami mechu se válely zeleně potažené mince. Matt vzal jednu a očistil z ní povlak. Mince o hodnotě dvou euro. Matt položil svůj kontejner na podlahu a vyndal z něj malou baterku. V kuželu jejího světla přečetl rok vyražení: 2007.
Zmocnilo se ho horečné vzrušení. Začal z pokladní přihrádky spěšně vyhrabávat všechny mince. Všechny byly vyraženy mezi lety 2002 a 2011. Žádná ne později.
Ochable se opřel o zeď a pozoroval hromadu mincí. „2011,“ mumlal. „Po „Christopher-Floyd“ už nebyly žádné peníze potřeba, jak se zdá...“
Vyčerpání – spíše duševní než tělesné – jako nějaký těžký řetěz spoutalo náhle jeho údy. Podél postranice jednoho regálu se sesunul na zem.
Mattův odpor vůči zjevné pravdě se začal drolit v základech už tehdy, když si prohlédl ten zatracený amulet, který nosil Sorban na řetízku kolem krku. Hodinky s datem a s přesnou hodinou nárazu komety. Hodinky, které byly předávány z náčelníka na náčelníka údajně už po celé generace.
A pak, když identifikoval obrovskou rozlohu lesů pod horami, kde podle mapy měla být nížina Pádu, byly jeho protiargumenty s konečnou platností vyčerpány. Snad poprvé za pětatřicet let jeho života musel jeho rozum kapitulovat a nechat veškerou logiku stranou. Přesto však stále zoufale lpěl na směšné představě takzvané skutečnosti: malý svět, který mu byl náhodou důvěrně známý. A stavěl se proti pravdě jako trucovité dítě, které odmítá ruku své matky. Teď byl Matt prostě už příliš vyčerpaný na to, aby ve svém odporu i nadále vytrval.
Et fa comu fa, veliteli...
Opřel se o regál.

Tak teď to tedy víš, Matthewe Draxi – asi tak před čtyřmi týdny jsi posadil své letadlo na sněhové pole. Nebo je to snad už šest týdnů? Na tom nesejde... ani za šest týdnů se z žádného řidiče na cestě mezi Parmou a Bolognou nestane kostra. Za šest týdnů se žádný les nemůže rozšířit ani na jeden kilometr dálnice. Za šest týdnů žádný pták nezmutuje na létající monstrum a za šest týdnů se Středoevropané nemohou změnit na lidi doby bronzové.
Přestaň si konečně něco namlouvat – nepřistál jsi v žádném pekle. Nezdá se ti to. Nejsi také v žádném temném pravěku. Ta zlořečená kometa tě poslala do budoucnosti.
Horečné vzrušení přešlo. Hruď mu náhle naplnil až neskutečný klid.
Čert ví, jak to zařídil... a čert také ví, jak daleko do budoucnosti se to dostal. Je to, jak to je...

Hmyz napadl Matta teprve až se znovu sebral a vstal. Hustohustě pokrýval mechem obrostlé skříňky, zanesené regály a protější zeď. Brouci dlouzí jako prst, tlustí asi jako jeho palec a černohnědí jako švábi. Nedal si čas k tomu, aby je nějak počítal, ale musely jich být tucty a tucty.
Když si znovu přivázal na záda svůj kontejner a vak se zásobami, dali se do pohybu. Náhle a bleskurychle vystřelili směrem k němu. Matt se otočil a rychle se prodral rostlinným pokryvem před zborceným vchodem na ulici. Pronásledovali ho ještě tak padesát metrů.
Matt klusem míjel vraky automobilů, prodíral se přes křoviska a překonával hromady sutě. Stále znovu šilhal nahoru a za sebe. Obrovský jestřáb nebyl nikde vidět. I brouci zůstali někde vzadu. Zpomalil tempo.
Jeho mapa neobsahovala žádný plán města. Snažil se aspoň zachovávat jihovýchodní směr. Tak aspoň podle mapy měla probíhat železniční trať směrem do města. Někde tam musel najít ruiny hlavního nádraží. A nádraží bývala zpravidla v městském centru.
Ještě se ale stále pohyboval v okrajovém regionu Bologny. Městské jádro mohlo být odtud dobře čtyři nebo pět kilometrů. Jsou-li zde nějací lidé, tak v centru...
Za nějakou dobu se Matt dostal ke zbořeništi, v němž zůstala stát pouze přední fasáda. Ale i ta se nakláněla šikmo s četnými, jako paže širokými trhlinami ve zdi k bezlistým korunám obrovských platanů, z jejichž mohutných kmenů visela v širokých cárech žlutohnědá kůra.
Vedle ruiny stál zrezavělý ocelový plot, téměř tři metry vysoký. Plazivé rostliny se pnuly kolem jeho zahnutých špičatých hrotů. Vrata v něm stála napůl otevřená. Mohutné tvary automobilových vraků, stojících pod platany hned vedle plotu i na rozlehlém prostranství uvnitř byly Mattovi jaksi povědomé. Jeden z nich si prohlédl pozorněji. Vojenský nákladňák. Ve zborceném nákladním prostoru objevil mechem potaženou helmu, ležící vedle podlouhlé bedny s municí.
Mattovi bylo okamžitě jasné, kam se dostal: do kasáren. Nepřekvapilo ho proto, když pod jednou hromadou křoví a plevele našel rzí rozežraný tank.
Zprávy, vysílané v měsících před nárazem „Christopher-Floyda“ byly náhle tak živě přítomné, jako by je teprve včera viděl v televizi. Masy lidí z Německa se shromáždily v oblasti Bodamského jezera a ve Schwarzwaldu, snažíce se překročit Rýn a utéct do Švýcarska. Z jihu se zase davy uprchlíků pokoušely dostat přes pádskou nížinu do Alp. A z Francie tamtéž přes údolí Rhôny a Saôny. Jakýsi vysílač se zmínil o švýcarském systému bunkrů, o mohutných obytných krytech a podzemních zařízeních, která byla vyhloubena ve švýcarské části Alp. Poté padly veškeré zábrany. Byly vyslány jednotky NATO, aby příval uprchlíků zadržely...
Jestlipak tento mechem obrostlý kolos ještě funguje?
Matt se obrátil k budovám. Ploché betonové haly – patrně garáže a dílny. Posuvnými vraty, jimiž se vcházelo dovnitř, se nedalo pohnout. Matt vzal svůj oštěp a ratištěm rozbil jedno z malých okének. Ze svého kontejneru vytáhl svítilnu a posvítil dovnitř. Světelný kužel dopadl na další tank.
Vlezl rozbitým oknem do baráku. Sotva se však jeho nohy dotkly země, uklouzl a natáhl se jak široký tak douhý. Podlaha byla vlhká a kluzká a páchla po oleji. Hmátl po svítilně, kterou při pádu upustil. Paprsek jejího světla rozčísl tmu a postupně osvětlil dva tanky, jedno polorozpadlé nákladní auto a podél

stěn hromady kovových náhradních dílů, jeden tank s olejem a karosérii obojživelného džípu. Vozidlo stálo ještě v montážní jámě.
Mattovi bylo nápadné, že na podlaze baráku nerostou žádné rostliny. Opatrně a malými krůčky zamířil k jámě. V kuželu světla vrhaném jeho svítilnou viděl, že je džíp až po kryt chladiče ponořen v jakési černé tekutině. Zřejmě zde někde vytekl olej, pokryl celou podlahu a posléze stekl i do montážní jámy.
Matt podřepl a osvětlil vnitřek vozu. Volant byl téměř úplně zachovalý. Patrně odolný plast. Olej sahal téměř až k řídící páce. Ze sedadlových opěradel zbyly jenom kovové vzpěry. Z oleje pod volantem cosi trčelo. Malá černá věc tvaru nepravidelného trojúhelníku. Na jeho špici bylo cosi jako černá kapsle.
Mattovy oči se zúžily. Zíral na tu věc jako elektrizovaný. A pak to měl: byla to muška na konci hlavně! Zbraň uložená v motorovém oleji možná přetrvala po celou tu dobu! Matt krátce uvážil, zda by neměl svléct svůj kožešinový plášť i kombinézu a nahý slézt do olejem naplněné jámy – moc se mu do toho nechtělo, protože pak by musel jít v olejem nasáklém oblečení – ale potom objevil výpustný ventil. Otáčecí kolo bylo zarezlé, ale s pomocí nedaleko ležící kovové trubky jako páčidla se mu s ním přece jen podařilo otočit.
O pět minut později viskózní, lepkavá tekutina až na nějaké tvrdošíjné zbytky úplně vytekla a Matt se odvážil sejít po šikmo dolů vedoucí rampě dovnitř do montážní jámy. Svítilnu položil na její okraj tak, aby světlo dopadalo na vnitřek vozu. Otevřel dveře džípu a naklonil se dovnitř. Ve světle své svítilny viděl hlaveň, zásobník, třmínek spouště a pažbu s ramenní opěrkou. Automatická pistole!
Se svou drahocennou kořistí v rukou vystoupil Matt z jámy. Cípem kožešiny pak vyčistil zbraň od oleje. Byla to M20 od Hecklera a Kocha z nejmodernější karbonomagneziové slitiny. Model, kterým byly oddíly NATO vybaveny teprve v roce 2005. Zásobník byl plný, ale munice byla samozřejmě nepoužitelná. Olej ji zcela zničil.
Matt sbalil své věci a pistoli, přešel zarostlý kasárenský dvůr a zamířil k vraku nákladního auta. Z jeho nákladního prostoru vytáhl ven podlouhlou kovovou bednu. Když uviděl její obsah, vydral se mu z hrdla triumfální výkřik: byly tam zásobníky s municí pro automat. Plastikový obal, do nějž byly kdysi zataveny, visel v šedých cárech na válcích tvaru banánu z šedého polykarbonu. Matt osvobodil jeden zásobník z jeho lepkavého obalu a nabil s ním svou pistoli. Odjistil bezpečnostní páčku a zkusmo zacílil na jednu břečtanovými šlahouny zarostlou pouliční lampu.
Stiskl spoušť. Výstřel rozerval ticho, panující nad mrtvým městem, rozsypalo se sklo.
„Funguje to! Zatraceně, ono to opravdu funguje!“
Zatímco si do kapes své kombinézy a do vaku se zásobami horečně zastrkoval co nejvíce zásobníků, napadlo ho ještě něco: co když i ten džíp v montážní jámě je také ještě funkční? Přece měl motor pořád v oleji...
Než však mohl dál rozvinout svůj nápad, byl náhle vyrušen. Ozval se výkřik! Pronikavý, zděšený výkřik, jaký někdo vydá, je-li v bezprostředním nebezpečí života.
Matt naslouchal. Teď to bylo zase. A neznělo to jako křik zvířete – ale jako lidský hlas!
Matt si hodil na záda svůj kontejner a vak se zásobami, popadl zbraň a rozběhl se zpátky na ulici. Hlas nyní křičel téměř bez přestání. Zněl jako hlas nějaké ženy.
Velkými skoky přeběhl Matt rozpraskanou ulici a běžel dál mezi řadami autovraků a fasád zřícených budov. Větve všudypřítomného křoví ho šlehaly do obličeje. Hlas sílil.
Matt zahnul za jeden roh – a zůstal stát, jako by náhle narazil do nějaké neviditelné skleněné stěny. Asi tak sto kroků před ním stálo dítě. Když ho uvidělo, přestalo křičet. Před a za asi desetiletým děvčátkem číhala tři chundelatá zvířata. Nebyla nijak zvlášť velká; snad jen o něco málo větší než foxteriér. Jejich srst byla dlouhá a splývala jim téměř až na zem. A od pysků jejich zploštělých čumáků jim odkapávaly sliny.
Matt zapřel opěrku své zbraně o rameno a krok za krokem se opatrně přibližoval k této scéně. Zúženýma očima soustředěně pozoroval ta podivná zvířata. A pak je posléze poznal. Byly to kočky! Podivně deformovaní kočičí dravci! Jedna z nich se číhavě přikrčila, když se Matt dostal blíž. Zaměřil ji hledáčkem zbraně.
Děvče si přitisklo ruce na ústa a hledělo na Matta úzkostlivě rozšířenýma očima. Mělo narudle plavé, do mnoha dlouhých cůpků zapletené vlasy, na sobě krátké šatečky a červené ohrnuté punčochy a bylo až

nápadně hubené a bledé. Ale jinak vypadalo zdaleka civilizovaněji než členové Sorbanovy hordy!
Matt opatrně popošel od středu ulice k jejímu okraji, aby si připravil co nejlepší střeleckou pozici, z níž by děvče nijak neohrozil. Zvířata ho ostražitě pozorovala, přikrčená a s naježenými chlupy na hřbetě a na ocase.
Náhle se přesně padesát kroků od dívky, téměř ve stejné výši jako ona, objevila na střeše jednoho automobilu čtvrtá kočka. Měla špinavě bílou srst a Mattovi připadala ještě o něco větší než ty ostatní. V koruně jednoho platanu na protější straně se ukázala pátá, celá černá, na vrcholku zborcené zdi jedné domovní fasády šestá.
„Do prdele!“ zasykl Matt. Byl si naprosto jist, že těch šest zvířat, které vidí, nejsou všechna, co děvče honí. Pomalu zvedl zbraň, zacílil na kočku na platanu a stiskl spoušť.
Na ruinami zahřměl výstřel. Děvče začalo znovu polekaně křičet, kočky na ulici se břichem přitiskly k asfaltu a vztekle syčely. Větve zapraskaly, větévky šustily – a tělo černé kočky sebou pláclo do křoví pod platanem.
Matt se posunul blíž k děvčeti. Vystřelil ještě jednou – tentokrát na vrchol zdi zhroucené fasády. Kočka nahoře na zdi stáhla hlavu. O kousek pod ní se rozštěpilo zdivo; dolů se zvolna snášel oblak prachu.
„Okamžitě zmizte!“ zařval Matt. Stál nyní na té straně ulice, kde byla i dívka, ne víc než tak zhruba dvacet kroků od ní. „Ať už jste pryč!“ Dupl a udělal jeden rychlý krok k nejbližší kočce. Zasyčela a přitiskla se ještě hlouběji do trávy bující v mezerách rozpraskaného asfaltu.
Koutkem oka zahlédl Matt bestii se špinavě bílou srstí, jak seskočila ze střechy auta. Strhl zbraň tím směrem a vypálil. Vystříkla krev, kočka se převrátila a zůstala nehybně ležet. Děvče stále ještě pofňukávalo a přitom se pohupovalo v kolenou nahoru a dolů.
Zbylé bestie se zdály mít dost. Velkými skoky prchaly do zřícenin domu za platanem. Matt nechal svou zbraň klesnout a spěchal k třesoucímu se dítěti. Jako tonoucí se pevně přivinulo k jeho kombinéze Air Force a neustále vzlykalo. Matt přitiskl vystrašené stvořeníčko k sobě a hladil je po zádech. „Už je dobře, už je to dobré... neboj se, já tě ochráním...“ Ani nevěděl, jestli mu dítě rozumí.
Něco ho škublo za nohavici. Podíval se tam. Brouci ho dostihli! Ze všech stran se rojili z trávy i z houští.
„Zatracená pakáž!“ Matt děvče pustil. Pažbou pistole shodil se sebe hmyz dlouhý jako prst a na zemi naň šlápl. Se skřípavým zvukem skončil rozmačkaný pod jeho botou. Ale kde rozšlápl jednoho, vynořili se tři noví. Černí brouci se najednou zdáli být všude.
„Honem, pojď!“ Chňapl děvče za ruku a táhl je za sebou. Už zase viselo několik těch brouků na jeho nohavicích. A pak najednou uviděl tři či čtyři kočky skákat přes střechy automobilových vraků. Tak s tím tedy ještě nepřestaly!
Bodavá bolest projela náhle Mattovým stehnem a odtud až do celého jeho těla. Vykřikl a vztekle smetl brouka se svých kalhot. Hmyz ho i přes hrubou látku kombinézy kousl!
Táhna děvče za sebou, běžel dál. Utíkali směrem k městu, kočky vedle nich i za nimi, jako by štvaly nějakou zvěř. Dvě z dlouhosrstých bestií je předhonily, skočily na ulici a přikrčily se ve žluté trávě, připraveny zaútočit. Matt se zastavil a rychle se rozhlédl. Brouky nechali už daleko za sebou, ale zřetelně viděl, že se černý hemžící se koberec zase blíží.
Kousnutí na stehně pálilo jako oheň. Před nimi kočky, za nimi hmyz – Mattovi nezbyl žádný čas na nějaké dlouhé přemýšlení. Pustil děvče a zvedl zbraň. Práskly výstřely. Několik kočičích těl se převrátilo na zarostlém asfaltu. Poslední z nich, červeně zrzavý kocour, na něj s prskáním skočil. Matt se přikrčil, vrazil mu hlaveň do slabin a stiskl spoušť.
Ale nebezpečí nebylo ještě zažehnáno. Dalších pět, šest koček, které až doposud nebylo vidět, vyskočily ze svých úkrytů. Matt se otáčel dokola, střílel znovu a znovu a pak náhle ucítil na zádech náraz těžkého těla. Současně ostré drápy pronikly látkou a zaťaly se do jeho ramenou.
Děvče náhle zavřísklo v těch nejvyššího tónech slyšitelné stupnice. Popadlo zrezavělou kovovou tyč, válející se na kraji ulice – a zamířilo s ní na Matta! Už už chtěl ránu instinktivně blokovat – což by mu bezpochyby vyneslo zlomenou paži – když v posledním momentě poznal, že rána neplatí jemu, ale kočce na jeho zádech. Tupě to plesklo. S pronikavým zavřísknutím zvíře odpadlo.
„Děkuji!“ zasupěl Matt, zatímco ještě stále pálil salvu za salvou po kočkách. Zbylá zvířata se pomalu odplížila zpět. Zasáhl minimálně dvě z nich, další se umírajíc válela mezi automobilovými vraky.

Matt znovu popadl děvče a posunoval ho před sebou. Přeživší kočky je už nepronásledovaly a také černá hmyzí fronta zůstala vzadu.
Děvče sípalo a lapalo po dechu, ale Matt je nesmlouvavě hnal dál. „Honem, musíme odtud zmizet!“ Přeběhli přes křižovatku. Děvče zahnulo do jedné širší ulice; Matt je následoval. Stále se ohlížel, ale vypadalo to, že kočky své pronásledování už definitivně vzdaly.
Náhle ho děvče popadlo za ruku a táhlo ho mezi dvěma ruinami domů dovnitř na jakýsi dvůr. Také zde bylo všude křoví a hnědé uschlé kapradí. Po kovových schodech stoupali k jedné z domovních zdí. Matt viděl, že rezavé schody jsou téměř prosté jinak všudypřítomného porostu. Dírou, zakrytou šlahouny břečťanu, vlezla dívka dovnitř do domu. Matt ji následoval a octl se v temné, ponuré místnosti. V polotmě rozeznal kožešiny a klubko jakýchsi látek, nějaké hliněné misky a kelímky. Také pár zbraní: nůž, hlavice šípů, dokonce i luk. To muselo být dívčino obydlí.
Dítě kleslo do kožešin a schovalo hlavu mezi kolena. Plakalo. Matt usedl vedle něho. „Už je všechno v pořádku.“ Tep mu ještě stále duněl ve spáncích. „Dokázali jsme to.“
Pohladil její červenozlaté copy. Na omak byly tvrdé a mastné. Děvče se o něj opřelo a postupně se vyplakávalo ze svého šoku. Matt dost dobře nevěděl, co by měl v této situaci dělat. Sám žádné děti neměl a cítil se tu jaksi podivně bezmocný. Tak ji jenom pevně držel a dál jí hladil vlasy.
Když se zase trochu uklidnila, vyhrnul si Matt nohavici a prohlížel kousanec na svém stehně. Byl malý, ale rudý jako oheň. Čert ví, co za jed mu ten zatracený brouk vstříkl do kůže.
Děvče si ránu pozorně měřilo. Zřejmě už muselo mít nějaké zkušenosti s podobným zraněním. Beze slova popadlo nůž, ukázalo naň a pak na ránu. Matt váhavě přikývnul. Mohl jen doufat, že dítě ví co dělá. Dívka mu pak zručně prořízla rudé zapálené místo dvěma řezy křížem přes sebe. Po stehně začaly stékat kapky krve. Matt bezděky ucukl, když mu ke krvácejícímu místu přiložila rty a začala sát. Vyplivla otrávenou krev, znovu se sehnula a sála znovu. Matt se zatím přehraboval ve svém kontejneru, hledaje nějaký obvaz. Našel jenom náplast, kterou si hned přelepil ránu.
Později dal dítěti napít vody ze svých zásob. Podělil se s ním i o šmaldan a o sušenou rybu. Děvčátko všechno hltavě spolykalo, jakoby už celé dny nic nejedlo.
„Jak se jmenuješ?“ vyzvídal Matt. Dítě se naň nechápavě dívalo. Ukázal si prstem na hruď. „Já – Matt. Matt, okay?“ Položil dítěti ukazováček na hruď. „A ty? Jak se jmenuješ?“
Přes bledý úzký obličej přeběhlo cosi jako úsměv. „Jandra,“ řeklo dítě.
„Tak tedy Jandra,“ povzdechl Matt. No aspoň že uměla mluvit. Teď jenom musel najít nějaký způsob, jak se spolu dorozumět. Aspoň už nebyl v tomto mrtvém městě tak sám.

Vodnatá obloha na západním horizontu se zbarvila do červena. Slunce zapadalo. Slabý větřík vál od jihu přes křoviska a stromy porostlou plochou střechu. Aruula se odvrátila od zapadajícího slunce a pohlédla znovu k východu, kde se před horským pásmem rýsovaly obrysy Boluny.
Celý den nedělala nic jiného. I když věděla, že to bude trvat ještě dlouho, než se Maddrax bude moct vrátit. Stále znovu a znovu strkala hlavu mezi kolena a naslouchala. Ale město bylo příliš daleko. Vnímala jenom nezřetelné šumění. Mezi tím tu a tam tupé mumlání těch hladových duchů. Aruula věřila, že to jsou Wulfani, které tak vnímala v dálce.
Zřetelněji cítila chladného hrozivého ducha Baloora. Dal se vnímat jako ještě uzavřenější a uštvanější než kdy předtím. Dotíravé napětí škubalo Aruulinými nervy, když se mu snažila naslouchat. Nepodařilo se jí to. Jeho duch byl až příliš odmítavý. Nebo snad byl prostě jenom příliš daleko.
Šeď oblohy nad mrtvým městem před horským pásmem minutu od minuty více temněla . Kde je asi Maddrax teď? Starost o něj nedopřávala Aruule klidu. Proč se jen Baloor zdržoval v blízkosti mrtvého města? Odpověď na tuto otázku byla úděsně jednoduchá: chtěl se pomstít. Na Sorbanovi. Na hordě. A především na Maddraxovi.
Setmělo se. Sorban nechal zapálit ohně. Osm lovců, které vyslal, se vrátilo nazpět. Přinesli ryby z blízké řeky. Třpytivá těla čtyř velkých belit pohodili na zem vedle jednoho z ohňů. Ozvaly se hlasité nadšené

výkřiky. Už dlouho horda žádné belity nejedla. Celé měsíce už ne.
Maso těchto lahodných gigantických vážek pozvedlo trochu náladu hordy. Předtím byla celý den dost pokleslá. Přepady gejagudoo, ztráty životů, blízkost mrtvého města – to nebyly zrovna důvody k tomu, aby se někdo těšil ze života. I Sorban po celý den zasmušile dřepěl na okraji střechy, zahalený do svých kožešin, a mlčky zíral na horské pásmo na jihu.
Nyní tedy čerstvé ryby a opečené belití maso. Sorban na hodinu pozapomněl na své starosti. A někteří další členové hordy také. Aruula ne. Neustále putovaly její myšlenky za velkým plavovlasým lovcem, který úplně sám odešel do nebezpečného mrtvého města.
V noci spala špatně. Nad rozsáhlou světlinou hvízdal vítr. Z lesa se ozývalo povrzávání nějakého ptáka. Na okraji střechy přecházely sem a tam stráže. A v Aruulině hlavě se Maddrax namáhavě prodíral zříceninami domů a přelézal haldy trosek a byl napaden Wulfany a gejagudoo. Teprve k ránu na chvilku zdřímla.
Vzbudil ji hlasitý křik. Vyskočila a hmátla po svém meči. Ještě omámená spánkem se rozhlédla kolem sebe. Rozmazaná sluneční skvrna stála už vysoko nad východním horizontem. Na okraji střechy dřepěli dva lovci a vzrušeně ukazovali ven na světlinu. Byli to právě oni, co předtím tak křičeli.
Aruula přistoupila k nim a stanula za nimi. Vedle ní se objevila Sorbanova obrovitá postava; celá horda se semkla k sobě.
Asi tak tři vrhy oštěpem od nich na světlině vystřelila náhle do vzduchu fontána z hlíny a kamenů. Něco černého se prohrabávalo ze země. Vedle Aruuly vykřikla jedna žena. Sorban zaklel. „Mladí gejagudoo," zašeptal jeden chlapec.
„Kamenná zem je nezadrží," vypravil ze sebe Sorban chraptivě.
„Je příliš křehká," řekla Aruula.
Jeden gejagudoo po druhém se nořil ze země. Přes trávu a křovitou spleť rostlinného pokryvu se podzemní hadi plazili stále blíž k rozsáhlému komplexu zřícenin.
„Lučištníci!" zařval Sorban.
Aruula běžela na druhou stranu střechy. A uviděla přesně to, čeho se bála: také od okraje lesa se měkkou půdou prohrabávali gejagudoo. Rozběhla se podél okraje střechy. I od věže tvaru hřibu se nestvůry plazily po rostlinné pokrývce bývalého letiště směrem k nim. „Všude gejagudoo!" vykřikla. „Přicházejí ze všech stran..."

Matt se probudil za ranního rozbřesku, když otvorem, zakrytým břečťanovými šlahouny vklouzla dovnitř Jandra. Ukázala si na břicho a napodobila ústy žvýkání.
Matt si protřel oči a protáhl se. Náplast na stehně se mu v noci odlepila, ale neukázala se už žádná krev a také nebylo vidět ani žádný otok. Matt si ji úplně sundal, ještě než přinesl zásoby ze svého koženého vaku. Na kožešiny před Jandru položil kousek šmaldanu a poslední zbytek sušené ryby. Spolykala obojí s vlčím hladem.
Mezitím si Matt prohlížel malé obydlí. A pocítil cosi jako zamrazení. Jandřin pokoj nebyl pokojem desetileté dívenky. Všechno zde bylo účelně zařízeno. A nebyly zde téměř žádné osobní věci. Žádné panenky, žádné hračky. Jako by snad Jandra ani nebyla nikdy dítětem.
Pak ale přece jen objevil cosi na jedné stěně: kresbu, provedenou neobratnou dětskou rukou. Už už se chtěl pousmát – tu si však uvědomil, co to tu vlastně Jandra na holý kámen nakreslila. Projelo jím škubnutí jako nějaký horký blesk.
To, co viděl, bylo nade vší pochybnost tryskové letadlo!
„Jandro!" Rozčileně ukázal na skicu. „Vidělas něco takového?" Ukázal nahoru směrem k obloze.
Kývla, ukázala rovněž nahoru a dlaní mávla napříč vzduchem. Přitom začala vydávat syčivý šelest. Jako tryskový motor! Gestem ukázala k jihu. Letělo snad letadlo tím směrem? Pak vstala a pokynula Matthewovi, aby šel za ní.
Chce ti něco ukázat... něco, co má co dělat s letadlem! Matt vzal kontejner, vak se zásobami a zbraň a

následoval ji. Slezli po rezavých schodech dolů a mezi zborcenými zdmi někdejších domů se vyplížili na ulici.
Matt následoval Jandru směrem do města. Jeho ostražitý pohled klouzal po vrcholu zdí, po zástěnách rostlin pokrývajících domovní fasády i po mechem obrostlých vracích aut napravo i nalevo podél okrajů ulice. Ve vysoké žluté trávě vedle jednoho korodovaného motorového bloku zahlédl záblesk čehosi červeného. Přiblížil se a sehnul se k tomu.
Byla to zrzavá kočka. Zplihlá a neživá ležela v trávě. Dlouhé chlupy srsti na krku se vlhce a rudě leskly. Krev. Nemohla být mrtvá dlouho.
Matt se zase narovnal. Nedůvěřivě se rozhlédl kolem sebe. Jandra stála uprostřed ulice a gesty ho vyzývala, aby už konečně šli dál. Náhle se cítil jaksi nesvůj. Teoreticky mu bylo jasné, že se ve zříceninách musejí vyskytovat ještě nebezpečnější tvorové než kočky. Sorbanovi lidé měli určitě vážné důvody k tomu, aby se obávali vstoupit do města. Ale být tak náhle konfrontován s nějakou neznámou bestií – to jím na okamžik téměř roztřáslo.
Jandra se najednou rozběhla k němu. Popadla ho za ruku a táhla ho pryč k jedné domovní fasádě, která byla zcela pohřbena pod šlahouny divokého vína. Rozčileně ukazovala směrem, odkud přišli.
Asi tak dvě stě kroků za nimi zahlédl Matt v houští před zborcenými zdmi domů obrysy velkých černých těl. Nemohl ty tvory nijak identifikovat, ale pomalý, trhavý způsob, jakým se pohybovali, dával tušit, že se jedná o hmyz. Nezmínila se snad Aruula, že kromě Wulfanů existoval ještě nějaký další nepřítel, který ztěžoval Sorbanovým předkům život?
Jandra hmátla do vinných šlahounů, pnoucích se po zdi, popadla jednu silnou větev a vytáhla se nahoru. Přitom na Matta cosi zasyčela, čemu on přirozeně nerozuměl. Ale mimika jejího bledého obličeje byla jednoznačná: Jandra chtěla, aby ji následoval. Matt si upevnil zbraň do jednoho z poutek na své letecké kombinéze. Pak se zachytil jedné silné révy a začal šplhat za Jandrou.
Dostali se tak k prvnímu patru zříceniny a protáhli se dovnitř přes holé šlahouny visící přes jeden prázdný okenní rám. Jandra položila ukazováček na svoje bledé rty a pohybem hlavy ukázala dolů.
Dole pod nimi se jako jedna dvaceti- až třicetičlenná kolona sunula černá, osrstěná těla podobná zploštělým polokoulím a velká jako galapážské obří želvy, které Matt jako malý chlapec viděl v sanfranciské zoologické zahradě.
Ale ta černě osrstěná zvířata tam dole na rozpraskaném asfaltu neměla s plazy nic společného. Měla osm chlupatých končetin – v ostrém úhlu trčely od jejich těl vzhůru a pak se stejně příkře ohýbaly dolů. Na půl druhém metru širokém polokulovitém těle trůnila eliptická, černě se lesknoucí hlava, velká asi jako plážový míč. Černá kusadla, podobná nůžkám, trčela po obou jejích stranách, otvírala se a zavírala, jako by ohmatávala vzduch a zjišťovala v něm jakoukoliv stopu po eventuální kořisti...
To jsou pavouci... Ježíši – to jsou přece pavouci...
Mattovy ruce se křečovitě zaťaly do větvoví révy. Ošklivost a odpor škubaly jeho žaludkem a hlava se vzpírala proti obrazům, které mu do mozku posílala jeho oční sítnice.
Dole na ulici pod nimi se pavoučí monstra pohybovala v řadách po dvou. Jako nějaký vycvičený vojenský útvar zahnuli za roh do první příční ulice. Matt za nimi vytřeštěně zíral, dokud poslední dva pavouci zadní řady nezmizeli z jeho zorného pole.
Jandra zašeptala pár slov ve své řeči. Jedno z nich přišlo Mattovi známé: „Siragippové.“ Přirozeně – to jméno přece zmínila Aruula, když mluvila o obyvatelích mrtvých měst.
Děvče zručně sešplhalo po vinných šlahounech dolů, skočilo do trávy na chodníku a běželo k rohu, za nímž zmizeli Siragippové. Matt zaklel a začal ručkovat po révě na zdi také dolů. Přistál na ulici, v běhu uvolnil zbraň a utíkal za Jandrou.
Jakýsi tichý zvuk ho přiměl zastavit se a poslouchat. Jako by někdo tiše plakal. Jandra to být nemohla; klečela v trávě na rohu a nakukovala do vedlejší ulice. Matt se sklonil k ní a mezi všudypřítomnými vinnými úponky pohlédl rovněž tím směrem, kam předtím zmizeli Siragippové.
Byla to úzká ulička. Tak úzká, že koruna jedné břízy, která zde rostla, vyplňovala celou šířku mezi zborcenými domovními fasádami od jedné strany ulice ke druhé. Vypadalo to tu jako tunel. Skoro sto padesát kroků odtud vytvořili obří pavouci polokruh. V něm obklíčili dva lidi, kteří se choulili na hromadě štěrku ne daleko od zmíněné břízy. Žena a malé dítě. Z těla jim v cárech visely zbytky kožešin a byli

přivázáni k jednomu mechem porostlému motorovému bloku. Dítě vzlykalo, žena němě zírala na černé pavouky s bezmocnou rezignací.
Matt popadl svou zbraň, odjistil ji a chystal se ke střelbě. Tu se Jandra k němu otočila a opřela mu obě ruce o hruď, zřejmě se snažíc ho zadržet. V témže okamžiku se ozvalo pronikavé zasyčení. Z hlavy jednoho Siragippy vyrazil bílý paprsek a s plesknutím přistál na ženině hrudi. Vykřikla, obrátila se a pokusila se ještě i umírajíc zakrýt dítě svým tělem.
Matt se Jandře prudce vytrhl a vběhl do uličky. Ve stejném okamžiku z domovních ruin nalevo i napravo od něj zahvízdly šípy a zaryly se do černých pavoučích těl. Uviděl chlupatá těla v tmavých lýkových kabátcích, jak se vynořují mezi vinnými úponky. Vzduchem svištěly oštěpy a zabodávaly se do sevřených řad Siragippů.
Jejich formace se zhroutila. Některá zvířata roztáhla všech svých osm nohou od sebe, jiná se stočila kolem své osy, jako by ztratila orientaci. Jenom tři obří pavouci nebyli zasaženi šípy ani oštěpy a dali se na útěk. Bleskurychle vyrazili k Mattovi.
Na rozmýšlení mu nezbyly ani tři vteřiny. Rychlostí myšlenky uskočil ke zdi a pozvedl zbraň. Stiskl spoušť a nepouštěl. Uličkou se rozeznělo ostré staccato těsně po sobě následujících výstřelů. Dva pavouci se převrátili a zůstali nehybně ležet. Třetí se doslova rozstříkl – šedá sliznatá hmota se vylila na ulici.
Matt klesl na kolena a čelo si opřel o chladnou ramenní opěrku své zbraně. Těžce oddechoval. V krku jako by mu narůstal jakýsi chlupatý knedlík.
Po štěrku chrastily kroky. Dítě plakalo. Ozvaly se hluboké hrdelní hlasy.
Matt vzhlédl. Ulice se náhle naplnila lidmi. Ne, to nebyli žádní lidé... Byly to ty dlouhosrsté kreatury, které před třemi nocemi napadly hordu. S ohromnými odulými rty sahajícími až pod oči vypadaly jejich obličeje jako hlavy nějakých bizarních tropických ryb. Byli ozbrojeni meči a oštěpy. Několik jich mělo na sobě černé a červenohnědé pláště.
Se zasténáním se Matt zvedl na kolena, chystaje se vstát.
Úder do šíje ho zasáhl tak neočekávaně, že ani nepocítil bolest. Z jedné vteřiny na druhou se jeho vědomí ponořilo do nicoty...

Bylo to tu zas! Slabé vibrování střechy pod jejich nohama. Sorbanovi lidé na sebe mlčky pohlédli. Dokonce i těm nejotrlejším bojovníkům se dal ve tváři přečíst strach.
Po celé hodiny stříleli lučištníci ze střechy na útočící gejagudoo. Jedenáct bestií zabili, dvěma podzemním hadům se podařilo vniknout do velké budovy.
Znovu se střecha zachvěla. „Prohrabávají se pod základy zdí," řekla Aruula tiše. „Můžou tu budovu zbourat?" Sorban se jejímu tázavému pohledu vyhnul. Nikdo nepromluvil. To byla dostačující odpověď.
Náčelník se odvrátil a nechal svůj pohled klouzat po celém rozsáhlém komplexu ruin. Střecha se řadila ke střeše. Řada budov se táhla směrem odtud na vzdálenost zhruba tak sedmi, osmi vrhů oštěpem, téměř neviditelná pod pokryvem převyšujících ji bříz, propletených jmelím a kapradím. „Přeložíme tábor," rozhodl Sorban.
Čtyři lovci se spustili rozštěpeným otvorem ve střeše dolů do budovy, aby přivedli freky. Ostatní rychle balili kůže, zbraně i zásoby. Pak přelézalii ze střechy na střechu, až se dostali ke kupolovité hale téměř na konci komplexu.
Z rozbité kupole trčela koruna obrovského starého buku. Na sousední, o něco vyšší budově, rozbil Sorban nový tábor. Z okraje střechy se Aruule naskytl pohled skrz bukem prolomenou kupolovitou střechu do rozlehlé haly dolů, kde stáli další oceloví ptáci, kteří zde kdysi žili. Teď ale byli všichni mrtví a rostl na nich mech.
Západní horizont se zbarvil rudě. Když nastala tma a na střeše zaplanul první oheň, shromáždila se celá horda k poradě.
„Je to jen otázka času, než nás zde gejagudoo najdou," řekl jeden lovec. „Nedají si pokoj, až nás

vyšťourají.“
„Kolik máme ještě šípů?“ zabučel Sorban.
„Sotva padesát,“ odpověděl jeden z lukostřelců.
„A oštěpů?“
„Čtrnáct.“
Pochmurné mlčení. Oheň praskal. Malé děti se tiskly k matkám. Aruula pohlédla směrem k městu. Její oči se snažily proniknout temnotou.
„Mladé můžeme ještě nějaký čas odrážet,“ řekl kdosi. „Ale jestliže se objeví matka, jsme ztraceni.“
„To je dílo toho prokletého Baloora,“ zavrčel Sorban.
„Neměls ho vyhánět,“ zakvílela jedna žena.
„Mlč!“ obořil se na ni Sorban.
„Můžeme jen doufat, že se Maddrax brzy vrátí,“ řekla Aruula. „Jinak je s námi konec.“
Sorban jenom mlčky přikývul.

Ten ohavný obraz nijak nechtěl Mattovi zmizet z hlavy; trup mrtvé ženy. Byl ještě napůl omámený, když ho spoutaného vedli kolem, ale stačil to zaregistrovat. Hrudník vypadal jako kus hnijícího masa – šedá bublinatá tkáň, mezi níž bylo vidět poleptaná žebra a v nich se leskly kousky plic.
Obří pavouci usmrtili svou oběť paprskem žíravé kyseliny.
Někdo jako by bušil zvnitřku kladivem do Mattovy lebky. Omámeně se potácel mezi svými věznitelipo strašidelných ulicích. Chlupatí chlapíci s černými odulými rty v beznosých obličejích pochodovali mlčky mezi ruinami a rostlinnou džunglí, která vše pokrývala.
Matt se rozhlédl. Jandra šla mezi dvěma Wulfany v červenohnědých pláštích. Za nimi uviděl dvě stejně oděné, lidem podobné postavy. Byli bledí jako vosk a jejich kůže vypadala vysušená jako u mumie. Místo leskle černé vejcovité helmy měli rudohnědé kapuce.
Dvě rybí tlamy ho táhly za sebou na tlustém lýkovém provaze. Ten byl několikrát omotán kolem horní části jeho trupu a tiskl mu paže k žebrům. Před ním klusal jeden Wulfan v černém plášti. Jeho srst se leskla červenavě. Od svých soukmenovců se odlišoval tím, že se nekolébal při každém kroku jako oni, ale šel vzpřímeně a téměř pružně. Na provaze táhl vedle sebe plačící dítě, které právě před chvílí ztratilo matku. Chlapík svíral pod ramenem pistoli. Na zádech dalšího Wulfana uviděl Matt svůj kontejner. V hloubi duše zasténal.
No nazdar! Tímto se tedy moje šance definitivně propadly na nulu...
Pomyslel na Chestera, Jenny, Hanka a na oba vědce. I kdyby jen jediný z nich vyvázl z toho všeho živ, vyhlídka, že se ještě někdy setkají, byla až směšně nepatrná. V těchto minutách by Matt nevsadil na svůj život ani pětník. Neobjevili sice ještě jeho nůž, který měl zasunutý v pravé botě, ale se spoutanýma rukama mu byl stejně prakticky nanic.
Čelo průvodu tvořil dvojitý řetěz lučištníků. Před každým rohem ulice se zastavili a rozhlíželi se všemi směry. Zřejmě byli asi ve válce s těmi obrovitými pavouky.
Lučištníci se několikrát obrátili a zasykli pár Mattovi naprosto nesrozumitelných slov. Pak vždycky celý oddíl nehlučně zmizel v ruinách napravo i nalevo podél ulice. Někteří Wulfani vylezli také na stromy i na vraky nákladních aut. Pokaždé zatáhli Matta do úkrytu s sebou. Z oken pak pozorovali kolem se táhnoucí kolony Siragippů. Když byly malí, zabili pavouky oštěpy a šípy. Pistoli nepoužili; zřejmě nevěděli, jak s ní zacházet.
Matt si všiml, že černí pavouci většinou táhli kolem Wulfanů bez povšimnutí, i když podle všeho by je vlastně museli vidět. Uvědomil si, že Siragippové jsou patrně slepí. Zřejmě disponovali nějakým biologickým orientačním smyslem, podobně jak je tomu u netopýrů.
Byla už tma, když konečně dorazili do městské čtvrti, která vypadala ještě zchátralejší a zničenější než okrajové regiony mrtvého města. Rozsáhlé haldy trosek se táhly podél ulic a místy je částečně i pokrývaly. Všude bujel obvyklý plevel – břečťan, šlahouny ostružin, kapradě a divoké víno. Jako živoucí

rubáš.
V temnotě viděl Matt bizarní obrysy rozpadnuvších se zdí, velmi dlouhých a vysokých. Snad nějaké zbytky bývalé chrámové lodi. Pak se znovu objevily tmavé věžovité ruiny tyčící se proti temné noční obloze jako obrovské stalagmity, přeživší v nějaké zničené vápencové jeskyni. Ale Matt objevil také obrysy dalších katedrál a jejich věží, které vypadaly, že se jejich zdem celkem dařilo odolávat zubu času.
Konečně vstoupili na rozlehlé prostranství, na němž planulo mnoho táborových ohňů. Musel to být nějaký wulfanský vojenský tábor. Všude, kde dřepěli chlupatí chlapíci, trčely ze země oštěpy a meče. Matt cítil na sobě stovky pohledů. Jinak bylo na celém prostranství až úděsné ticho. Chladné zamrazení mu projelo přes šíji a ramena.
Napravo na nočním nebi stála mléčná skvrna měsíce přímo nad jakousi věží tvaru mohutného kvádru. Budovou prorůstal obrovitý strom. Matt měl dojem, že dole na úpatí její fasády vidí oblouky pilířového portika. Usuzoval, že ho zavlekli do staré historické části Bologny.
Pod křehkými oblouky portika protější budovy se vcházelo po schodech bez zábradlí nahoru do prostorného sálu. Portál už neměl žádná dveřní křídla. Matt viděl v hale třepetat se světlo. Jeho věznitelé ho vtáhli dovnitř.
Napravo i nalevo od vchodu planuly na zdi pochodně a rovněž tak i na čelní stěně sálu nad vyvýšeným křeslem z hrubě sestavených březových kmenů. Křeslo bylo vyloženo kožešinami. V něm seděl do sebe schoulený Wulfan s červenavou srstí. Byl zahalen do jakési tógy ze špinavě žluté kůže. Pod tógou se mu na hrudi vzdouvala mohutná ňadra a Matt poznal, že ten rybí obličej na vyvýšeném křesle musí patřit samici.
Jako na povel zvedli chlupatí chlapíci pravé pěsti do vzduchu a zařvali cosi, co Matt považoval za nějaký vojenský pozdrav. Wulfanka byla cítit po mokrém psu, po dehtu a po... tabákovém kouři?
Matt nemohl uvěřit svým očím: ta Wulfanka kouřila! Strčila si doutník mezi své černé odulé rty. Jako nějaký kráter se otevřel otvor pod jejíma očima a vypustil páchnoucí oblak kouře. Na okamžik zápasil Matt s nutkáním se zasmát. Jestliže toto mělo být tím nejmarkantnějším znakem civilizace, tak se nástupci lidstva vůbec nic nepřiučili.
Ticho v sále mu připadalo nepřirozené. Ze všech stran si ho pozorně měřili chlupatí tvorové. I ta wulfanská žena si ho prohlížela od hlavy až k patě. Pak zvedla svou chlupatou hlavu a mlčky zkřivila prst. Obě bledé mumiové tváře přivlekly před její březový trůn Jandru. Rozmluva mezi ní a Wulfankou trvala dost dlouho, ovšem Matt z ní samozřejmě nerozuměl ani slovo. Nakonec se wulfanská kuřačka se sténáním zvedla a sestoupila po čtyřech schodech od svého vyvýšeného křesla dolů k Mattovi. Z jejích odulých rtů se vydraly jakési tvrdé, rachotivé zvuky. Mluvila na něho, ale on se mohl na ni jen nechápavě dívat.
Nakonec ho přivázali v jednom rohu sálu k jakémusi litinovému kruhu, který tam byl zapuštěn do zdi. Matt viděl, jak se Wulfan s červenavou srstí a rudosrstá Wulfanka naklonili nad pistolí. Vyslal střelnou modlitbičku ke stropu sálu. Bože... snad nezatáhnou za spoušť! Jejich smrt by s největší pravděpodobností následovala ta jeho. Ale už brzy ztratili oba zájem o zbraň, jejíž funkci očividně nechápali.
Kolem Matta se postavili čtyři Wulfani s oštěpy. U vchodu na schodiště stáli na hlídce čtyři lučištníci. Tak strávil Matt celou noc. Bezesnou noc...
Když olověné světlo nového rána proniklo přes břečťanové úponky do velkého sálu, odvedli ho. Spolu s Jandrou a s dítětem, které přišlo o matku, je odvlekli do ruin starého města...

Brelzek a dvanáct jeho vojáků vstoupili do sálu. Vysoko zvedli své pravé pěsti. „Ať dlouho žije Velká matka!“
Drulza potáhla ze svého doutníku. Pak pokynula svému synovi, aby přistoupil blíž. „Vezmi si jeden!“ Ukázala na koženou skříňku na stole. Brelzek uposlechl. Se zapáleným doutníkem v ústech stanul poté před křeslem své matky.

„Odvedli jste je tam?“ zaskuhrala Drulza. Brelzek kývnul. „To dítě holých kůží také?“ Opět kývnutí. „A to děvče?“
„Drželi jsem se přesně tvých pokynů,“ zabručel Brelzek. „I když Nosferové z čarodějčiny gardy byli proti. To děvče je z jejich druhu, i když ještě ne úplně vyvinuté.“
Drulza se tiše zasmála. „Nosferové jsou blázni. To by tak ještě chybělo, aby mně předpisovali, co mám dělat,“ zavrčela. „Pokračuj.“
„Jeden zvláštní oddíl vede právě falešný útok na Hrad bohů. Zanedlouho tam Černý nepřítel soustředí své hlavní síly.“
„Velmi dobře,“ zabrumlala Drulza. „Mluvila jsem s vévodou. Za hodinu nastoupí naši vojáci dole na náměstí. Tady jich zůstane jen čtyřicet k zajištění hlavního sídla. Sto osmdesát vojáků pod vévodovým velením vytáhne z města, jakmile hlavní síly Černého nepřítele budou zaměstnány Maddraxem. Zajmeme tu hordu jako stádo wakudů. Naše zásobárny se zase naplní. A pak skončíme s Černým nepřítelem. Jestliže nám z něj Maddrax ještě něco nechá...“
„Tvůj plán je chytrý, matko,“ řekl Brelzek. „Ale...“ zaváhal, „... říká se, že tento Maddrax je prokletý od Orguudoa. Co když se z Hradu bohů vrátí živý? Neměli bychom Orguudoa rozhněvat.“
„I když přijde z Hradu bohů živý,“ přerušila ho Drulza bryskně, „zemře. I přes jeho zázračné zbraně zemře. Smrt ho už provází.“

Na prostranství, kam je přivedli, stály zbytky kašny. Za jednou skupinou bříz vedle jakéhosi malého rybníčku se zvedala temná fasáda robustní baziliky. Z jejích děravých zdí a z kulatého rámu jednoho rozbitého okna bujely keře.
Wulfani je pevně přivázali k jednomu z pilířů kašny. Jandru, dítě i jeho. Několik kroků od kašny ležel v kapradí kontejner a na něm pistole. Rybí tváře si s nimi zřejmě nijak neporadily.
Wulfanští vojáci spustili mohutný řev a budovu naproti bazilice začali ostřelovat šípy i oštěpy. Ve vchodech se objevili černí pavouci a vystříkli svou bílou kyselinu. Wulfani ihned nato utekli.
Matt tomu nemohl nijak porozumět. Kdyby je chtěli zabít, mohli to přece udělat daleko jednodušeji. Výklenky mezi ruinami se začaly plnit černými těly obřích pavouků. Musely jich být stovky.
Dítě začalo plakat. Nebylo mu víc než tak čtyři pět roků. Jandra vypadala klidná. Řekla cosi Mattovi, ale on jí nerozuměl. Pak se její hubené tělo začalo v poutech kroutit.
Černá fronta Siragippů se dala do pohybu. Jako černá chlupatá láva se hrnuli vpřed. Stonásobné škrabání jejich nohou po kamení vyvolalo u Matta mrazení v zádech.
Znovu se podíval k Jandře – a nevěřil vlastním očím, když viděl, že se děvče jako nějaký had centimetr po centimetru vymaňuje z provazů. Její kosti jako by byly z gumy, tak dokázala ohýbat své tělo – až se jí konečně podařilo úplně se uvolnit. Ale zřejmě ji to muselo stát mnoho sil – byla ještě bledší než předtím a oči jí žhnuly jako v horečce.
„Rychle! Můj nůž!“ vykřikl Matt a bradou ukázal na svou pravou botu.
Zdálo se, že mu Jandra aspoň napůl dokázala porozumět, protože přiběhla k němu, objevila nůž a rychle ho vytáhla ven. Pak spěšně přeřezala pouta Mattovi i dítěti. Matt se rozběhl, přehodil si přes rameno kontejner a popadl pistoli. „Vezmi dítě a utíkej jak můžeš!“ zařval a ukázal na baziliku. Jandra i dítě se rozběhly přes prostranství.
Zatím Matt zahájil palbu na přibližující se Siragippy. Z černých těl stříkaly fontány pěnící se kyseliny. Matt ucouvl, aniž by sejmul prst ze spouště. Bílá tekutina pleskala asi tak osm, devět kroků od něho do trávy a plevele, proleptávala se jimi a zažírala se do štěrku a do někdejší kamenné dlažby.
Matt se ohlédl po dětech. Z otevřeného portálu baziliky se trhavými pohyby vysunulo pět nebo šest Siragippů. Viděl, že Jandra i dítě uhnuly stranou, zamířily k nízké kamenné balustrádě vedle baziliky a vylezly nahoru. Matt vystřelil na pavouky v portále a současně se rozběhl za oběma dětmi.
Škubající se těla plnila vchod do kostela. Další útočná vlna je jednoduše přelezla. Také z prostranství se blížila další fronta útočníků. Matt musel vyměnit zásobník. Mezitím viděl, jak obě děti mizí na druhé straně

balustrády mezi kmeny tmavých cypřišů.
Jako šílený pálil kolem sebe, přesto dokázal pavouky zastavit jen na malý okamžik. Když se konečně dostal na balustrádu také, měl už i další zásobník prázdný. Postupně mu začala docházet munice. Přehoupl se přes rozdrolenou zeď a skulil se do houští mezi cypřiše. Spěšně vyměnil zásobník znovu. Mezi pilíři balustrády zahájil novou palbu na pavouky. Přesto, že již už tolik postřílel, stále se blížili. Nemělo to žádný smysl – bylo jich prostě příliš mnoho.
Matt se prodral vysokým křovím a hustým podrostem směrem, kde zmizely obě děti. Otevřela se před ním čtvercová světlina, právě uprostřed ní římsa kašny. Bílé sloupové oblouky obklopovaly toto malé prostranství – zchátralý klášterní dvůr. V jedné křížové chodbě objevil Jandru a dítě. Nad ruinami kláštera, hraničícími s bazilikou, se tyčila romantická věž tvořená korunami stromů a zbytky chrámové lodi, ne vyšší než tak dvacet metrů. Neměla už střechu a její vrchol vypadal jako ulomený zub.
Matt vytušil šanci. „Nahoru!“ vykřikl a ukázal směr. Z věže by snad mohl obří pavouky na nějakou chvíli zadržet.
Jandra porozuměla. Rozběhla se křížovou chodbou, vlekouc dítě za sebou. Matt je viděl zmizet ve vnitřku věže. Vyšplhal se po rozdrolené zdi nahoru ke křížové chodbě a běžel tam také.
Něco plesklo vedle něj do zdi. Ze starého zdiva ukapávala na točité schody pěna. Matt se otočil a aniž by mířil, zahájil znovu palbu do chrámové lodi. Pozpátku ustupoval po schodech nahoru do věže. Pod ním se ozývalo škrabání tuctů siragippských nohou.
Na okamžik si pohrával s myšlenkou použít část plastické trhaviny z kontejneru. Ale pak tento nápad zase zavrhl. Exploze by určitě s konečnou platností vyřídila stářím sešlou statiku věže.
Matt vystupoval po točitých schodech a zatáčku po zatáčce se blížil k vrcholu věže. Nad sebou náhle zaslechl výkřik, tak ostrý a pronikavý, že se mu v žilách zastavila krev. Děti!
Bral schody po čtyřech až pěti najednou. Úzké zatáčky schodů v něm vyvolávaly závrať. Jeho noha narazila na cosi měkkého a on klopýtl a upadl. Úzkou střílnou v masivním zdivu dopadalo do věže slabé světlo.
Pak uviděl dítě. Bylo mrtvé. Jeho hlava ležela v krvavé kaluži a z rány na hrdle to mokře a rudě stříkalo na vyšlapané stupně. Nedaleko nad ním ječela Jandra v těch nejvyšších tónech slyšitelné stupnice.
„Jandro!“ Matt vyskočil a hnal se po posledních schodech nahoru. Choulila se v rohu, který tvořil krov, mezi smetím a zbytky cihel. Šedé světlo dopadalo na její třesoucí se tělíčko. Měla hlavu staženou mezi ramena a křičela.
„Jandro! Co se stalo?“ Matt k ní přidřepl a rozpřáhl paže. Zmocnilo se ho nesmírné zděšení, zaplavující celý jeho mozek. Jandra byla celá od krve – ale nezdálo se, že je to její vlastní. Vzlykajíc se mu vrhla kolem krku. Její tělo pod šaty přímo hořelo.
Přes věž sklouzl velký stín. Matt vzhlédl – a uviděl ve vzduchu nad věží kroužit obrovského jestřába. Musel to být on, kdo dítě napadl a málem zabil.
Šramot, vycházející z hloubi věže pod nimi, přiměl Matta se otočit. Prudce se vymanil z Jandřina sevření a zastrčil do své M20 další zásobník. Poslední!
Siragippové přicházeli. Tělo na těle se tlačili po točitých schodech vzhůru.
Ale ozval se ještě i jiný, neméně hrozivý zvuk – skřípání kamene!
Věž se zakymácela.

Vynořili se jako z ničeho, sto až sto padesát Wulfanů, ne-li víc. S hlasitým řevem se vyřítili z lesa a hnali se k ruinám letištních hal.
Sorbanovým lidem by se byla právě teď hodila přestávka v boji, aby mohli přeložit tábor na další střechu. Napadly je dva tucty gejagudoo. Více než polovinu z nich stačili zabít. Nyní však už v toulcích Sorbanových lučištníků nezbýval jediný šíp. A neměli už víc než tři oštěpy. Střecha se neustále otřásala, bylo to už jen otázkou času, kdy se zhroutí.
Právě v této beznadějné situaci zaútočili Wulfani. A rychle si všimli, že se jejich protivníci už nemohou

bránit.
Sorban naložil ženy a malé děti na čtyři zbylé freky a poháněl je ke spěchu. Deset bojovníků s meči, mezi nimi i Aruula, krylo ústup na sousední střechu. Wulfani už začali šplhat po šlahounech vína a břečťanu nahoru po stěnách haly.
Opět se zdivo zachvělo – a nato se zhroutilo do sebe, jako by bylo ze zpuchřelého dřeva. Pohřbilo pod sebou dva tucty Wulfanů – ale také čtyři Sorbanovi bojovníci byli strženi s sebou. Z čerstvého rumiště se zvedl mohutný oblak prachu.
Ze sousední střechy pozorovali Sorban a jeho lidé, že útočná vlna Wulfanů uvázla. Z trosek se náhle vyhrabali gejagudoo. Jejich černá plazí těla se dala do pohybu proti Wulfanům. Ti byli tak ohromeni, že si nebezpečí uvědomili teprve poté, až čtyři z jejich vojáků zmizeli v zemi. V panickém úprku se hnali zpět do lesa.
I na jeho okraji však vystřikovaly do vzduchu zemní fontány. Deset až dvanáct gejagudoo se prohrabávalo Wulfanům vstříc a odřízlo jim únikovou cestu. Smrtelné výkřiky naplnily širokou světlinu mezi ruinami letištních hal a okrajem lesa. Stále více gejagudoo so vynořovalo mezi prchajícími a stahovalo je do hlubin.
Sorban a jeho horda jásali. Věřili, že jsou zachráněni. Aruula se všeobecného veselí neúčastnila. V duchu si stále opakovala jednu zoufalou větu: Maddraxi, vrať se z mrtvého města, nenech nás v úzkých!

Černá záplava Siragippů se nezadržitelně sunula od vchodu nahoru do věže. Matt je uvítal další salvou z M20, která jejich první řadu roztrhala na cáry.
Stará kostelní věž se stále prudčeji kymácela. Zpuchřelé zdivo nemohlo unést nápor stovek obřích pavouků. Bylo již vidět první trhliny, rozlézající se na zdech.
Matt strhl Jandru za sebe, vystřelil další salvu na postupující Siragippy a současně couval podél okraje horního ochozu věže.
Vrhl krátký pohled dolů – mezi vrcholky jehličnatých stromů zahlédl tmavozelenou plochu malého jezírka. Patrně stará protipožární nádrž. Prostírala se na zadní straně zříceniny kláštera. Příliš daleko a příliš vysoko pro eventuální zoufalý skok.
Skřípání a praskot přibraly na intenzitě; kamenná podlaha pod Mattovýma nohama se třásla. Nemohlo to už trvat dlouho, než se všechno sesype.
„Pevně se drž!“ vykřikl Matt a vrhl se na kolena. Děvče mu obemklo paže kolem krku a nohama se mu zakleslo kolem boků.
Věž se nakláněla! Matt se už nemohl udržet a sunul se k okraji ochozu. Přestal střílet. Nyní už Siragippové bez překážky vylézali ze schodiště na ochoz a spíše se šoupavě posunovali než běželi k oběma lidem. Patrně ve svém útočném vzteku ani nepostřehli blížící se zkázu.
O Mattův zátylek náhle zavadil letící list. Ozval se skřípavý zvuk štípajícího se dřeva. Prudce se obrátil a viděl, že se věž zhroutila do korun dvou těsně vedle sebe stojících platanů. Její pád se zpomalil, jak zdivo drhlo o husté větvoví stromových korun.
Zcela instinktivně odrazil Matt dva útočící Siragippy a skočil do jedné díry ve zdi. Vystříknuvší kyselina jeho i Jandru jen tak tak minula.
„Drž se!“ zařval, odrazil se, proletěl větvemi i listím a se štěstím se zachytil jedné z větví, tlusté jako lidská paže. Při tom mu vyklouzla pistole. Jandra na jeho zádech pronikavě zavřískla. Dřevo kmene pod ním se po celé délce rozštíplo; strom se konečně poddal pod tíhou několika tun těžké zdi a rovněž se naklonil.
Do větví bubnovaly kameny a dole pod Mattem a Jandrou tupě narážely do rostlinného pokryvu staré klášterní zahrady.
Objímaje oběma rukama větev, s nohama tápajícíma po nějaké opoře zašilhal Matt dolů. Vodní plocha jezírka se rychle blížila!
Viděl, jak do někdejší požární nádrže dopadly první trosky, viděl vystříknout vodní fontány – pak se potopil i vrchol stromu. Na okamžik Matt i Jandra zmizeli pod vodou, pak se vynořili a potopili se znovu.

Ještě omámený po pádu, začal Matt plavat přes nádrž k jejímu druhému břehu. Jandřina váha na zádech ho stále znovu stahovala pod vodu. Matt plival a kašlal, když se konečně dostal ke břehu a namáhavě se brodil ven.
Rozhlédl se. Jezírko bylo široké tak padesát, šedesát metrů. Mezi větvemi roztříštěného stromu a troskami věže rozpoznal těla černých pavouků. Některá se ještě pohybovala. Žádná šance získat pistoli nazpět – v případě, že pád přečkala.
Matthew popadl Jandru za ruku. „Pryč odtud!“

Byli na cestě přesně půl druhé hodiny. Matt vysvětlil děvčátku, kam chce jít – do zřícených kasáren. Jeho myšlenky kroužily kolem obojživelného džípu. Od chvíle, kdy ho našel v montážní jámě pracovní haly, nešlo mu toto vozidlo nijak z hlavy. Kdyby se mu tak podařilo dát džíp znovu do pořádku, měli by šanci uniknout z tohoto prokletého města!
Proplížili se mezi hromadami stavební suti a zarostlými ulicemi. Čas od času se nad stromy a střechami vynořila hranatá věž hlavního wulfanského sídla; podle ní se Matt orientoval. Žádné Siragippy nebylo momentálně vidět, přesto však Mat neměl žádné pochyby o tom, že s pronásledováním ještě neskončili. Čím déle o tom všem uvažoval, tím jasnější mu byl rafinovaný šachový tah wulfanské vůdkyně. Její národ byl se Siragippy ve válce. Ty dlouhosrsté rybí tlamy použily Jandru, dítě i jeho jako návnadu – a současně i jako zbraň. Přirozeně, to bylo ono! Proto mu také ponechali jeho zbraň i vybavení; oni sami s tím neuměli zacházet. Museli se jenom postarat o to, aby se jedna z obětí mohla v pravý čas osvobodit. Riskantní hra – ale konečné riziko leželo jenom na zajatcích.
Bez pohromy se oběma, Mattovi i Jandře, posléze podařilo dostat se na kasárenský dvůr. Matt ukázal na platan vedle vraku nákladního auta. „Nahoru! Honem – rychle tam vylez!“ Pokusil se jí objasnit, co je jejím úkolem, zatímco on se bude zabývat džípem; dávat pozor na Siragippy a varovat ho, kdyby se znovu objevili. Jandra šikovně vylezla nohoru na strom.
Matt se rozběhl přes někdejší kasárenský dvůr. Cítil, jak mu puls vzrušeně buší ve spáncích. Zážitky posledních dvaceti hodin vybičovaly jeho nervy na maximum. V hlavě mu vystřelovala záplava obrazů. Oni mě využili... měli snad v zásobě ještě víc takových překvapení?
Dostal se k dílně a prolezl okénkem dovnitř. Sundal kontejner z ramene, vytáhl z něj svítilnu a rozsvítil ji. Tady stál obojživelný džíp, ještě stále se lesknoucí od oleje, ale navenek nepoškozený až na sedadla, která předtím nebyla ponořena do olejové lázně. Zda mělo vozidlo někdy nějakou látkovou střechu, která se napínala nad otevřenou kabinou, se už nedalo poznat.
Za sebou zaslechl šelest. Prudce se obrátil. U okna stála Jandra. Paprsek jeho svítilny osvítil její obličej. Propadlá, žlutavá tvář. Rty se zdály ještě tenčí než včera a oči jí horečně blyštěly.
To všechno je pro to dítě až moc. Ještě se zhroutí...
Pomohl Jandře oknem dovnitř. Přitom objevil u vrat kasáren dva Siragippy. Vypadalo to, že větří. Sakra...
Matt skočil do jámy a otevřel kryt motoru. Svítilnu v ústech, utrhl pás ze své košile a očistil jím zapalovací svíčky a elektrické kontakty od oleje. Pak nazpět k oknu: mezitím už z houští před otevřenými vraty kasáren vylézalo tak deset, dvanáct dalších Siragippů.
Matt smýkl s Jandrou na sedadlo spolujezdce a hodil kontejner k osmi kanystrům v nákladním prostoru džípu. Možná obsahovaly nějaké palivo; neměl žádnou příležitost se o tom přesvědčit. Posadil se k volantu a zastrčil klíč do zapalování. Otočil jím.
Nic. Zpět k otevřené kapotě motoru. Jeho prsty létaly nad dráty, válci, kabely. Na zpuchřelá dřevěná vrata haly cosi hlasitě plesklo. Matt vzhlédl – na jednom místě se dřevo rozpustilo. Dovnitř skápla šedá pěna a stekla po vnitřní straně vrat dolů. Oni ostřelovali vrata kyselinou!
Matt zaklapl kryt motoru. „Naskoč!“ zařval vztekle. „Naskoč, ty zatracená potvoro!“
A stal se zázrak. Bublavě a s řinčením se motor probudil k životu. Matt zařadil zpětnou rychlost, prošlápl pedál spojky, opřel nohu o pedál plynu a pak spojku pomalu pustil. Džíp vyjel po rampě ven z jámy.

Jandra vykřikla, když ji to hodilo proti přední konzole.
Zadek džípu prolomil zteřelá vrata. Těla útočících Siragippů se rozstříkla o karoserii. K tomu zoufalý Jandřin křik. Matt otočil volantem, zařadil první rychlost a znovu prošlápl plynový pedál. Džíp vystřelil přes kasárenský dvůr a vyoral širokou brázdu mezi masou toporně se přibližujících obřích pavouků.
„Ono to jede!“ vykřikl Matt. „Nemůžu tomu uvěřit! Jsme zachráněni, Jandro! Zachráněni...“ Zmlkl, když uviděl Jandřin horečný pohled.
Matt zabočil na výpadovku. Vojenský džíp rachotil po vytlučených dírách vozovky a přes vyčnívající kořeny. Stále znovu se Matt starostlivě ohlížel tam, kde se na zbytku sedadla pro spolujezdce krčila Jandra. Viděl, že se začala třást.
„Urgaza...“ mumlala. „Muma Urgaza...“
„Co to říkáš?“ Mattovi to všechno náhle začalo připadat jaksi úděsné. Něco tu nesouhlasilo.
„Urgaza, Urgaza, Urgaza...“ Jandra mluvila stále rychleji, stále hlasitěji.
„Kdo je to k čertu ta Urgaza?“
„Urgaza!“ vykřikla Jandra divoce. „Urgaza! Orguudoo!“
Matt strnul. Tohle jméno znal! Prudce se obrátil k Jandře – a viděl, jak se její tělo náhle celé napjalo. Obličej se jí náhle změnil v hrůzu vzbuzující grimasu – žlutavá, propadlá tvář se žhnoucíma, hluboko v důlcích zapadlýma očima.
Vyhlížela téměř stejně tak jako ti dva s tvářemi mumií, kteří doprovázeli Wulfany. Byla snad také...
Matt se už nedostal k tomu, aby svou myšlenku dovedl až do konce. Jandra se na něj najednou vrhla jako fúrie. Musel pustit volant, aby ji odrazil.
„Jandro! Co to má být?“ Zděšení se zarylo do Mattova mozku, jako by mu v něm narostly tisíce ledových úlomků. Jandřina doširoka otevřená ústa mu mířila na krk. Prskala a syčela jako jedna z těch divokých koček. Její tělo přes šaty úplně žhnulo. Matt se ji pokusil odstrčit – a cítil, jak se mu její nehty zarývají do krku. Pohled na jeho krev se zdál ještě vystupňovat její divokost.
„Jandro!“ Jednou rukou znovu popadl volant a přivedl džíp pod kontrolu, druhou ji chytil za vlasy a odtáhl od sebe její obličej – zkřivenou, lačně chňapající masku. Vycenila zuby jako pes. Matt cítil na svém hrdle horký závan jejího dechu.
Docela náhle a nečekaně mu v myšlenkách bleskl obraz mrtvé kočky. A pak mrtvé dítě ve věži s prokousnutým hrdlem. A pochopil.
„Tos byla ty!“ Trhnul kolenem vzhůru a zasáhl ji na solar plexus. „To tys zabila to dítě!“
Jandra se zkroutila bolestí a padla zpět na sedadlo. Ale nevzdala se. S nenávistí naplněnýma očima upřeně zírala na svou oběť. „Eja obidire Urgaza!“ zaječela. „Mordere, Maddrax!“
„Ty patříš k nim!“ pochopil Matt. „Ty pracuješ s těmi Wulfany, jsi s nimi ve spolku!“
Se zuřivým zasyčením se naň Jandra vrhla znovu. Aspoň to zamýšlela.
Matt strhl džíp do prudké zatáčky, přičemž se pevně držel volantu. Náhlá odstředivá síla vymrštila Jandru ze sedadla. Udeřila hlavou do táhel svého sedadla a prudký úder ji na okamžik omráčil.
Matt bleskurychle využil šance. Zvedl pravou nohu z plynu, vysoko ji vykopl a zasáhl otřesenou Jandru do boku. S posledním zavřeštěním vyletěla z vozu, tvrdě narazila do jedné haldy trosek, několikrát se převrátila a konečně zůstala nehybně ležet.
Matthew Drax se neohlédl. Měl co dělat, aby viděl na cestu přes slzy, které mu zaplavovaly oči...

Baloor přiměl svého freka, aby přistál na letištní věži, podobné hřibu, porůstající břečťanem a divokým vínem. Sešplhal ze hřbetu svého jízdního zvířete a položil se na břicho na okraj mechem porostlé střechy. Zhruba tak tři čtyři vrhy oštěpem odtud se nad ruinami jedné z hal vznášel oblak prachu. Gejagudoo stále ještě útočili. Výborně!
Ale hned potom mluvčí bohů zjistil, že napadli ty nepravé. Ti pitomí Wulfani se do toho zamíchali a přitáhli pozornost gejagudoo na sebe! Baloor ve fanatickém vzteku svíral pěsti a bouchal se s nimi do svého zpoceného čela. „Orguudoo!“ zařval. „Pane nejtemnějších hlubin! Kdy má přijít tvá hodina, když

ne teď? Sešli zkázu na přívržence falešného boha!“
Pod ním vibrovala střecha. Věž se zakymácela a v prvním okamžiku se Baloor zděsil, že snad pomýlení gejagudoo napadnou také jeho. Ale byl to jenom jeho frek, který za ním tloukl křídly. Najednou vzlétl. Plachtil nad střechami poničených letištních hal směrem k lesu. Zuřící Baloor se za ním bezmocně díval. Jeho bezkrevné rty sebou němě škubaly.
Pak si uvědomil, že se věž ještě stále kymácí. Ve stejném okamžiku zarachotila země jako vzdálené hřmění blížící se bouře. Něco se blížilo. Něco podzemního. A nezadržitelného...

Mattovy ruce křečovitě svíraly olejem kluzký volant. Pálícíma očima zíral dopředu. Bolestivé škrábance na krku téměř ani nevnímal; šok, který právě zažil, byl až příliš hluboký. Zrovna Jandra ho měla zabít, měla mu vysát krev jako nějaký upír! Zrovna ona, která mu připadala jako paprsek světla v tomto barbarském, nepřátelském světě! Stále ještě to nemohl pochopit.
Téměř osmdesátikilometrovou rychlostí se džíp hnal ven z města. Jeho odolná, pružná konstrukce hravě zdolávala všechny terenní nerovnosti. Matt si přivázal kontejner na záda, aby vyrovnal chybějící polstrování opěradla. Kdyby jenom tak pneumatiky chtěly vydržet! Beztak to byl úplný zázrak, že, vzduchotěsně ponořeny v olejové lázni, po celou tu dobu vydržely. Protože ani jedna z nich během krkolomné jízdy z města nezačala ucházet, předpokládal Matt, že se jedná o pneumatiky z plastiflexu, nejnověji vyvinutého druhu odolné plné gumy, která pomocí myriád nepatrných vzdušných bublinek ve své hmotě automaticky udržovala v pneumatice stálý tlak. Jestliže má pravdu, nemusí se nikdy starat o napumpovávání.
V dálce se vynořily zeleným rostlinným pokryvem porostlé střechy letištních hal a hangárů. Matt se zarazil, když viděl oblak prachu, vystupující nad troskami. Co se to tam jenom děje? Nějaký útok? Konečně zahnul na letištní plochu. A uviděl chaos, který působili gejagudoo mezi prchajícími Wulfany. Matt pátral zrakem po členech Sorbanovy hordy a po chvíli se mu podařilo objevit několik lidských postav na jedné blízké střeše. Dokonce měl dojem, že přes závoj prachu zahlédl i Aruulinu dlouhou hřívu. Zaplavila ho nečekaná vlna ulehčení.
Ale ta úleva dlouho netrvala.
Náhle půda bývalého letiště asi dvě stě kroků od haly, kde horda nalezla útočiště, pukla a ze široké rýhy vystřelily do vzduchu kusy kamene, hlíny i vyrvaných křovin. Ze země se vyvalil ohromný černý kolos. Zvedl své červu podobné nestvůrné tělo do výšky dob-rých šesti metrů, pak sebou zase naplocho pleskl o zem a začal se plazit k halám.
Matt zapomněl dýchat. Toto monstrum nemohlo být nic jiného než matka gejagudoo. Byla minimálně patnáct metrů dlouhá a její tělo měřilo v průměru aspoň čtyři metry.
I když věděl, že se řítí do záhuby, pokračoval Matt v jízdě stále blíž k bestii. Možná byl také prostě jen příliš šokován, než aby změnil směr.
Matka gejagudoo se zvedla, až se její hlava vznášela nad okrajem střechy. Pak nechala své tělo zase dopadnout na zem.
Země se zakymácela. A hala se zhroutila! Čtyři frekové se poplašeně zvedli do vzduchu a odfrčeli. Matt slyšel výkřiky Sorbanových lidí. Kolik z nich se asi mohlo na obřích kobylkách zachránit?
Mattova noha konečně sešlápla brzdu až k podlaze. Džíp se se zakolísáním zastavil jenom asi deset metrů od netvora. Matt z něj vyskočil, vytáhl svou berettu a začal pálit. S jediným výsledkem, že se netvorova pozornost obrátila na něho.
Matka se převalila svým ohromným tělem na druhou stranu. Matt se dal na útěk. Ale kam? Do některé z hal? Zbytečné. Bestie by roztříštila zdi a vyčenichala by ho.
V jeho zorném poli se náhle objevila věž. Zamířil k ní. Plíce měl v jednom ohni, kontejner na zádech jako by byl naplněný olovem.
Kontejner...! Plastická trhavina!
Půda pod Mattovýma nohama se zakymácela. Přes rameno zašilhal nazpět. Monstrum bylo od něho jen

asi na jeden hod kamenem. Jeho tělo se stáhlo k sobě, pak se vyklenulo nahoru, zase se natáhlo a plesklo sebou o zem.
Matt zrychlil tempo. Už ani necítil, že se nohama dotýká země. Věž se mu rozplývala před očima.
Běž, jestli chceš žít!
S asi třicetimetrovým náskokem doběhl ke vchodu do věže. Strhl ze zad kontejner, třesoucíma se rukama odtrhl z měkké poddajné hmoty další třetinu a zastrčil do ní roznětku. Matka už byla skoro u věže. Zbývalo sotva dvacet metrů.
Matt otočil špičkou roznětky a nastavil čas deset vteřin. Monstrum se začalo zvolna vztyčovat. Padl na něj jeho obludný stín. Z rozevřené tlamy nestvůry se vyřinul hnilobně páchnoucí vzduch jako morový dech.
Matt se bleskově otočil a připlácl kuličku gumovité hmoty zevnitř na zeď věže. Nezbyl mu už čas, aby vybral staticky nejvýhodnější místo. Ale s trochou štěstí...
Vyrazil ven, přímo proti Matce – a kolem ní. A zatímco bestie, stále ještě překvapená, se zastavila a snažila se obrátit své gigantické tělo za ním, vrhl se do nejbližšího úkrytu.
Obloha se zdála zmizet v blesku oslňujícího světla. Ozvalo se ostré prásknutí a vzápětí nato mohutné zadunění, jak se věž nalomila a pak se pomalu začala naklánět. Matt se po zemi odkutálel co možná nejdál. Vpravo i vlevo od něho udeřily do země kusy zdiva. Zvedl se oblak prachu, který mu pronikl až do plic.
Do dunění země i zdiva pronikl výkřik – ne, dva výkřiky! Ten jeden burácivý a bublavý a zvířecí, ten druhý pronikavý a zoufalý a... lidský?
Ještě napůl omámený se Matt namáhavě zvedl a rozhlédl se kolem sebe. Na místě, kde ještě před chvílí stála věž, nyní už jenom pomalu klesal zvířený prach na hromadu trosek. Mezi nimi rozeznal Matt šedě poprášený, nehybný ocas monstra. Bylo mrtvé.
Stejně tak i do kůží oblečený muž, který s polámanými údy ležel mezi sutí a zíral na Matta slepýma, nevidoucíma očima. Baloor se odebral ke svým bohům.

Život si zachránilo dvanáct členů hordy. Včetně Sorbana a Aruuly. Gejagudoo po smrti své matky přestali útočit. Jestliže někteří Wulfani přežili, tak zřejmě utekli. Horda už nikoho z rybích tlam nespatřila.
Večer dřepěli všichni u ohně. Panovalo ticho; hrůza z útoku byla ještě příliš čerstvá. Aruula seděla vedle Matta a svou ruku měla položenou na jeho.
Sorban posléze přerušil mlčení. Aruula překládala jeho chraptivá slova. „Baloor mrtev. Matka gejagudoo mrtvá. Ale Wulfani žít. Tato země opuštěná od bohů. My vrátit jinou cestou zpět k Jižní řece."
„Já s vámi nepůjdu," řekl Matt. „Musím najít své kamarády. Moje cesta vede dále na jih." Aruula to přeložila. Sorban mlčky kývl.
Potom se Aruula podívala na Matta. „Já jít s tebou, Maddraxi."
Celou polovinu noci mluvil Sorban do Aruuly, ale ta své rozhodnutí nezměnila. „Já zvolit," řekla jen. A Matt věděl, že nemluví jenom o volbě cesty.
Krátce po východu slunce naložili do džípu její věci. Bylo to němé a smutné loučení. Aruula chodila od jednoho ke druhému a každého objala. Tekly slzy. Sorban se odvrátil, když nastupovali do vozu. Aruula se pevně držela kožešin, kterými obložili sedadla. „Božský vůz" se jí sice nezdál příliš důvěryhodný, ale nedala na sobě nic znát.
Od jihu vanul přes pohoří mírný vítr, když vyrazili.

KONEC